

ปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัย

ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน :

ศึกษากรณี สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา)

พันตำรวจตรีปริญญา เหลืองอุทัย

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต

สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2544

ISBN 974-03-0927-5

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

FACTORS AFFECTING THE CONFORMING OF DELINQUENT JUVENILES TO
THE RULES OF THE CENTRAL PROTECTION AND OBSERVATION CENTER :
A CASE STUDY OF BAN KARUNA TRAINING SCHOOL FOR BOYS

Pol.Sub.Lt.Col.Prinya Lernguthai

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Sociology

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2001

ISBN 974-03-0927-5

428 11575 24 : MAJOR SOCIOLOGY

KEY WORD: SOCIAL FACTORS / RULES / JUVENILE DELINQUENCY / CONFORMING

PRINYA LUANGUTHAI , POL SUB-LT COL : FACTORS AFFECTING THE CONFORMING OF DELINQUENT JUVENILES TO THE RULES OF THE CENTRAL PROTECTION AND OBSERVATION CENTER : A CASE STUDY OF BAN KARUNA TRAINING SCHOOL FOR BOYS. THESIS ADVISOR : LECTURER JUTHARAT UA-AMNOEY, 168 pp. ISBN 974-03-0927-5.

The main objective of this research is to identify and study factors affecting the role of delinquent juveniles conforming the rules of the Central Protection and Observation Center. The study aims to understand the general behavior of these delinquent juveniles and their conduct under the rules in order to find methods to prevent and solve the problems of code violations. In particular, we narrow the scope of our research to focus mainly on those juveniles who were changed as guilty by the Central Juvenile and Family Court and were sentenced to attend the program at Ban Karuna Training School for boys. To achieve these goals, we conducted the analysis based on the data compiled from the survey and anthropological field research. Our data collection processing was carried out through questionnaire of 188 juveniles and used in-depth interview with 10 randomly selected subjects. For the quantitative data was analyzed by statistic methods and used content analysis for the qualitative data.

In summary, we found that most juveniles finished elementary school, involved with drugs, and came from broken families. Factors affecting their behavioral conducts at the 0.05 significant level are educational levels, basis of misdemeanor, length of attendance at the training school, family background, attachment with family members, and their social adjustment.

Department Sociology and Anthropology Student's .....

Field of study Sociology Advisor's .....

Academic year 2001 Co-advisor's.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก อาจารย์ที่ปรึกษา คณะกรรมการวิทยานิพนธ์ทุกท่าน โดยเฉพาะ อาจารย์จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการให้คำแนะนำ ชี้แนะ แนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ อีกทั้งยังได้ตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตั้งแต่เริ่มต้นของทำ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จนสำเร็จสมบูรณ์ พร้อมทั้งคณะกรรมการวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย รอง ศาสตราจารย์สุพัตรา สุภาพ และรองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน ที่ได้สละเวลาในการ ให้คำแนะนำ ปรับปรุงเนื้อหาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังได้รับความช่วยเหลือจาก คณาจารย์ อื่นหลายท่านซึ่งไม่อาจกล่าวนามได้หมดที่ได้ให้ความรู้ คำแนะนำ และข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่เป็น ประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือจาก ผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับ บัญชาของบังคับการตำรวจนครบาล 4 ที่ได้ให้ความสนับสนุนในการศึกษาของผู้วิจัย หัวหน้าและ เจ้าหน้าที่ประจำสถานฝึกและอบรมจังหวัดราชบุรี และสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรูณา) ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการวิจัยอย่างดียิ่งตลอดการวิจัยครั้งนี้ นอกจากนี้ผู้วิจัยขอ ขอบคุณเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรูณา) ที่ได้ให้ข้อมูลอันมีค่าในการวิจัย ในครั้งนี้ สุดท้ายนี้การวิจัยครั้งนี้จะไม่สามารถบรรลุได้ด้วยดีหากผู้วิจัยไม่ได้รับการสนับสนุนจาก คุณแม่กัญญา สงวนแท้ และพี่น้อง ที่ได้ให้การช่วยเหลือในทุกด้านอย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งกำลัง ใจที่นางจันจิรา เหลืองอุทัย ให้กับผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ทำการศึกษา

ท้ายนี้ ประโยชน์ที่งานวิจัยครั้งนี้ได้สร้างให้แก่บุคคล องค์กร หรือสังคม ผู้วิจัย ขอมอบให้แก่ มารดา และครูอาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอน ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้แก่วิจัย จนผู้วิจัยบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาในที่สุด

พันตำรวจตรีปริญญา เหลืองอุทัย

มีนาคม 254

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	4
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
2.1 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.....	6
2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม.....	6
2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาท.....	10
2.1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.....	11
2.1.4 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาทของเด็กและเยาวชนในการปฏิบัติ ตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม.....	22
2.2 กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของเด็กและเยาวชน.....	30
2.2.1 ขั้นตอนในการดำเนินคดีเด็กและเยาวชน.....	30
2.2.2 การฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรม.....	35
2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38
2.3.1 ผลงานวิจัยในประเทศ.....	38
2.3.2 ผลงานวิจัยในต่างประเทศ.....	41
2.4 กรอบในการวิจัย.....	42
2.5 สมมติฐานในการวิจัย.....	43
2.6 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย.....	44

3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	48
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	48
3.1.1 ประชากร.....	48
3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง.....	49
3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	50
3.3.1 แบบสอบถาม.....	50
3.3.2 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก.....	53
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
3.5 การวิเคราะห์และสถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	55
3.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
3.5.2 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	56
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
4.1 ข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	59
4.2 ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนของกลุ่มตัวอย่างใน วิเคราะห์ความสัมพันธ์.....	80
4.3 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก.....	92
4.3.1 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก.....	93
4.3.2 ข้อมูลจากการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึก.....	110
5. การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลการวิจัย.....	113
5.1 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และ การวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน.....	114
5.2 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามจาก ข้อมูลเชิงลึกที่ได้จากการสัมภาษณ์.....	130
5.3 สรุปผลการวิเคราะห์.....	132
5.3.1 ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ.....	132
5.3.2 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานจากการสัมภาษณ์เชิงลึก.....	133
6. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	135
6.1 สรุปผลการวิจัย.....	136

6.1.1 ข้อมูลเชิงปริมาณ.....	136
6.1.2 ข้อมูลทางมานุษยวิทยา.....	139
6.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	140
6.3 ปัญหาที่พบในการวิจัย.....	142
6.4 ข้อเสนอแนะ.....	143
รายการอ้างอิง.....	146
ภาคผนวก.....	150
ภาคผนวก ก.....	151
ภาคผนวก ข.....	153
ภาคผนวก ค.....	163
ภาคผนวก ง.....	165
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	168

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงการหลบหนีของเด็กและเยาวชนกระทำผิด.....	3
2	แสดงกิจวัตรประจำวันของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรม.....	38
3	แสดงสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง.....	49
4	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง.....	60
5	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอายุขณะกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง.....	61
6	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับจำนวนผู้ร่วมกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง.....	62
7	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอาชีพของบิดาของกลุ่มตัวอย่าง.....	62
8	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอาชีพของมารดาของกลุ่มตัวอย่าง.....	63
9	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอาชีพของผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง.....	64
10	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสภาพชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง.....	65
11	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับรายได้ของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	66
12	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง.....	67
13	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับโทษขั้นต่ำที่ได้รับการตัดสินของกลุ่มตัวอย่าง.....	68
14	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับโทษขั้นสูงที่ได้รับการตัดสินของกลุ่มตัวอย่าง.....	69
15	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง.....	70
16	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสภาพครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	71
17	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างพักอาศัยอยู่.....	72
18	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการติดต่อสัมพันธ์กับครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	73
19	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความหวังใจของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	74
20	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการปรึกษาปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง.....	74
21	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการเล่าเรื่องต่าง ๆ ต่อครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	75
22	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง.....	75
23	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกของกลุ่มของกลุ่มตัวอย่าง.....	76
24	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสภาพภายในสถานฝึกและอบรมของกลุ่มตัวอย่าง.....	77
25	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสภาพภายนอกสถานฝึกและอบรมของกลุ่มตัวอย่าง.....	79
26	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง.....	80

27	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง.....	81
28	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านประเภทความผิดของกลุ่มตัวอย่าง.....	82
29	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง.....	82
30	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง.....	83
31	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม ของกลุ่มตัวอย่าง.....	84
32	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสภาพครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	85
33	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	85
34	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง.....	86
35	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว ของกลุ่มตัวอย่าง.....	87
36	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง.....	88
37	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน ของกลุ่มตัวอย่าง.....	88
38	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและ ภายนอกของกลุ่มตัวอย่าง.....	89
39	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านความแตกต่างของสภาพแวดล้อม ภายในและภายนอกของกลุ่มตัวอย่าง.....	90
40	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ของกลุ่มตัวอย่าง.....	91
41	แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ของกลุ่มตัวอย่าง.....	92
42	แสดงผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก.....	111
43	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยและ ค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน.....	114
44	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยและ ค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน.....	116
45	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมกับ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยและค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน.....	118

46	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมกับ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยและค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน.....	120
47	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย และค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน.....	122
48	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวกับ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยและค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน.....	124
49	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนกับการปฏิบัติตาม ระเบียบวินัยและค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน.....	126
50	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในกับภายนอก สถานฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยและค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน.....	128
51	แสดงผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานจากข้อมูลแบบเจาะลึก.....	131
52	แสดงผลสรุปของการทดสอบสมมติฐานจากข้อมูลเชิงปริมาณ.....	133
53	แสดงผลสรุปของการทดสอบสมมติฐานจากข้อมูลเชิงลึก.....	134

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

การฟื้นฟูเด็กและเยาวชนกระทำผิดนับว่าเป็นภารกิจที่สำคัญอย่างยิ่ง ในการแก้ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการลดจำนวนเด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำย่อมจะทำให้อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในอนาคตลดลงไปด้วย ซึ่งภารกิจอันสำคัญนี้ในประเทศไทย ได้จัดตั้งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการอบรมฟื้นฟูเด็กและเยาวชนกระทำผิดให้กลับคืนสู่สังคมเป็นพลเมืองที่ดีต่อไป

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้เปิดดำเนินงานมาตั้งแต่ปี 2534 ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 อันเป็นสถานกักและอบรม(Detention Home) ซึ่งเป็นที่กักและอบรมเด็กและเยาวชนที่ศาลพิพากษาให้ส่งตัวมารับการกัก และอบรมแทนการลงโทษจำคุกหรือแทนวิธีการเพื่อความปลอดภัย กรณีหนึ่ง และดำเนินการกักและอบรมเด็กหรือเยาวชนที่รับการฝึกและอบรมที่สถานฝึกและอบรมแล้วประพฤติตัวไม่ก้าวหน้าหรือมีบุคลิกภาพไม่เหมาะสมที่จะรับการฝึกและอบรม จึงต้องส่งมายังสถานกักและอบรมที่เข้มงวดกว่าอีกกรณีหนึ่ง (บุญเพราะ แสงเทียน , 2541 : 28) โดยในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจะมีวิธีการดำเนินการอย่างมีระเบียบแบบแผนอย่างเข้มงวด

ในปัจจุบัน จำนวนเด็กและเยาวชนกระทำผิดที่ถูกส่งตัวเข้ารับการฝึกและอบรมได้มีจำนวนมากขึ้น โดยในปี 2542 มีเด็กและเยาวชนกระทำผิดจำนวนถึง 7,912 คน (หนังสือพิมพ์มติชน 24 มิถุนายน 2542) นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าสภาพของสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปมาก เช่นเดียวกันกับความรู้สึกนึกคิดของเด็กและเยาวชนกระทำผิดย่อมเปลี่ยนไปด้วย แต่กฎระเบียบยังคงบังคับใช้อยู่ ซึ่งทำให้เกิดความไม่เข้าใจกันขึ้นได้ระหว่างที่เด็กและเยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมอยู่ ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) ดังข่าวหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันที่ 19 มีนาคม 2543

“ ในตอนเช้าของวันที่ 18 มีนาคม 2543 เด็กที่ถูกกักกันอยู่ในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กบ้านกรุณา ย่านบางนาได้พากันชุมนุมเรียกร้องขอความเป็นธรรมในกรณีเจ้าหน้าที่สถานพินิจได้ใช้วิธีการลงโทษอย่างรุนแรง จนถึงขั้นบานปลายทำให้เจ้าหน้าที่ได้รับบาดเจ็บและมีการพังกำแพงหลบหนีออกไปข้างนอก ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดตามกลับมาได้ส่วนหนึ่งและยังหนีอยู่ส่วนหนึ่งและบางรายได้ก่อคดีฆ่าคนตายตามมาด้วย อย่างไรก็ตามเหตุการณ์รุนแรงก็ได้สงบลงเมื่อเด็กได้พบกับรองอธิบดีฝ่ายบริหารศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งเด็กได้ให้ความเคารพนับถือพร้อมกันนี้เด็กก็ได้รับอนุญาตให้กลับไปเยี่ยมบ้านได้ 7 วัน

สาเหตุที่ทำให้เด็กก่อความวุ่นวายในครั้งนี้ตามที่ปรากฏเป็นข่าวก็คือ เด็กไม่พอใจการปกครองของ พ.อ.อ.จรินทร์ อภิบาลศรี พนักงานคุมประพฤติ 7 หัวหน้าสถานฝึกอบรมที่ใช้วิธีการปกครองแบบเข้มงวดและมีการลงโทษเด็กที่หลบหนีและถูกติดตามกลับมาได้ด้วยการตีด้วยด้ามจอบ เป็นต้น ประกอบกับความไม่พอใจกับสภาพแวดล้อมที่แออัด ในลักษณะแยงกันนอน นอกจากนี้ การที่เจ้าหน้าที่สถานพินิจแห่งนี้มอบอำนาจให้เด็กด้วยกันควบคุมกันเอง ทำให้เด็กไม่พอใจพฤติกรรมเด็กที่ได้รับมอบอำนาจให้ควบคุมหรือที่เรียกว่าซาใหญ่ เนื่องจากใช้วิธีบีบบังคับ จึงทำให้เกิดภาวะเครียด และก่อเหตุขึ้นดังกล่าว “

ซึ่งจากความวุ่นวายที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อมูลจาก ศูนย์ข้อมูลหนังสือพิมพ์มติชน พบว่ามีการหลบหนีจากสถานฝึกและอบรม ที่ปรากฏตามข่าวหนังสือพิมพ์ตั้งแต่ ปี 2540 ดังนี้

สถาบันนวัตกรรมการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 แสดงการหลบหนีของเด็กและเยาวชนกระทำผิด

วันเดือนปี	สถานที่	จำนวนที่หลบหนี
26 ก.พ. 2540	จังหวัดนครสวรรค์	10
5 พ.ค. 2541	บ้านกรูณา	25
7 ก.ย. 2541	จังหวัดอุทัย	5
12 ก.ย. 2541	จังหวัดระยอง	8
มี.ค. 2542	จังหวัดนครสวรรค์	20
26 มิ.ย. 2542	จังหวัดนครสวรรค์	48
18 มี.ค. 2543	บ้านกรูณา	1400
16 เม.ย. 2543	บ้านกรูณา	2
ปี 2543	บ้านเมตตา	74
ปี 2543	จังหวัดนครราชสีมา	ไม่ทราบจำนวน
5 ธ.ค. 2544	จังหวัดนครศรีธรรมราช	32
4 ม.ค. 2545	จังหวัดราชบุรี	9
14 ม.ค. 2545	จังหวัดสุราษฎร์ธานี	20
17 ม.ค. 2545	จังหวัดปทุมธานี	14
27 ม.ค. 2545	จังหวัดราชบุรี	ไม่ทราบจำนวน
3 ก.พ. 2545	จังหวัดปทุมธานี	9
25 ก.พ. 2545	จังหวัดปทุมธานี	6
4 มี.ค. 2545	จังหวัดตรัง	23

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้ จึงมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคมที่มีผลกระทบต่อสภาพของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในการดำเนินชีวิตในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยได้ศึกษาในเรื่องของตัวของเด็กและเยาวชนกระทำผิดเป็นสำคัญ เนื่องจากต้องการนำเอาผลที่ได้มาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขการฟื้นฟูแก้ไขเด็กและเยาวชนกระทำผิดให้กลับคืนสู่สังคมต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของเด็กและเยาวชนกระทำผิด และการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าฝิ่นระเบียบวินัยของเด็กและเยาวชนกระทำผิด

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเฉพาะเด็กและเยาวชนกระทำผิด ซึ่งถูกศาลเยาวชนและครอบครัวกลางได้มีคำพิพากษาตัดสินว่ามีความผิดจริง และมีคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรม ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรูณา) ตามลักษณะต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ในวัตถุประสงค์ของการวิจัย และผู้วิจัยจะไม่นำเรื่องของเจ้าหน้าที่หรือการบริหารงานของสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรูณา) เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แม้ว่าบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดจะต้องเกี่ยวข้องด้วยก็ตาม ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยต้องการศึกษาเฉพาะปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิด และเพื่อให้เด็กสามารถให้ข้อมูลอย่างมีอิสระโดยไม่ต้องเกรงกลัวว่าจะมีเจ้าหน้าที่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อบทบาทของเด็กและเยาวชน ในการปฏิบัติตามระเบียบของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. เพื่อให้ทราบถึงลักษณะทั่วไปของเด็กและเยาวชนกระทำผิด และการปฏิบัติตามระเบียบของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
3. เพื่อให้ทราบถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาค้าฝิ่นระเบียบของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “ ปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุดนา) “ นี้ เป็นการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อเด็กและเยาวชนหลังจากที่ศาลได้ตัดสินว่ามีความผิดจริง และมีคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรม ซึ่งผลที่ได้จะเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนให้สามารถบำบัดฟื้นฟูให้กลับคืนเป็นพลเมืองดีสู่สังคมต่อไป โดยการศึกษาวิจัยจะใช้วิธีการทางสังคมศาสตร์ บนฐานแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งประสบการณ์ของผู้วิจัย ในประเด็นสำคัญ ๆ ดังนี้

2.1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2.2 กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของเด็กและเยาวชน

2.3 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

2.4 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

2.5 สมมติฐานในการวิจัย

2.6 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.1 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับกรกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในการศึกษาเรื่อง ของปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนนั้น ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิด และทฤษฎีของนักสังคมศาสตร์ หลายท่าน เพื่อนำมาอธิบายถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิด ดังนี้ คือ

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม

2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาท

2.1.3 แนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2.1.4 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการ ปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม

สุพัตรา สุภาพ (2543 : 47-48) กล่าวว่ามนุษย์แตกต่างจากสัตว์อื่นในแง่ที่ต้อง ได้รับการขัดเกลาอบรมสั่งสอนตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นกระบวนการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือ สังคมหนึ่งๆ ที่ กำหนดไว้ ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เพื่อให้บุคคลนั้นได้มีแบบแผนของความ ประพฤติที่เป็นประโยชน์แก่กลุ่ม และสามารถดำรงอยู่ร่วมกับกลุ่มได้อย่างเป็นระเบียบ การขัด เกลาทางสังคมเป็นกระบวนการทั้งทางตรงและทางอ้อมที่มนุษย์ในสังคมหนึ่งๆ ได้เรียนรู้คุณค่า กฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผนที่กลุ่มหนึ่งๆ กำหนดหรือวางไว้ เพื่อเป็นแบบแผนของการปฏิบัติต่อกัน และให้บุคคลได้พัฒนาบุคลิกภาพของตนเอง

งามพิศ สัตย์สงวน (2543 : 70) ได้กล่าวถึง การขัดเกลาทางสังคมว่า โดยทั่วไป ทารกจะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้ ต้องมีชีวิตและเติบโตในสังคมมนุษย์เท่านั้น มนุษย์เป็นสัตว์ที่ ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นเพื่อให้มีชีวิตและเพื่อเจริญเติบโตต่อไปมากกว่าสัตว์อื่นทั้งหมด เพราะทารก หาอาหารกินเองไม่ได้ ยืนไม่ได้ ช่วยตัวเองไม่ได้และไม่สามารถบังคับให้ผู้ใหญ่ให้ตอบสนองความ ต้องการได้ อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ทารกมนุษย์ไม่ได้เป็นเหมือนกระดาษที่ว่างเปล่าที่วัฒนธรรมจะเขียนแบบแผนลงไป หรือเป็นเหมือนดินเหนียวที่วัฒนธรรมจะกดลงเป็นรูป

อะไรก็ได้ ทั้งนี้ เพราะทารกมนุษย์และเด็กๆ จะเข้าร่วมอย่างกระตือรือร้นในวัฒนธรรมของพวกเขา สมองและประสาทของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมา เพื่อทำให้เกิดความสัมพันธ์ทางสังคมกับคนอื่นๆ เพื่อการเรียนรู้ และเพื่อปรับตัวให้เข้ากับกฎข้อบังคับของระบบวัฒนธรรมที่เฉพาะ นอกจากนั้น บัจเจกชนแต่ละคนจะนำลักษณะกรรมพันธุ์ที่เฉพาะของตนเข้าสู่กระบวนการขัดเกลาทางสังคมนั้น การกลายเป็นคน ๆ หนึ่งจึงเป็นผลของการกระทำที่ซับซ้อนระหว่างศักยภาพที่จะเรียนรู้ของมนุษย์ ประเพณีการเลี้ยงดูทารกและเด็กๆ ในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป การถ่ายทอดพันธุกรรมและแบบแผนทางวัฒนธรรมต่างๆ

สุพัตรา สุภาพ (2543 : 49-50) กล่าวไว้ว่ากระบวนการขัดเกลาทางสังคมมีดังนี้

1. การตอบสนองของความต้องการในระยะเริ่มแรก (Response) เป็นกระบวนการที่บุคคลจะแสดงความต้องการออกมา และคนอื่นๆ ในสังคมที่ทำหน้าที่จะต้องสนองความต้องการนั้น เป็นการตอบสนองตามระเบียบแบบแผนที่สังคมนั้นๆ กำหนดไว้ เช่น เมื่อเด็กทารกหิว (ต้องการ) จะร้อง (แสดงออก) มารดาหรือผู้เลี้ยงดูจะให้นมเด็กแตกต่างไปตามสภาพของสังคมที่ตนเป็นสมาชิก เช่น บางครอบครัวให้เด็กดื่มนมทุกครั้งที่ยังร้อง แต่บางครอบครัวให้ตามกำหนดเวลา เป็นการตอบสนองในรูปของการให้เรียนรู้ระเบียบที่สังคมนิยมปฏิบัติ จนกระทั่งโตและแม้แต่การไม่ตอบสนองก็เป็นการขัดเกลาทางสังคมเช่นกัน การไม่ยอมให้ทำตามที่เด็กต้องการ จึงเท่ากับสอนเด็กให้รู้จักปฏิบัติในสิ่งที่สังคมยอมรับหรือใช้เป็นมาตรฐานไม่ใช่ทำตามที่ใจต้องการเสมอ

2. การรู้จักปรับความต้องการและความสามารถของตนให้เข้ากับกฎเกณฑ์ของสังคม (Adaptation) เราต้องยอมรับว่า มนุษย์แต่ละคนมีความสามารถในการรู้ระเบียบกฎเกณฑ์ไม่เท่าเทียมกัน บางคนรับได้ง่าย บางคนรับได้ยาก แม้จะได้รับการอบรมเท่าเทียมกัน เช่น เด็กบางคนสอนไม่นานก็จำได้ แต่เด็กบางคนทำอะไรก็ไม่อาจจะปฏิบัติได้ ผู้ใหญ่จึงต้องยอมรับว่าคนแต่ละคนนั้นต่างกัน จะให้เหมือนกันย่อมจะไม่ได้ จะต้องรู้จักดัดแปลงการอบรมต่างๆ ให้สอดคล้องหรือเข้ากับความสามารถของแต่ละคน ซึ่งถ้าเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่น มารยาททางสังคม ก็คงทำได้ไม่ยาก เช่น การไหว้ ขอบคุณ การรู้จักนั้น เดิน ยืน เป็นต้น แต่ในบางเรื่องซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ออกไป หรือที่ขัดแย้งกับความรู้สึกนึกคิดของตนอย่างยิ่ง ก็ยากที่จะประพฤติตนให้เข้ากับความต้องการของสังคมได้ การขัดเกลาของสังคมจึงไม่บังเกิดผล

3. การยึดถือสิ่งที่คล้ายกับตนเอง (Identification)

ก) ความต้องการที่จะทำตัวให้เหมือนกับบุคคลที่ตนต้องการยึดถือเป็นแบบฉบับ เช่น เด็กชายต้องการเลียนแบบพ่อ เพื่อให้เก่งเหมือนพ่อ เด็กหญิงต้องการเลียนแบบแม่เพื่อให้ดีเหมือนแม่ เป็นต้น

ข) ความรู้สึกร่วมกันกับบุคคลหรือกลุ่มที่ถือว่าเป็นพวกเดียวกับตน เช่น ความรู้สึกเจ็บร้อนแทน เห็นอกเห็นใจ เป็นต้น

ค) ความรู้สึกยึดมั่นหลักการหรืออุดมคติบางอย่างแน่นอนแท้ เช่น ความรู้สึกรักชาติ ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นในชีวิตมนุษย์ในระยะเวลาอันพอสมควร จะทำให้บุคคลนั้นรู้จักเลือกแบบหรือยึดถือแบบฉบับที่ตนคิดว่ามีส่วนคล้ายกับตน ความรู้สึกเช่นนี้จะเป็นแนวทางให้บุคคลรู้จักทำในสิ่งที่สังคมต้องการ แต่ความสำเร็จในการขัดเกลาขึ้นอยู่ที่ว่าระเบียบกฎเกณฑ์นั้นๆ สอดคล้องหรือเข้ากับความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความสามารถของเขาเพียงใด

2.1.1.1 วิธีการขัดเกลาทางสังคม

สุภัตตรา สุภาพ (2543 : 50-51) กล่าวว่าวิธีการขัดเกลาทางสังคมดังนี้

การขัดเกลาโดยตรง เป็นการขัดเกลาที่ต้องการให้บุคคลปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของกลุ่มสังคมนั้นกำหนดไว้ เป็นการบอกว่าจะได้ควรหรือไม่ควรกระทำ อะไรผิด อะไรถูก ฯลฯ ซึ่งนับว่ามีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ เป็นการชี้ทางและแนะแนวทางในการปฏิบัติต่อบุคคลอย่างจริงใจและเจตนา เพื่อให้บุคคลสามารถวางตัวได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ การขัดเกลาโดยตรงจะพบเห็นเสมอในหมู่ครอบครัว โรงเรียน และวัด เป็นต้น โดยในการขัดเกลาของครอบครัวได้แก่การอบรมสั่งสอน ชมเชย ดุด่า ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นต้น

การขัดเกลาทางอ้อม เป็นการอบรมที่ไม่ได้บอกกันโดยตรง บุคคลได้รับประสบการณ์หรือประโยชน์จากการสังเกต หรือเรียนรู้จากการกระทำของผู้อื่น เช่น การสังเกตการกระทำของผู้อื่น หรือการได้รับการถ่ายทอดอย่างไม่รู้ตัว เป็นต้น

2.1.1.2 วัยที่จำเป็นต่อการขัดเกลาทางสังคม

การขัดเกลาทางสังคมเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับบุคคลในทุกเพศทุกวัย แต่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ขอกล่าวถึงวัยที่จำเป็นต่อการขัดเกลาทางสังคม ตามที่ สุพัตรา สุภาพ (2543 : 57-59) ได้แบ่งไว้เป็น 2 วัย คือ

1) การขัดเกลาในวัยที่ยังเป็นเด็ก (Socializing the child) เป็นช่วงที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กมากที่สุด เพราะเป็นสถาบันแรกที่เด็กได้รับการอบรมสั่งสอน ซึ่งเป็นเรื่องที่พ่อแม่และผู้ปกครองโดยเฉพาะ เช่น ตอนที่ยังเป็นทารกเด็กก็ต้องการรับการตอบสนองทางร่างกายและการเอาใจใส่ ความต้องการขั้นพื้นฐานคือ อาหาร ซึ่งในเรื่องการเลี้ยงดูนี้ก็แตกต่างกันไปตามแต่ละสังคม เช่น บางครอบครัวให้เด็กดื่มนมแม่จนโตเข้าโรงเรียน บางคนก็ดื่มนมชั้วระยะเวลาสั้นๆ หรือไม่เคยดื่มนมเลย เป็นต้น เป็นการอบรมแบบแฝงระเบียบวิธีในการตอบสนองความต้องการและการไม่ตอบสนองก็เป็นส่วนหนึ่งในการอบรมเช่นกัน

การอบรมนี้เป็นไปตามระยะเวลาของการเจริญเติบโต ในระยะที่เป็นทารกเด็กมัก จะต้องการตอบสนองในเรื่องอาหาร ต้องการดูแลและความรักความอบอุ่น แต่พอโตขึ้นเด็กจะมี อารมณ์แสดงออก รู้จักความรักความเกลียด ความพอใจความไม่พอใจ ผู้ใหญ่จึงต้องมีการเปลี่ยนจากการให้การตอบสนองทางร่างกายมาเป็นการให้การอบรม ให้รู้จักควบคุมอารมณ์ และหัดให้เด็กช่วยเหลือตัวเอง เช่น ให้กินอาหารเอง ให้เรียนรู้การรักษาความสะอาด เพราะการตอบสนองทางกายจะลดความสำคัญลงไปกว่าการตอบสนองทางใจ เป็นการถ่ายทอดสิ่งที่ดีที่ควรให้เด็ก เพราะการที่เด็กจะมีอารมณ์ในแบบใดย่อมเกิดจาก ความสัมพันธ์กับบุคคลที่เด็กใกล้ชิดที่สุดนั่นเอง

สรุปได้ว่าพ่อแม่มีความสำคัญต่อการอบรมสั่งสอนและสุขภาพจิตของเด็กอย่างมาก เพราะเป็นสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิดตัวเด็กที่สุด อารมณ์ที่ปลูกฝังไปในจิตใจเด็กนั้นย่อมอยู่ภายใต้ อิทธิพลของอารมณ์ของบุคคลในครอบครัว ถ้าเด็กได้รับการถ่ายทอดเช่นไรเด็กก็จะเป็นไปตามนั้น

2) การขัดเกลาทางสังคมในระยะที่เป็นวัยรุ่น (Socializing the youth) วัยรุ่นเป็นวัยที่ได้ผ่านการอบรมมากพอที่จะรู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคม ซึ่งการอบรมสั่งสอนก็จะได้จาก ครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน เป็นต้น เป็นวัยที่เด็กจะพ้นจากสภาพความเป็นผู้เยาว์และเริ่มเข้าสู่ภาวะของความเป็นหนุ่มสาว วัยรุ่นจึงเป็นเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งของการเจริญเติบโต เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ เพื่อที่จะก้าวไปสู่การเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว โดยเฉพาะ

ร่างกายจะเปลี่ยนไปมาก มีการแปรปรวนของอารมณ์และจิตใจ ความแปรปรวนของอารมณ์เป็นสาเหตุให้เข้ามามีพฤติกรรมแปลก ๆ เช่น รักชอบอะไรก็อาจจะรักจนหลง ชอบจนคลั่งหรือเวลาฟังเพลงที่ชอบอาจร้องกรี๊ดกร๊าด หรือถ้าเกลียดหรือเสียใจก็จะเศร้าโศกจนนอนไม่หลับ เป็นต้น แต่สิ่งที่เพิ่มเติมชัดคือ ความต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนซึ่งเขาคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเขา เราจึงมักเห็นว่าวัยรุ่นมักจะทำอะไรตามเพื่อนขึ้นอยู่กับการว่าจะอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ดีหรือไม่ดี นอกจากนี้ยังต้องการความเป็นอิสระจากผู้ปกครอง อาจจะแสดงออกมาในรูปการต่อต้านระเบียบกฎเกณฑ์ชัดเจนคำสั่งของพ่อแม่หรือครูอาจารย์ เป็นต้น

สิ่งสำคัญที่สุดคือ การที่ครอบครัวและสังคมยอมรับว่าตัวเขาได้ผ่านระยะวัยเด็กมาแล้วและกำลังก้าวสู่วัยผู้ใหญ่ยอมรับความคิดเห็นของเขา ให้เขามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เขาต้องการให้พ่อแม่มีความไว้วางใจและเชื่อมั่นว่าเขามีความสามารถจะทำอะไรได้

ในระยะนี้วัยรุ่นจะสนใจและต้องการเป็นเพื่อนกับเพศตรงข้าม ถ้าเด็กได้รับความอบอุ่นจากพ่อแม่เพียงพอเด็กก็จะสร้างสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนต่างเพศได้แต่ถ้าในทางตรงข้ามจะเป็นปัญหาสำหรับเขามากทีเดียว ซึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมว่าจะออกมาเป็นรูปใด เช่น เกลียด โกรธ รัก เป็นต้น

สรุปแล้ววัยรุ่นเป็นช่วงที่ต้องการให้ผู้ใหญ่เข้าใจ และยอมรับว่าเขาเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง ฉะนั้นการอบรมในวัยนี้จึงอาจจะต้องพบกับความตึงเครียดบ้างถ้าเข้าใจเขาไม่ดีพอ ซึ่งในสังคมที่ซับซ้อนวัยรุ่นจะไม่ได้ใกล้ชิดกับพ่อแม่ผู้ปกครองตลอดเวลา แต่ต้องพบกับกลุ่มต่างๆ ที่มีคุณค่าในแบบต่างๆ กัน ทำให้วัยรุ่นมีโอกาสเลือกที่จะยึดคุณค่าใดเป็นหลัก เพราะแต่กลุ่มกำหนดไปตามวัตถุประสงค์และความเหมาะสมของกลุ่ม พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ควรเข้าใจและควรปรับปรุงท่าทีของตัวเองเพื่อการอบรมสั่งสอนจะได้ผลและเป็นประโยชน์ต่อวัยรุ่นนั้นต่อไป เพื่อเขาจะได้เป็นผู้ใหญ่ที่พร้อมและช่วยตัวเองได้ในอนาคต

2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาท

ลินตัน (Linton , 1956 อ้างถึงใน กัญญสิริ ,2540 : 11) นักมนุษยวิทยาได้ให้แนวคิดในเรื่องทฤษฎีบทบาท (Role Theory) ไว้ว่า การที่บุคคลจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทที่ถูกกำหนดไว้ได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ

1. ลักษณะเฉพาะของสังคมหรือของชุมชน
2. วัฒนธรรม ประเพณี และความปรารถนาของสังคมที่เกี่ยวข้อง
3. บุคลิกภาพและความจำเป็นของเจ้าของบทบาท

องค์ประกอบดังกล่าวนี้จะทำให้บุคคลแสดงบทบาทตามนิสัยที่หน้าตามสถานภาพของตน ซึ่งการ์เดน (Garden 1937 : 186-187) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการแสดงบทบาทของบุคคลว่าขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 อย่าง ดังนี้

1. ความคาดหวังในบทบาท (Role Expectation) เป็นบทบาทตามความคาดหวังผู้อื่นหรือเป็นบทบาทที่สถาบันองค์กรหรือกลุ่มสังคมคาดหวังให้บุคคลปฏิบัติตามสิทธิหน้าที่ที่บุคคลครองตำแหน่งอยู่

2. การรับรู้บทบาท (Role Conception) เป็นการรับรู้ในบทบาทของตนว่าควรจะมีบทบาท และสามารถจะมองเห็นบทบาทของตนเองได้ตามการรับรู้ (Perceived Role) ซึ่งเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความต้องการของบุคคลนั่นเอง ทั้งนี้การรับรู้ในบทบาทและความต้องการของบุคคลย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะพื้นฐานส่วนบุคคลตลอดจนเป้าหมายในชีวิตและค่านิยมของบุคคลที่สวมบทบาทนั้น

3. การยอมรับบทบาทของบุคคล (Role Acceptance) ซึ่งเกิดขึ้นได้เมื่อมีความสอดคล้องกันของบทบาทตามความคาดหวังของสังคม และบทบาทที่ตนเองรับรู้ถึงการยอมรับบทบาทนี้เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับความเข้าใจบทบาท และการสื่อสารระหว่างสังคมของบุคคลนั้น ทั้งนี้เพราะว่าบุคคลไม่ได้ยินดียอมรับบทบาททุกบทบาทเสมอไป แม้ว่าจะได้รับการคัดเลือกหรือถูกแรงผลักดันจากสังคมให้รับตำแหน่ง และมีบทบาทหน้าที่ปฏิบัติก็ตาม เพราะถ้าหากว่าบทบาทที่ได้รับนั้นทำให้ได้รับผลเสียหายหรือเสียผลประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าขัดแย้งกับความต้องการหรือค่านิยมของบุคคลนั้น ผู้ครองตำแหน่งอยู่ก็จะพยายามหลีกเลี่ยงบทบาทนั้นไม่ยอมรับบทบาทนั้นๆ

4. การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของบุคคล (Role Performance) เป็นบทบาทที่เจ้าของสถานภาพแสดงจริง (Actual Role) ซึ่งอาจจะเป็นการแสดงบทบาทตามที่สังคมคาดหวังหรือเป็นการแสดงบทบาทตามการรับรู้และตามความคาดหวังของตนเอง การที่บุคคลจะปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ได้เพียงใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับระดับของยอมรับบทบาทนั้นๆ ของบุคคลที่ครอง

ตำแหน่งนั้นอยู่ ซึ่งเนื่องมาจากความสอดคล้องกันของบทบาทตามความคาดหวังของสังคมและการรับรู้บทบาทของตนเอง

ซูว์ และคอสแตนโซ (Shew and Costanzo ,1982 : 235) กล่าวว่า “ บทบาทเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับหน้าที่ในการปฏิบัติของบุคคล เมื่ออยู่ในลักษณะหรือสถานการณ์ทางสังคมหนึ่ง ๆ

ทิตยา สุวรรณชฎ (2510) ได้ให้ความหมายของบทบาทไว้ว่า บรรดาฐานะตำแหน่งต่างๆ จะมีลักษณะของพฤติกรรมที่ผู้ดำรงตำแหน่งจะต้องปฏิบัติตามฐานะตำแหน่งนั้นๆ เสมอ ลักษณะพฤติกรรมที่กำหนดโดยฐานะตำแหน่งเรียกว่าบทบาท นอกจากนี้ยังอธิบายอีกว่า ตำแหน่งคือผลรวมของสิทธิและหน้าที่ ส่วนบทบาทก็คือการปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ดังกล่าว

ประเสริฐ แยมกลินฟุง (2516) กล่าวว่า “บทบาทมีความหมายเป็น 2 นัย คือ ทางด้านโครงสร้างทางสังคม (Social Structure) บทบาทเป็นตำแหน่งทางสังคมที่มีชื่อเรียกต่างๆ กันซึ่งแสดงลักษณะโดยคุณสมบัติและกิจกรรมของบุคคลที่ครองตำแหน่งนั้นๆ ส่วนทางด้านการศึกษาแสดงบทบาทหรือการมีปฏิสัมพันธ์ (Social Inter Action) บทบาทนั้น เป็นผลต่อเนื่องที่เกิดจากแบบแผนการกระทำของบุคคลที่ได้เรียนรู้จากสถานการณ์ในสังคม”

สรุปได้ว่าการศึกษาเรื่องบทบาทจึงมี 2 แนว คือ แนวโครงสร้างนิยม และแนวปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ (The Structural Functionalism and The Interactionism) โดยแนวโครงสร้างนิยมจะมองว่า บทบาทเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดเป็นกฎเกณฑ์ไว้แล้วในสังคม โดยบุคคลที่อยู่ในสถานภาพหนึ่งๆ ก็ควรมีบทบาทตามที่สังคมคาดหวังไว้และถือว่าเป็นค่านิยมหรือบรรทัดฐานที่กำหนดไว้ให้มีพฤติกรรมตามบทบาทนั้นๆ ส่วนแนวปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์จะให้ความสำคัญกับกระบวนการที่บุคคลหนึ่งๆ จะสามารถทำความเข้าใจได้ว่าคนอื่นได้ให้ความหมายหรือคาดหวังกันไว้ว่าอย่างไร

การที่บุคคลใดจะทราบว่าควรจะทำอย่างไร ในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมคูร์ย์ (Cooy , 1970 : 5) ได้กล่าวไว้ว่า “ บุคคลจะใช้บุคคลอื่นเป็นกระจกสะท้อนลักษณะและผลของความรู้สึกและพฤติกรรมบุคคล เพื่อดูว่าคนอื่น ๆ มองและคาดหวังในตัวเองไว้อย่างไร “ ส่วนการทำความเข้าใจถึงการยอมรับบทบาทของบุคคลนั้นมีกระบวนการที่สำคัญ คือ กระบวนการอบรมขัดเกลาบทบาท (Role Socialization) ซึ่งจะเกิดจากการขัดเกลาให้เกิดความคิด ความเชื่อมั่น และความเข้าใจต่อบทบาท โดยผ่านกระบวนการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น การรับรู้ปฏิกริยา และการตอบสนองจากบุคคลอื่นในสังคม

ในแง่ของการขัดเกลาทางสังคมนั้น เทอร์เนอร์ (Turner ,1963 : 546-556) เห็นว่าเป็นวิธีการเรียนรู้บทบาทในลักษณะที่เป็นบรรทัดฐาน โดยกำหนดให้บุคคลต้องปฏิบัติตามสถานภาพต่างๆ ตามเงื่อนไขของสังคม โดยสังคมจะต้องมีสถาบันที่เป็นตัวแทนในการขัดเกลาค่านิยม บรรทัดฐานและความคาดหวังในบทบาทต่างๆ โดยเฉพาะสถาบันครอบครัวจะเป็นสถาบันหลัก และเป็นสถาบันแรกที่ทำกรขัดเกลาประสบการณ์ของบุคคลที่เกี่ยวกับสถานภาพต่างๆ ในครอบครัวที่เห็นได้ชัด คือ บทบาททางเพศและอายุที่จะทำให้บุคคลตระหนักถึงความแตกต่างทางเพศและอายุที่เป็นพื้นฐานเบื้องต้น

2.1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ตามหลักอาชญาวิทยานั้นไม่ใช้คำว่าประกอบอาชญากรรมกับเด็กและเยาวชน (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย , 2543) เพราะถือว่าเด็กและเยาวชนไม่มีความรู้สึกผิดชอบเหมือนผู้ใหญ่ ดังนั้นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนแม้ว่าเป็นความผิดทางกฎหมาย แต่ก็ถือว่าเป็นเพียงแต่การกระทำนอกกลุ่มนอกลทาง เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากความด้อยในประสบการณ์ ความบกพร่องในสภาพแวดล้อม รวมทั้งบุคลิกภาพสภาพทางจิตใจหรือการกระทำที่ผิดระเบียบแบบแผน ซึ่งตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Delinquency

ประธาน วัฒนวาณิชย์ (2530 : 2-5) ได้แบ่งแนวทางการศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนออกเป็น 4 แนวทาง ดังนี้

1. แนวทางกฎหมาย มีผู้เห็นว่าการศึกษาความผิดชอบของเด็กและเยาวชนควรใช้กฎหมายเป็นหลัก เพราะความผิดและโทษสามารถกำหนดได้อย่างแน่นอน นักกฎหมายจึงมักจะเรียกร้องให้ดำเนินคดีผู้กระทำผิดโดยการกล่าวหาและข้อกล่าววนั้นจะต้องใช้ถ้อยคำทางกฎหมายที่รัดกุมการพิสูจน์ความผิดก็ต้องเป็นไปตามหลักกฎหมาย และการลงโทษนั้นจะต้องกระทำโดยปราศจากข้อสงสัยในพยานหลักฐานทั้งปวง และในประการสุดท้ายให้ความคุ้มครองสิทธิแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยตามขั้นตอนในกฎหมาย ส่วนปัญหาสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน นักกฎหมายมักจะให้ความสำคัญน้อย ทั้งนี้เพราะ การกระทำ มีผู้กระทำ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการพิจารณาคดีถึงแม้ว่าจะได้มีการแยกกระบวนพฤติกรรมของเด็กออกจากผู้ใหญ่อย่างเป็นทางการอันนับได้ว่าเป็นผลงานที่สำคัญของนักกฎหมายในตอนปลายศตวรรษที่ 19 ที่น่าสรรเสริญอย่างยิ่ง แต่แนวทางของกฎหมายที่ใช้ในการแก้ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนก็ยังเป็นเรื่องที่เป็นพิธีการและเป็นทางการมากเกินไป ทั้งนี้จะเห็นได้จากผลสะท้อนจากประวัติความเป็นมาของการพิจารณาคดี ซึ่งผูกพันอย่างแน่นแฟ้นกับหลักของกฎหมายซึ่ง

กล่าวว่า เมื่อไม่มีกฎหมายย่อมไม่มีความผิด (Nullum crimen sine lege) ผู้ประกอบวิชาชีพกฎหมายส่วนมากมีแนวโน้มที่จะพิจารณาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เกือบจะเป็นลักษณะของการกระทำผิดอาญาโดยสิ้นเชิง ทศนคติดังกล่าวนี้มีความแตกต่างอย่างมากจากความเข้าใจปัญหาการกระทำผิดของเด็กตามแนวคิดของปรัชญากฎหมาย

2. แนวทางสวัสดิภาพสังคม นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา นักสังคมวิทยา และจิตแพทย์ มีแนวความคิดในการศึกษาปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิดแตกต่างจากนักกฎหมาย โดยแนวทางการศึกษาทางด้านสวัสดิภาพสังคมจะเน้นหนักในเรื่องมนุษยธรรมที่มีต่อบุคคลโดยมีความคิดพื้นฐานว่า การกระทำผิดเป็นอาการที่แสดงให้เห็นว่าภูมิหลังในการปรับตัวของบุคคลทางสังคมที่บกพร่องหรือผิดพลาด การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเป็นเพียงปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพสังคมโดยทั่วไป โดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่สามารถแก้ไขได้ ผู้ที่ยึดถือแนวทางนี้เชื่อว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอาจปรับตัวเสียใหม่ เพื่อให้มีชีวิตอยู่ในสังคมได้แทนที่จะแก้ไขของค์กรทางสังคม

นอกจากนี้โครงการและแผนงานทางด้านสวัสดิภาพสังคมจะมีลักษณะต่างกันไป โดยเน้นการให้ความช่วยเหลือบุคคลและกลุ่มบุคคล เพื่อส่งเสริมให้มีความเป็นอยู่ที่ดี ภายใต้อาการความต้องการของครอบครัวและมาตรฐานของชุมชน เช่น นักสังคมสงเคราะห์อาจช่วยเหลือให้เด็กวัยรุ่นปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ความประพฤติที่สังคมยอมรับ รวมทั้งเสริมสร้างทัศนคติที่ดีและมีแบบแผนความประพฤติที่ไม่ฝ่าฝืนกฎหมาย เป็นต้น

3. แนวทางจิตวิทยา แนวทางศึกษาด้านจิตวิทยา มีลักษณะคล้ายคลึงกับแนวทางสวัสดิภาพสังคมซึ่งพิจารณาการกระทำผิดของเด็กในแง่มุมที่กว้างถึงแม้ว่าแนวทางนี้จะไม่ละทิ้งในเรื่องพลังทางสังคม (Social Force) แต่ก็สนใจและพิจารณาในเรื่องการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลอย่างมาก โดยมีสมมติฐานว่า ความไม่สมบูรณ์และความบกพร่องทางกายภาพและการพัฒนาอารมณ์ที่ไม่มั่นคงจะเป็นผลให้จิตใจบกพร่อง และก่อให้เกิดความประพฤติต่อต้านสังคม (Antisocial) หรือการกระทำผิด แนวทางศึกษาทางจิตวิทยาสันนิษฐานว่าการดิ้นรนภายในจิตใจของบุคคลจะเริ่มต้นขึ้นในระยะแรกของชีวิตแรงกระตุ้นที่ก่อให้เกิดการพัฒนาบุคลิกภาพที่บกพร่องจะมีส่วนทำให้บุคคลกระทำผิด ความผิดทางอารมณ์ของเด็กอาจนำไปสู่ความประพฤติฝ่าฝืนกฎหมาย เช่นเดียวกับการไม่เคารพเพื่อฟังบิดามารดาฝ่าฝืนระเบียบวินัยหรือการกระทำผิดร้ายแรง ถึงแม้ว่านักวิชาการทางจิตวิทยาจะมีความคิดเห็นแตกต่างกัน และมีแนวทางศึกษาที่ไม่เหมือนกันหมดแต่ทุกคนยอมรับว่าทฤษฎีซึ่งกล่าวว่า การปรับตัวไม่ได้

(Maladjustment) ซึ่งมีสาเหตุจากการบกพร่องทางบุคลิกภาพ (Personality Disorder) เป็นวิธีอธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ดีที่สุด

ดังนั้น การพัฒนาของเด็กทั้งหมดเริ่มตั้งแต่วัยเยาว์เป็นต้นมา จะต้องได้รับการตรวจวิเคราะห์อย่างละเอียดถ้าหากจะค้นหาความบกพร่องของบุคลิกภาพและนำไปสู่การแก้ไขบำบัดต่อไป

4. แนวทางสังคมวิทยา นักสังคมวิทยามีแนวทางการศึกษาปัญหาเด็กและเยาวชนที่แตกต่างจากแนวทางอื่น เพราะนักสังคมวิทยาพยายามที่จะรวมหรือประสานแนวทางอื่นๆ เข้าด้วยกันผู้กระทำความผิดจะได้รับการพิจารณาภายในกลุ่มวัฒนธรรมของเขา นักสังคมวิทยาอ้างว่าเราสามารถที่จะศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนให้เข้าใจได้ด้วยการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ทางสังคมที่อยู่รอบตัวบุคคล การศึกษาเรื่องอาชญากรรมและการกระทำความผิดจึงไม่สามารถแยกบุคคลออกจากบรรทัดฐานความประพฤติของสังคมได้ ความสัมพันธ์ของเด็กและเยาวชนที่มีต่อกลุ่มและต่อสมาชิกอื่นๆ ภายในกลุ่มของเขา รวมทั้งโครงสร้างในสังคมที่เขาอาศัยอยู่ย่อมจะมีความสำคัญมาก แนวทางการศึกษาทางสังคมวิทยาอาจกล่าวได้ว่าเป็นแนวทางที่มีผู้สนใจศึกษามากที่สุด

ประเทือง ธนิยผล (2538 : 122) กล่าวว่า ในทางจิตวิทยาและสังคมวิทยาถือว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเป็นเพราะหลงผิดไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือด้วยความเป็นเบาปัญญาและอ่อนแอทางจิตใจ ซึ่งอาจกล่อมเกล่าให้กลับตัวเป็นคนดีได้ จึงไม่ควรใช้วิธีปฏิบัติต่อเขาเยี่ยงอาชญากร เพราะถ้าทำเช่นนั้นก็จะเท่ากับผลักดันให้เขายังถลาลึกลงไปสู่ทางชั่วร้ายจนไม่สามารถกลับตัวได้ เมื่อเติบโตขึ้นก็จะกลายเป็นอาชญากรที่มีสันดานชั่วร้ายไปจริง ๆ

ดังนั้นจากการศึกษางานดังกล่าวข้างต้น จึงอาจสรุปได้ว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึงความผิดกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นๆ ของผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 7 ปีถึง 18 ปี ซึ่งกฎหมายกำหนดไว้ว่าเป็นความผิดสำหรับเด็กและเยาวชน

2.1.3.1 สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

พัลลภ พิสิษฐ์สังฆการ (2538 : 4-10) กล่าวว่าในปัจจุบันมีผู้ให้ความสนใจในเรื่องเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และพบว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีสาเหตุ

มาจากความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจประกอบกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่ช่วยทำให้ประพฤติเบี่ยงเบนดังนี้

1) สาเหตุจากความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ ทางบุคลิกภาพของเด็กหรือเยาวชน

พันธุกรรมหรือสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดโดยได้รับการถ่ายทอดมาจากบิดามารดา เช่น โรคปัญญาอ่อนหรือมีระดับสติปัญญาต่ำกว่าปกติ ร่างกายพิการหรือมีความบกพร่องทางบุคลิกภาพอย่างอื่น ทำให้เด็กหรือเยาวชนที่มีลักษณะเช่นนั้น รู้สึกว่าตนมีปมด้อย น้อยเนื้อต่ำใจมักจะหาทางออกโดยวิธีการที่ไม่เหมาะสมโดยการกระทำผิดหรือก้าวร้าวผู้อื่นเพื่อเป็นการชดเชยให้แก่ตน

ความพิการและโรคภัยไข้เจ็บ โรคบางอย่างถึงแม้จะมีได้เกิดจากพันธุกรรม ก็อาจก่อให้เกิดความพิการทางร่างกายหรือจิตใจ เช่น โรคระบบประสาทพิการ หรือความพิการทางร่างกายเนื่องจากประสบอุบัติเหตุ หรือโรคบางอย่างซึ่งทำให้เด็กและเยาวชนเกิดความรู้สึกตนไม่สมประกอบมีปัญหาทางอารมณ์ ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ มีปมด้อย และมักจะหาทางออกโดยการแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่เหมาะสมหรือโดยการกระทำผิดเพื่อเป็นการชดเชยให้แก่ตนเช่นเดียวกัน

ภาวะแห่งจิต เด็กและเยาวชนโดยทั่วไปมีภาวะแห่งจิตแตกต่างกับผู้ใหญ่ เพราะจิตใจของเด็กหรือเยาวชนยังไม่เจริญเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนที่อยู่ในวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีอารมณ์ฉุนเฉียว รุนแรง คึกคะนอง ขาดความอดทนต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งแวดล้อม มีปัญหาทางอารมณ์ เช่น ความวิตกกังวล ความเครียด เป็นต้น นอกจากนี้ยังไม่ชอบการถูกบังคับ ชอบเที่ยวเตร่เป็นวัยที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและฮอร์โมนที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ทางด้านสังคมได้ เช่น การแสดงพฤติกรรมแบบก้าวร้าวในสังคม ใช้วิธีการรุนแรงในการแก้ปัญหา พุดจาหยาบค้าย ทำร้ายตนเองหรือผู้อื่น ประชดประชันทำลาย เป็นต้น

จิตบกพร่อง โรคจิตหรือจิตฟั่นเฟือน คำว่าจิตบกพร่อง หมายความว่าถึงคุณสมบัติของมันสมองบกพร่องจึงทำให้ไม่สามารถรู้ผิดชอบหรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ คำว่า โรคจิต หมายความว่าถึงมันสมองเป็นโรค ส่วนคำว่าจิตฟั่นเฟือน หมายความว่าถึงจิตพิการ ที่เรียกว่า บ้าๆ บอๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นเพราะโรคจิต การที่บุคคลไม่สามารถรู้ผิดชอบหรือไม่สามารถบังคับตนเองได้

เพราะมีจิตบกพร่อง โกรธจิต หรือจิตฟั่นเฟือนเช่นนี้ อาจจะเป็นสาเหตุให้บุคคลนั้นกระทำความผิดในลักษณะต่างๆ ได้

สัญชาตญาณ เป็นพฤติกรรมที่ทำให้มีความรู้สึกและกระทำตัวเองโดยไม่ต้องมีผู้อื่นสั่งสอน เช่น สัญชาตญาณทางกามอารมณ์ ความอยากรู้อยากเห็น ความอยากผจญภัย เป็นต้น หากเด็กหรือเยาวชนปล่อยตนไปตามสัญชาตญาณโดยไม่มีการควบคุมอารมณ์ตนเองให้ดี มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ก็อาจจะเป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิดขึ้นได้ เช่น ความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นต้น

สติปัญญาและประสบการณ์ โดยทั่วไปเด็กและเยาวชนยังมีสติปัญญาและประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมน้อยกว่าผู้ใหญ่ จึงอาจถูกผู้อื่นจูงใจให้ประกอบอาชีพที่ไม่เหมาะสม แต่มีรายได้ดีหรืออาจถูกชักจูงให้กระทำความผิดได้โดยง่าย

การศึกษา เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการศึกษาต่ำไม่กระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง ทำให้ไม่สามารถคิดหรือนำความรู้มาแก้ปัญหาด้วยเหตุผล จึงอาจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตอย่างไร้เหตุผล หรือโดยพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจนถึงขั้นกระทำความผิด

2) สาเหตุจากความบกพร่องทางครอบครัวของเด็กหรือเยาวชน

ครอบครัวเป็นสถาบันขั้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการสร้างบุคลิกภาพและอุปนิสัยของเด็กและเยาวชน บิดามารดาเป็นเสมือนครู เสมือนเพื่อนและเป็นสิ่งแวดล้อมที่เด็กและเยาวชนได้พบเห็นตั้งแต่จำความได้ ดังนั้นบิดามารดาที่มีความเข้าใจในธรรมชาติและความต้องการของเด็กหรือเยาวชนมีความประพฤติที่ดีงาม มีความรักใคร่กลมเกลียวกัน เป็นผู้ที่มีเหตุผลและความคิดสร้างสรรค์ ก็จะปรับพฤติกรรมเด็กและเยาวชนได้อย่างเหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กและเยาวชนซึ่งเป็นบุตรได้ปฏิบัติตาม สาเหตุจากความบกพร่องทางครอบครัวที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด ได้แก่

ความไม่ปรองดองกันในครอบครัว ถ้าบิดามารดาทะเลาะวิวาทกันหรือทำร้ายร่างกายกันเสมอ จะทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย และอาจจะกลายเป็นผู้ที่มักจะพูดจาหยาบค้ายชอบทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น หรือมีนิสัยเกะกะระรานบุคคลทั่วไป มีอารมณ์จิตใจและพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ครอบครัวที่บิดาหรือมารดาเป็นโรคประสาท บิดาหรือมารดาที่เป็นโรคประสาท อาจจะเป็นผู้ที่ชอบจู้จี้จุกจิกมากจนเด็กหรือเยาวชนทนไม่ไหวหนีออกจากบ้านไปเที่ยวเตร่ที่อื่นไม่ยอมกลับบ้าน ในที่สุดอาจถูกชักชวนให้กระทำผิดได้

ครอบครัวที่บิดามารดา หรือทั้งบิดามารดาติดยาเสพติด สุราหรือการพนัน ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ให้ความรักความอบอุ่นหรือให้คำปรึกษาแก่บุตร ซึ่งนอกจากจะเป็นสาเหตุให้บุตรขาดความรักความอบอุ่นแล้ว การกระทำเช่นนั้นยังเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่บุตรที่เป็นเด็กและเยาวชนด้วย

ครอบครัวที่แตกแยกหรือบิดามารดาหย่าร้างกัน ทำให้เด็กและเยาวชนต้องขาดบิดาหรือมารดาหรือขาดทั้งบิดามารดา ต้องไปอาศัยอยู่กับคนอื่นเป็นเหตุให้เด็กหรือเยาวชนขาดความอบอุ่น เกิดปมด้อยสภาพจิตใจเสื่อมโทรม พยายามหาสิ่งชดเชยและอาจแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่เป็นปัญหาหรือไม่สมควร จนถึงขั้นที่เป็นการกระทำผิดได้

ครอบครัวที่บิดามารดาหรือทั้งบิดามารดาตาย ทำให้เด็กหรือเยาวชนขาดความรักและความอบอุ่นเท่าที่ควร และพยายามแสวงหาสิ่งอื่นมาชดเชยสิ่งที่ขาดไปโดยวิธีการที่ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตในอนาคต เช่น อาจจะไปมั่วสุมกับเพื่อนฝูงที่มีรสนิยมคล้ายคลึงกัน แต่มีพฤติกรรมที่ไม่ดีเลยถูกชักชวนให้กระทำผิด เช่น ชักชวนไปประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมายแต่มีรายได้ดี ฯลฯ

ครอบครัวที่เข้มงวดกับเด็กและเยาวชนมากเกินไป โดยบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายตั้งความคาดหวังให้เด็กและเยาวชนเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ จึงใช้วิธีการบังคับอย่างเข้มงวดต่างๆ ซึ่งเกินกว่าสภาพหรือความสามารถที่เด็กและเยาวชนนั้นจะกระทำได้ เมื่อเด็กและเยาวชนไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้บิดามารดาก็มักจะใช้วิธีการลงโทษเด็กหรือเยาวชน ก่อให้เกิดความกดดันทางอารมณ์ซึ่งส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีภาวะอารมณ์และพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่างๆ ซึ่งจะนำไปสู่การกระทำผิด

บิดามารดา ผู้ปกครองหรือครอบครัว ที่ปล่อยปละละเลยในการควบคุมดูแลเด็กและเยาวชน การตามใจบุตรซึ่งเป็นเด็กหรือเยาวชนมากเกินไป ไม่ว่าจะเด็กหรือเยาวชนต้องการสิ่งใดบิดามารดาก็สรรหามาให้ตามความต้องการทุกครั้ง ทำให้เด็กหรือเยาวชนในครอบครัวดังกล่าวมีพฤติกรรมที่ผิดแตกต่างจากเด็กและเยาวชนในที่ได้มาตรฐานสังคม เช่น เด็กหรือเยาวชนมักจะใช้จ่ายฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อ ชอบเที่ยวสถานเริงรมย์แหล่งอบายมุข เป็นต้น จนกลายเป็นนิสัยซึ่งหากไม่

สามารถกลับตัวได้และไม่มีเงินใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเช่นเคย ก็อาจจะร่วมกับผู้อื่นกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเพื่อให้ได้เงินมาใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อต่อไปได้

ครอบครัวที่มีบุตรมากเกินไปและยากจน บิดามารดาอาจจะประกอบอาชีพคนงานลูกจ้างที่ใช้แรงงาน หรือชาวนาชาวไร่ที่ยากจนจนต้องหาเช่ากินค่า ไม่มีเวลาเอาใจใส่หรือให้ความรักและความอบอุ่นอย่างเพียงพอแก่บุตร ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนอาจเป็นสาเหตุแห่งการกระทำผิดได้ เช่น เด็กและเยาวชนมีอาชีพค้ายาเสพติดหรือลักทรัพย์ผู้อื่น เป็นต้น

3) สาเหตุจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม

นักสังคมวิทยามีแนวทางการศึกษาปัญหาของเด็กและเยาวชนที่แตกต่างจากแนวอื่น เพราะพยายามที่จะรวมหรือประสานแนวทางอื่นๆ เข้าด้วยกันและเห็นว่าสิ่งแวดล้อมทางสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมมาก โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนมีความสามารถในการเลียนแบบได้สูง ฉะนั้นหากสิ่งแวดล้อมทางสังคมไม่ดีจะเป็นแบบอย่างให้เด็กและเยาวชนในสังคมนั้นมีพฤติกรรมที่ไม่ดีด้วย สาเหตุจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมแยกออกพิจารณาได้ดังนี้

1. สาเหตุจากการที่ประชากรเพิ่มจำนวนขึ้น ทำให้มีปัญหาดังกล่าวตามมา ได้แก่ ปัญหาในเรื่องที่อยู่อาศัยไม่เพียงพอ ปัญหาในเรื่องการว่างงาน ปัญหาในเรื่องการบริการด้านสาธารณสุขและอื่นๆ ซึ่งรัฐไม่สามารถบริการให้ทั่วถึงได้ ทำให้ประชากรบางส่วนไร้ที่อยู่อาศัย ไม่มีงานทำ ไม่ได้รับการบริการด้านสาธารณสุขและด้านอื่นๆ จากรัฐซึ่งเป็นแรงดันที่อาจทำให้เด็กหรือเยาวชนซึ่งขาดสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวมีปัญหาเรื่องสุขภาพอนามัย เช่น เป็นโรคขาดอาหาร โรคผิวหนัง เด็กขาดการออกกำลังกาย สุขภาพอ่อนแอไม่มีความคล่องตัวและขาดความกระตือรือร้น วนเวียนอยู่กับปัญหาเหล่านี้โดยไม่มีการพัฒนาของการแก้ไขได้อย่างเหมาะสม

2. สาเหตุจากการศึกษาอบรมที่บกพร่องหรือไม่ได้มาตรฐาน การกระทำความผิดของเด็กหรือเยาวชนบางส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาอบรมที่ไม่สอดคล้องกับความสนใจและความสามารถของเด็กและเยาวชน นอกจากนี้การศึกษาและอบรมที่บกพร่องหรือไม่ได้มาตรฐานซึ่งเด็กและเยาวชนนั้นได้รับมาทำให้ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพได้จริงในอนาคต บางโรงเรียนอาจปล่อยปละละเลยไม่อบรมในเรื่องระเบียบวินัยให้ดี หรือบางโรงเรียนอาจจะเข้มงวดในเรื่องระเบียบวินัยมากเกินไป ทั้งสองกรณีนอกจากจะทำให้เด็กหรือเยาวชนขาดความสนใจในการศึกษาอบรมแล้วยังอาจทำให้เด็กและเยาวชนหนีโรงเรียนไปเที่ยวเตร่ในห้างสรรพสินค้าหรือไปมั่วสุมในที่อื่นโดยบิดามารดาหรือผู้ปกครองและทางโรงเรียนไม่ทราบ การที่เด็ก

หรือเยาวชนไปรวมกลุ่มมั่วสุมกันเช่นนี้อาจมีพฤติกรรมบางอย่างที่เป็นปัญหาต่างๆ หรือไม่เหมาะสม เช่น ก่อการทะเลาะวิวาทกับเด็กหรือเยาวชนกลุ่มอื่น ลักลอบเสพยาเสพติดให้โทษ ละเมิดกฎระเบียบต่างๆ และอาจจะรุนแรงมากขึ้นจนถึงขั้นกระทำความผิดโดยเจตนาในคดีร้ายแรงได้

3. สาเหตุจากสภาพถิ่นที่อยู่อาศัย ครอบครัวซึ่งอยู่อาศัยในชุมชนแออัด นอกจากจะไม่ถูกสุขลักษณะแล้ว ยังอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีอีกด้วย เพราะในชุมชนแออัดมักจะมีแหล่งมั่วสุมของพวกมิจฉาชีพต่างๆ ตลอดจนพวกติดยาเสพติดให้โทษอย่างร้ายแรง ซึ่งเด็กและเยาวชนในชุมชนดังกล่าวมักจะได้พบเห็นอยู่เป็นประจำ จนรู้สึกว่าเป็นของธรรมดา ประกอบกับเด็กหรือเยาวชนพื้นฐานจิตใจที่อ่อนไหวแปรปรวนง่ายไม่สามารถแยกแยะว่าเป็นการกระทำที่เหมาะสมหรือไม่ และมักจะเลียนแบบการกระทำต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องที่ละน้อยแล้วเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนถึงขั้นการทำความผิด

4. สาเหตุจากสถานเริงรมย์และแหล่งอบายมุข เช่น ไนต์คลับ ซ่องโสเภณี สถานอาบอบนวด โรงแรม่านรูด สถานโบว์ลิ่ง บ่อนการพนัน และสถานบริการอย่างอื่นซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกัน แม้สถานที่เหล่านี้บางแห่งจะจำกัดอายุของบุคคลที่จะเข้าไปเที่ยวก็ตาม แต่ก็ยังมีเยาวชนบางส่วนซึ่งมีอายุอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องห้ามมิให้เข้าไปเที่ยวได้ฝ่าฝืนเข้าไปเพราะความอยากรู้อยากเห็นโดยเจ้าของสถานประกอบการดังกล่าวปล่อยให้เข้าไปได้ เมื่อเข้าไปแล้วเด็กหรือเยาวชนรู้สึกสนุกสนาน อาจชักชวนเด็กหรือเยาวชนอื่นๆ เข้าไปเที่ยวด้วยครั้งไม่มีเงินไปเที่ยวในสถานที่ดังกล่าวอีก เด็กหรือเยาวชนอาจชักชวนกันไปประกอบอาชีพที่ไม่เหมาะสมหรือกระทำผิดบางอย่างเพื่อให้ได้เงินไปเที่ยวในสถานที่ดังกล่าวอีก

5. สาเหตุจากการที่ผู้ใหญ่ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่เด็กและเยาวชน การที่ผู้ใหญ่ไม่ปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เช่น เสพยาเสพติดให้โทษอย่างร้ายแรง ก้าวร้าวทะเลาะวิวาททำร้ายกัน หมกมุ่นในการเล่นการพนันหรือสำส่อนทางเพศ เด็กหรือเยาวชนซึ่งมีความรู้สึกผิดชอบและสิ่งอื่น เช่น อายุ สติปัญญา การศึกษาอบรม และประสบการณ์ เป็นต้น ด้อยกว่าผู้ใหญ่ไม่อาจแยกแยะความดีกับความชั่วได้อย่างถูกต้อง อาจจะกระทำเลียนแบบอย่างที่ไม่ดีต่างๆ ดังกล่าวได้

6. สาเหตุจากการคบเพื่อน เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มักชอบรวมกลุ่มกับเพื่อนที่อยู่ในวัยเดียวกันไม่ว่าจะอยู่ในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียน เพราะเป็นวัยที่ต้องการมีเอกลักษณ์ของตนเองจึงได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนซึ่งเข้ามามีบทบาทแทนที่ครอบครัวในกระบวนการทางสังคม (Socialization) โดยเฉพาะในสังคมเมือง หากคบเพื่อนที่ไม่ดีหรือมีทัศนคติที่ฝ่าฝืนกฎหมายแล้ว

อาจถูกเพื่อนที่ไม่ดีชักจูงหรือแนะนำไปในทางที่ไม่ดี เด็กและเยาวชนอาจจะประพฤติตนไปตามวิถีทางที่ไม่ดีเช่นเดียวกับเพื่อน จนในที่สุดอาจจะกลายเป็นผู้ที่กระทำความผิด

7. สาเหตุจากสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย วิทยุ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ซึ่งเสนอข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งเป็นความผิดในลักษณะต่างๆ เช่น ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ สิ่งเหล่านี้อาจเป็นปัจจัยชักจูงจิตใจ หรือมีส่วนโน้มน้าวให้เด็กหรือเยาวชนเอาอย่างในการกระทำความผิด

8. สาเหตุทางด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ภาวะเศรษฐกิจในสังคม ซึ่งมีช่องว่างหรือความเหลื่อมล้ำกันอย่างมากระหว่างครอบครัวที่ร่ำรวยกับครอบครัวที่ยากจน ทำให้เด็กหรือเยาวชนในครอบครัวที่ยากจนมีความรู้สึกทัศนคติไม่ดีว่าตนมิได้รับความเป็นธรรมจากสังคม ซึ่งอาจจะมีผลผลักดันหรือกระตุ้นให้เด็กหรือเยาวชนในครอบครัวที่ยากจนกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินต่อครอบครัวที่ร่ำรวยและอาจขยายขอบเขตของการกระทำไปถึงความผิดอย่างอื่นด้วยก็ได้ ความยากจนเฉพาะบุคคล ในครอบครัวที่ยากจน มีปัญหาด้านการเงิน หรือขาดปัจจัยที่สำคัญในการดำรงชีพ คือ อัดคัดขาดสนอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค แม้แต่ที่อยู่อาศัยก็คับแคบโงกโสกอยู่ในแหล่งที่เสื่อมโทรม เด็กหรือเยาวชนในครอบครัวที่ยากจนซึ่งอดอยากหิวโหยหรือขาดปัจจัยที่สำคัญดังกล่าวจึงลักขโมยทรัพย์สินของผู้อื่นเพื่อความอยู่รอดของตน บางครั้งเด็กหรือเยาวชนนั้นอยากได้ทรัพย์สินบางอย่างที่เด็กหรือเยาวชนอื่นมี แต่ตนไม่มีเพราะความยากจน ก็ลักขโมยของผู้อื่นเพราะความอยากได้ ซึ่งเมื่อกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินบ่อยครั้งอาจทำให้กลายเป็นผู้ที่มักจะทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและอาจขยายขอบเขตของการกระทำออกไปสู่การกระทำผิดเกี่ยวกับเพศหรือความผิดอย่างอื่นได้ เช่น ใช้จ่ายเพื่อให้เมาหรือสลบแล้วลักทรัพย์และข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย เป็นต้น

ดังนั้นจากแนวคิดดังกล่าวจึงสามารถสรุปสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนได้ว่าเกิดจากสาเหตุใหญ่ที่สำคัญคือ สาเหตุจากความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ และบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน ความบกพร่องของครอบครัวเด็กและเยาวชน สาเหตุจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมและสาเหตุทางเศรษฐกิจ

2.1.4 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาทของเด็กและเยาวชนในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม

ในการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชน กระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรมนั้น สาเหตุของพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่แสดงออกมานั้นได้มีการศึกษาและนำเสนอ ซึ่งผู้วิจัยขอนำแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ

2.1.4.1 ทฤษฎีพันธะทางสังคม

2.1.4.2 ทฤษฎีตีตรา

2.1.4.3 ทฤษฎีวัฒนธรรมขัดแย้ง

2.1.4.4 แนวความคิดเรื่องการดูถูกถิ่นโดยวัฒนธรรมย่อยในเรือนจำ

2.1.4.1 ทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social Bonding Theory)

เฮอริชชี (Hirschi , 1961 อ้างถึงใน พรชัย ชันดีและคณะ , 2543 : 129 –130) กล่าวว่าบุคคลที่มีความผูกพันกับองค์กรหรือกลุ่มสังคมซึ่งได้แก่ครอบครัว โรงเรียนและเพื่อนฝูง มักจะมีแนวโน้มที่จะไม่ประกอบอาชญากรรม หลักการสำคัญนี้คือ พันธะทางสังคมหรือความผูกพันกับสังคม (Social Bond) แบ่งออกเป็น ๔ ประเภท คือ

1) ความผูกพัน (Attachment) หมายความว่า การที่บุคคลอื่นมีความผูกพันหรือความรักใคร่กับบุคคลอื่นหรือมีความสนใจกับความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น ซึ่งความผูกพันนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลที่มีการพัฒนาการยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม ส่งผลให้บุคคลสร้างความรู้สึกหรือสามัญสำนึกที่จะควบคุมตนเองให้เป็นบุคคลที่ดีในสังคม ดังนั้นความผูกพันจึงเป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์หรือด้านความรักของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

2) ข้อผูกมัด (Commitment) หมายความว่า การที่บุคคลผูกมัดกับการดำเนินชีวิตตามทำนองคลองธรรมของสังคม กล่าวคือได้ศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่จะประกอบอาชีพโดยสุจริต และเพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลไม่อยากกระทำผิดกฎหมาย เนื่อง

จากจะเป็นการเสี่ยงต่อการสูญเสียความสำเร็จในชีวิต ดังนั้นข้อผูกพันจึงเป็นองค์ประกอบด้านความมีเหตุมีผลของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

3) การเข้าร่วม (Involvement) หมายความว่า การที่บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของสังคมเป็นเหตุให้บุคคลถูกจำกัดเวลาที่จะไปประกอบอาชีพการงาน เนื่องจากเวลาส่วนมากได้ถูกใช้ให้หมดไปกับกิจกรรมของสังคม ดังนั้นการเข้าร่วมถือว่าเป็นองค์ประกอบด้านกิจกรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

4) ความเชื่อ (Belief) หมายความว่า ระดับความเชื่อถือที่บุคคลมีต่อค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม หากบุคคลมีระดับความเชื่อต่อค่านิยมและบรรทัดฐานในสังคมสูง ก็จะมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำผิดกฎระเบียบของสังคม ดังนั้นความเชื่อจึงเป็นองค์ประกอบด้านจริยธรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

ผลการวิจัยของเฮอริชพบว่า สถานะภาพของชนชั้นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอาชญากรรมของเยาวชนแต่อย่างใด ยกเว้นเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่ยากจนที่สุดมีแนวโน้มจะรายงานว่ามีพฤติกรรมอาชญากรรมมากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวฐานะสูงกว่า และความแตกต่างทางชาติพันธุ์ไม่มีผลต่อรายงานพฤติกรรมอาชญากรรมของเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างแต่อย่างใด

สำหรับการทดสอบสมมติฐานองค์ประกอบแรกของพันธะทางสังคมคือความผูกพัน พบว่าเยาวชนที่มีความผูกพันกับบิดามารดามีแนวโน้มที่จะรายงานว่าจะกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่ไม่มีความผูกพันกับผู้ปกครอง เยาวชนที่รายงานว่าจะกระทำผิดกฎหมายมักจะมีปัญหาในโรงเรียนหรือไม่ยอมรับอำนาจของโรงเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าเยาวชนที่รายงานว่าจะกระทำผิดกฎหมายมากกว่ามีความผูกพันกับเพื่อนฝูงน้อยกว่าเยาวชนที่รายงานว่าจะทำผิดกฎหมายน้อยกว่า ซึ่งเฮอริชได้แย้งว่าการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เป็นผู้กระทำผิดกฎหมายจะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรมเพิ่มขึ้น แต่จะเกิดเฉพาะกับเยาวชนที่มีความผูกพันทางสังคมน้อยหรืออ่อนแอเท่านั้น

สำหรับการทดสอบสมมติฐานองค์ประกอบที่สองของพันธะทางสังคม คือข้อผูกพัน พบว่าเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายจะมีความทะเยอทะยานและการคาดหวังในด้านการศึกษาและอาชีพการงานน้อยกว่าเยาวชนที่ไม่ได้ทำผิดกฎหมาย และงานวิจัยก็ยังสนับสนุนองค์ประกอบที่สี่คือ พบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างพฤติกรรมอาชญากรรมกับความเชื่อว่าจะปฏิบัติตาม

กฎหมายกล่าวคือ เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมักจะไม่เชื่อในกฎหรือระเบียบสังคม เฮอร์ชิพบว่า เยาวชนรายงานว่าไม่สนใจการบ้านใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากและเที่ยวเตร่ จะมีแนวโน้มว่าพฤติกรรมอาชญากรรมสูงซึ่งถือได้ว่าเยาวชนกลุ่มนี้จะมีการเข้ามาพร้อมกับกิจกรรมทางสังคมน้อย จึงอาจสรุปได้ว่า งานศึกษาวิจัยของเฮอร์ชิสนับสนุนองค์ประกอบที่สามของพันธะทางสังคมบางส่วน

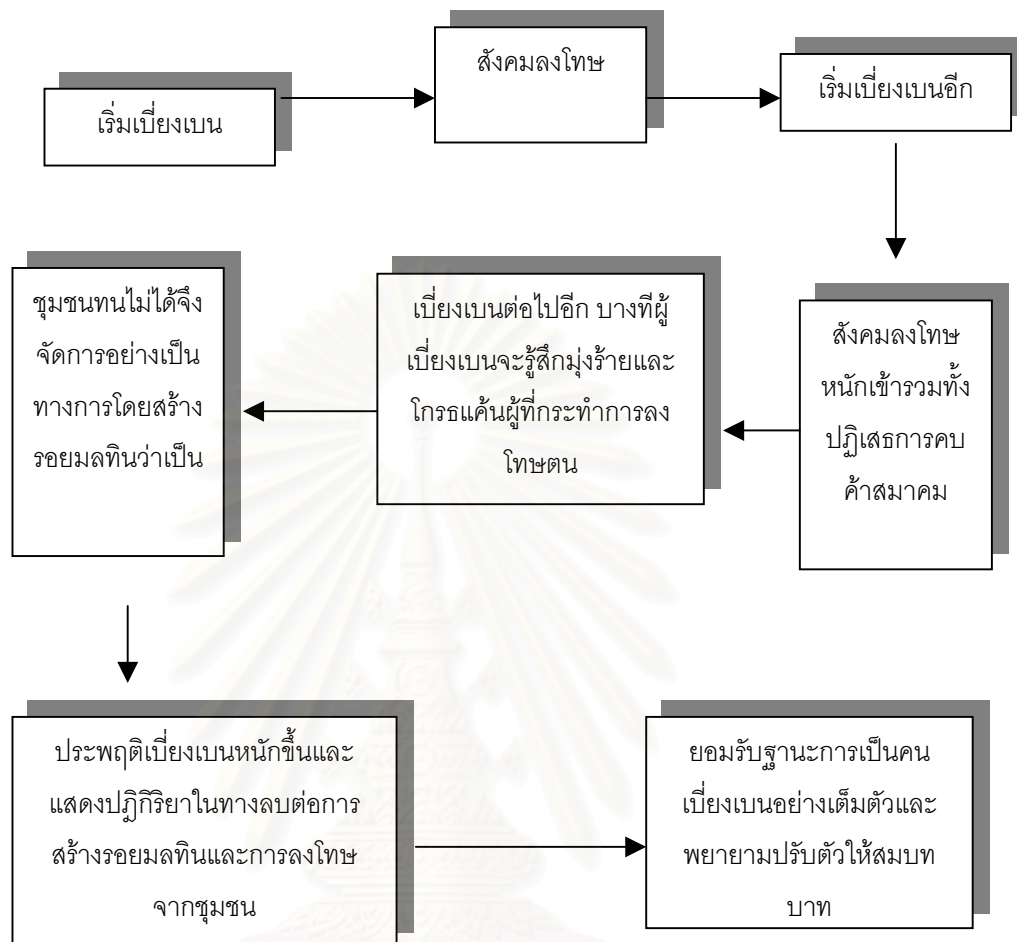
สรุปได้ว่าทฤษฎีพันธะทางสังคมสามารถนำมาอธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในแง่มุมมองของความสัมพันธ์ของกลุ่มทางสังคม ซึ่งได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และสังคม โดยหากเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสถาบันดังกล่าวแล้วจะทำให้เด็กและเยาวชนมีพันธะกับทางสังคมและจะปฏิบัติตามระเบียบที่สังคมกำหนดไว้ ดังนั้น การศึกษา ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว และ สถานภาพสมรสของบิดามารดา จะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้บทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดเป็นอย่างไร

2.1.4.2 ทฤษฎีประทับตรา (Labeling Theory) ของ Edwin Lemert and Becker

สุพัตรา สุภาพ (2543 : 10) กล่าวว่าแนวคิดในการประทับตรา (Labeling Perspective) มีสาระสำคัญคือ การกระทำผิดเกิดขึ้นเพราะสังคมเป็นผู้ประทับตรา การประทับตรานั้นจะเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำผิดครั้งแรกและผู้กระทำผิดได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่นๆ ในสังคม สถาบันเหล่านี้เป็นผู้กำหนดว่าเขามีพฤติกรรมเป็นอาชญากร เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้กระทำผิดก็ยอมรับการประทับตราและเริ่มกำหนดทิศทางแห่งความประพฤติของตนในอนาคตให้สอดคล้องกับการรับรู้ของสังคม โดยนัยนี้อาชญากรรมหรือการกระทำผิดจึงเกิดขึ้นเพราะปฏิกริยาระหว่างบุคคลกับสังคม

ทฤษฎีประทับตรามีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ เพราะเมื่อผู้กระทำผิดถูกจับแล้วหลังจากนั้นผู้กระทำผิดต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมซึ่งเป็นผู้ตัดสินว่ามีความผิดจริงหรือไม่ หากผิดจริงก็จะได้รับการลงโทษตามกฎหมายนั่นคือ ผู้กระทำผิดได้ถูกประทับตราแล้ว เมื่อเด็กและเยาวชนที่ถูกศาลพิพากษาให้อยู่ในสถานฝึกอบรม เมื่อออกจากสถานฝึกอบรมมาแล้วมักจะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม สังคมจะไม่เชื่อถือและไม่ไว้วางใจ จึงทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้หวนกลับไปมีพฤติกรรมเช่นเดิมอีกซึ่ง เลมเมอร์ท (Lemert , 1968 : 24) ได้ชี้ให้เห็นถึงวงจรของกระบวนการประทับตรา ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงพฤติกรรมของวงจรของกระบวนการประทับตรา

เบคเกอร์ (Becker , 1963 : 9) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีประทับตราไว้ว่า กลุ่มสังคม ได้สร้างความเบี่ยงเบนขึ้นมาโดยสร้างเกณฑ์ การละเมิดกฎเกณฑ์ดังกล่าวก่อให้เกิดความเบี่ยงเบนโดยใช้กฎเกณฑ์เหล่านี้ต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมละเมิดดังกล่าวและประทับตราพวกเขาเป็นคนนอกคอก (Outsiders) จากจุดยืนนี้ความเบี่ยงเบนจึงไม่ใช่ลักษณะของการกระทำที่บุคคลกระทำ แต่เป็นผลตามมาของการใช้กฎเกณฑ์หรือการลงโทษของคนอื่นๆ ที่มีต่อการกระทำผิด ผู้ที่เบี่ยงเบนก็คือ บุคคลผู้ซึ่งประทับตราถูกใช้เป็นผลสำเร็จ ดังนั้นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนก็คือพฤติกรรมที่คนอื่นประทับตรา

เบคเกอร์ (Becker) เชื่อว่าการเบี่ยงเบนไม่เกี่ยวกับคุณภาพของพฤติกรรม แต่เกี่ยวข้องกับผลจาก ปฏิกิริยาตอบโต้จากสังคม โดยได้อธิบายไว้ว่า การปฏิบัติต่อบุคคลหนึ่งราวกับเขาเป็นผู้เบี่ยงเบนไปเสียทุกอย่าง ทั้งๆ ที่เขาเบี่ยงเบนไปบางสิ่งบางอย่าง ก่อให้เกิดการ

ทำนายที่บรรลุได้ในตัวเอง การปฏิบัติอย่างนั้นก่อให้เกิดกลไกในหลายๆ อย่างรวมกัน ผลักดันให้เขากลายเป็นคนที่มึนลักษณะตรงกับภาพที่วาดไว้ หลังจากที่ถูกคนอื่นๆ ระบุว่าเป็คนเบี่ยงเบน แล้วคนที่ตกอยู่ในฐานะเช่นนั้นก็มักจะถูกตัดขาดออกจากความสัมพันธ์ทางสังคมกับกลุ่มพลเมืองดีที่เคยมีมาแต่ก่อนเมื่อถูกจับกุมเขาจะได้รับการปฏิบัติที่สอดคล้องกับการที่คนอื่นเชื่อว่าทำไม่จริง เป็นเช่นนั้นและการปฏิบัติเช่นนั้นเอง อาจทำให้เขาเบี่ยงเบนมากยิ่งขึ้นไปอีกในภายหลัง (Becker, 1963 :193)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีประทับตรา นั้น ได้มองถึงสังคมที่ได้ประทับตราปาบให้แก่ผู้กระทำผิดจนกระทั่งผู้กระทำผิดนั้นกลายเป็นอาชญากรในที่สุด ดังนั้น จำนวนครั้งที่เด็กและเยาวชนกระทำเข้ารับการฝึกอบรม จะเป็นปัจจัยหนึ่งี่แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติของเด็กและเยาวชนในการประพฤติตนในระหว่างเข้ารับการฝึกอบรมด้วย

2.1.4.3 ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม (Culture Conflict)

เซลลิน (Sellin, 1938 อ้างถึงใน Schmallegger, 1996: 243) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ในหนังสือของเขา เรื่องความขัดแย้งทางวัฒนธรรมและอาชญากรรม โดยกล่าวว่า “ค่านิยมที่แตกต่างกันก่อให้เกิดพฤติกรรมที่แตกต่างกันอันเป็นสาเหตุให้เกิดอาชญากรรมขึ้น” ค่านิยมที่ว่ามีถูกถ่ายทอดผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมให้สมาชิกสังคมต้องยึดถือปฏิบัติตามตั้งแต่เด็กจนโต ซึ่งแต่ละกลุ่มสังคมต่างเห็นดีเห็นงามให้สมาชิกปฏิบัติตามที่กลุ่มของตนต้องการ ซึ่งก่อให้เกิดความขัดแย้งในการปฏิบัติตามบรรทัดฐานสังคมกับการขัดเกลาของกลุ่มที่แตกต่างกัน ผลคืออาชญากรรมหรือการกระทำผิดในลักษณะต่างๆ ขึ้น เพราะอาชญากรรมเกิดจากการละเมิดกฎหมายที่สังคมกำหนดขึ้นโดยอำนาจอันชอบธรรม โดยนัยนี้อาชญากรรม คือ พฤติกรรมที่ไม่เห็นด้วย ไม่ยอมรับ หรือฝ่าฝืนกฎเกณฑ์นั่นเอง และพฤติกรรมดังกล่าวนี้ก็จะเกิดขึ้นกับใครก็ได้ ซึ่งผู้ประกอบอาชญากรรมในลักษณะนี้ มิใช่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อแต่คือผู้ที่เจ็บป่วยต่างหาก

เซลลิน นำเสนอในทฤษฎีของเขาว่า ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม มี 2 ลักษณะคือ ลักษณะแรก ปรากฏขึ้นเมื่อมีรอยร้าวในวัฒนธรรมเกิดขึ้น ตัวอย่างที่ชัดเจนได้แก่ กรณีที่บิดาชาวชิลีเลียนฆ่าคู่รักของบุตรสาวที่ทำให้บุตรของตนเสื่อมเสียจนถึงแก่ความตาย แล้วแสดงความประหลาดใจเมื่อถูกจับกุมดำเนินคดี เนื่องจากเขาเชื่อว่าเขาได้กระทำเช่นนั้นเพื่ออำรงเกียรติยศของวงศ์ตระกูลให้คงอยู่ตามธรรมเนียมแบบแผนโบราณ เหตุเกิดที่รัฐนิวเจอร์ซีย์ เมื่อตอนต้นของศตวรรษที่ 19 กรณีนี้เป็นกรณีที่เกิดความขัดแย้งระหว่างความยึดมั่นในวัฒนธรรมกับบรรทัดฐานสังคม และเช่นกันที่จะเกิดความขัดแย้งทางวัฒนธรรมระหว่างกลุ่มและในบริเวณพื้นที่ที่มีการ

อพยพย้ายถิ่นไปจนกว่ากระบวนการผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรม (Acculturation Process) จะเสร็จสิ้นสมบูรณ์

ส่วนลักษณะที่สอง คือลักษณะของวัฒนธรรมกลุ่มที่เล็กกว่าเกิดมีรอยร้าวแตกแยกในตัวเอง ส่วนใหญ่มักเกิดกับวัฒนธรรมของชนชั้นกลาง ที่เป็นฐานที่มาแห่งการกำหนดรากฐานของกฎหมายอาญา ซึ่งขัดหรือแย้งกับบรรทัดฐานของชนชั้นต่ำ จึงก่อให้เกิดปรากฏการณ์ทางสังคมที่เรียกว่า อาชญากรรม ขึ้น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน คือเรื่องของการเป็นโสเภณี และการเล่นการพนัน เนื่องจากวงในของชนชั้นต่ำยอมรับการเล่นการพนัน และการเป็นโสเภณีว่าเป็นวิถีชีวิตปกติของตน ปัจจุบันอาจจะขยายวงมารวมถึงการใช้จ่ายและสารเสพติดต่าง ๆ เนื่องจากการจำหน่ายยาเสพติดทำให้เกิดรายได้ สามารถดำเนินการในเชิงธุรกิจได้ และได้รับการยอมรับแม้แต่ใน วงการของผู้มีอำนาจออกกฎหมายเอง แต่เนื่องจากการยอมปฏิบัติตามบรรทัดฐานสังคม กฎหมายจึงชี้ตัวจำกัดในการค้ายาและสิ่งเสพติดเหล่านี้ไว้ให้เป็นเรื่องที่ผิดกฎหมาย

สรุปได้ว่า ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างวัฒนธรรมที่ผู้กระทำผิดไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เกิดขึ้นได้ ดังนั้น ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดจะเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งในการปฏิบัติตนของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของทางสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

2.1.4.4 แนวความคิดเรื่องการดูถูกถิ่นโดยวัฒนธรรมย่อยในเรือนจำ (Prisonization) ของเคลมเมอร์และวิลเลอร์

ในปี ค.ศ. 1940 เคลมเมอร์ (Clemmer อ้างถึงใน อัจฉนา ลิ้มปไพฑูรย์ , 2522 : 14) เขียนหนังสือเกี่ยวกับการถูกกักขังในเรือนจำ ว่า จะมีผลกระทบต่อนักโทษอย่างไรบ้าง สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตัวนักโทษคือ การถูกดูถูกถิ่นโดยวัฒนธรรมย่อยในเรือนจำ ซึ่งเคลมเมอร์ให้คำนิยามว่าหมายถึง “ การรับเอาวิถีประชาจารีตประเพณีและวัฒนธรรมโดยทั่วไปของเรือนจำ ” ในความคิดของเคลมเมอร์ และนักวิชาการอื่นบางคน กระบวนการนี้ก่อให้เกิดค่านิยมของวัฒนธรรมย่อยที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมชั้นสูงหนึ่ง ซึ่งเข้ามาแทนที่ค่านิยมเดิมของนักโทษ เมื่อใดที่นักโทษรับเอาค่านิยมของสังคมเรือนจำแล้ว ค่านิยมของสังคมเก่าของเขาจะค่อยๆ หายไป นักวิชาการเหล่านี้มีความเห็นว่า ปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่จะมีอิทธิพลในเรื่อง prisonization ก็คือความเกี่ยวข้องของสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกชนผู้ต้องโทษ กับกลุ่มในเรือนจำในระดับปฐมภูมิ ผู้ต้องโทษทั้งหลายจะอุทิศตนเพื่อหลักการและความเชื่อของพวกเขา โดยมีความจงรักภักดีซึ่งกันและกันในกลุ่มของตน และ

เป็นศัตรูกับเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนของสังคมภายนอกที่ไม่ยอมรับพวกเขา ผลจากการที่ ถูกลงทะเบียนเหล่านี้ต้องอยู่ร่วมกันนานๆ ทำให้เกิดการรับเอาการถูกดูถูกโดยวัฒนธรรมย่อยภายใน เรือนจำ ยิ่งผู้ต้องโทษอยู่ในเรือนจำนานเท่าใด ระดับของการถูกดูถูกโดยความเป็นอยู่ใน เรือนจำก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น และผลที่เกิดขึ้นจากการถูกดูถูกโดยวัฒนธรรมย่อยภายใน เรือน จำ จะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่มีผลกระทบต่อ การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความประพฤติหลังจากที่ ได้รับการปลดปล่อยแล้ว

เคลมเมอร์ตั้งข้อสังเกตว่า ไม่มีผู้ต้องโทษคนใดที่จะไม่ได้รับวัฒนธรรมย่อยใน เรือนจำเลย แต่ระดับการถูกดูถูกจะสูงต่ำไม่เท่ากัน พวกที่ไม่ค่อยจะถูกดูถูกได้แก่ผู้ต้องโทษ ที่มีความสัมพันธ์กับสังคมภายนอกเป็นอย่างดี มีญาติสนิทมิตรสหายได้รับความอบอุ่นใจจากผู้ ที่มาเยี่ยม พวกที่มีเวลาอยู่ในเรือนจำน้อยจนเกินกว่าจะมีเวลาพอที่จะรับการถ่ายทอดวัฒนธรรม ย่อยในเรือนจำ และพวกที่ปฏิเสธหรือไม่สามารถเข้าร่วมประชุมกับกลุ่มเพื่อนในเรือนจำ หรือไม่มี ความผูกพันในระดับปฐมนิคม

จะเห็นได้ว่า ความคิดของเคลมเมอร์และพวกที่มีพื้นฐานอยู่ที่ทฤษฎีการเรียนรู้ ทางสังคม ซึ่งเหมือนกับทฤษฎีความสัมพันธ์ที่แตกต่างกันไปของธัทเทอร์แลนด์ ซึ่งมีตัวแปรสำคัญ คือความถี่ ตัวแปรเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้หรือการถูกดูถูกโดยวัฒนธรรมย่อยของเรือนจำ

ต่อมาในปี ค.ศ. 1961 สแตนตัน วิลเลอร์ ได้ทดสอบสมมุติฐานหลายข้อของเคลม เมอร์และได้รายงานให้ทราบว่า ระยะเวลาช่วงหนึ่งที่ผู้ต้องโทษอยู่ในเรือนจำจะมีอิทธิพลต่อระดับ ของการถูกดูถูกมากกว่าระยะเวลาทั้งหมดของการอยู่ในเรือนจำ ในการทดสอบสมมุติฐานของ เขา วิลเลอร์ได้ใช้เครื่องมือวัดชุดหนึ่งประกอบด้วย การวัดการยอมตามบทบาทที่เจ้าหน้าที่คาดหวัง ไว้ และการวัดความถี่และความสนิทสนมคุ้นเคยของการติดต่อกับผู้ต้องโทษคนอื่น วิลเลอร์พบว่า ยิ่งผู้ต้องโทษอยู่ในเรือนจำนานเท่าใด การยอมรับกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานของเรือนจำก็จะลด น้อยลงแต่ในขณะที่ยังมีผู้ต้องโทษกลุ่มหนึ่งรับวัฒนธรรมย่อยในเรือนจำได้มาก ผู้ต้องโทษอีกกลุ่ม หนึ่งกลับแยกตัวอยู่ตามลำพังอย่างเห็นได้ชัด

ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมทำตามความคาดหวังของเจ้าหน้าที่ กับระยะเวลาที่อยู่เรือนจำ วิลเลอร์แบ่งเวลาของการอยู่ในเรือนจำเป็น 3 ระยะคือ

1. ระยะแรกคือ 6 เดือนแรกที่ผู้ต้องโทษอยู่ในเรือนจำ
2. ระยะกลางคือ ผู้ต้องโทษได้อยู่มากเกินกว่า 6 เดือน และจะต้องอยู่ต่ออีกมากกว่า 6 เดือน

3. ระยะสุดท้าย คือ ระยะเวลาที่ต้องอยู่น้อยกว่า 6 เดือนก่อนพ้นโทษ

ในการวิจัยของวิลเลอร์ มีแนวโน้มที่ควรสังเกต 2 ประการ คือ

1. เปอร์เซนต์ที่นักโทษจะไม่ยอมทำตามความคาดหวังของเจ้าหน้าที่จะค่อยๆ เพิ่มมากขึ้นจากระยะแรกๆ และในขณะเดียวกันก็มีการถูกดุคดกลั่นโดยวัฒนธรรมย่อยเพิ่มมากขึ้น

2. แนวโน้มรูปตัวยู (U) คือนักโทษที่อยู่ในระยะแรก จะมีการยอมทำตามความคาดหวังของเจ้าหน้าที่ที่เรือนจำในระดับที่สูง พวกที่อยู่ในระยะที่สองจะยอมทำตามความคาดหวังของเจ้าหน้าที่ในระดับปานกลางและต่ำ ส่วนพวกที่อยู่ในระยะสุดท้ายจะมีการยอมทำตามความคาดหวังของเจ้าหน้าที่ในระดับที่สูงอีกครั้งหนึ่ง เพราะเมื่อใกล้เวลาที่จะครบกำหนดปล่อยตัว นักโทษจะหันมาประพฤติตัวดี ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของเรือนจำเพื่อจะได้พ้นโทษ

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า กระบวนการรับเอาวัฒนธรรมย่อยเข้าไปไว้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตจิตใจ มักจะไม่เป็นระเบียบ จำนวนและความเร็วของเรื่องนี้วัดได้จากพฤติกรรมและทัศนคติของเด็ก ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปแต่ละคน และแม้ในคนๆ เดียวกันก็เปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลา กล่าวคือเด็กบางคนได้รับเอาไว้ในระดับสูงมาก แต่แล้วก็เกิดเบื่อชีวิตกลุ่ม แยกตัวมาอยู่โดดเดี่ยว ไม่ยึดถือกฎเกณฑ์ข้อบังคับใดๆ แต่หลังจากนั้นอีกหลายเดือนหรือปี เขาอาจจะกลับมาเข้ากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอีก มีความสนิทสนมผูกพันกันและประพฤติเหมือนอย่างเด็กกระทำผิดคนอื่น ๆ ที่ถูกดุคดกลั่นแล้ว

ทุกคนเมื่อเข้ามาในสถานฝึกฯ แล้ว จะถูกดุคดกลั่นโดยวัฒนธรรมย่อยของสถานฝึกฯ ในระดับที่แตกต่างกัน สิ่งแรกที่เห็นได้ชัดคือเรื่องเกี่ยวกับสถานภาพของเขา เด็กใหม่ที่เพิ่งเข้ามาจะถูกคนที่อยู่เก่าซักถามหรือตักเตือน เขาจะค่อยๆ เรียนรู้ว่า ถ้าเขาแยกตัวมาจากกลุ่มเพื่อนของเขา คนอื่นๆ จะทิ้งให้เขาอยู่อย่างเดียวดาย และเขาจะเรียนรู้วิถีที่อยู่ในสถานฝึกฯ ได้อย่างสบายโดยไม่เดือนร้อน

สรุปได้ว่า แนวความคิดของเคลมเมอร์ในเรื่องการถูกดูถูกกลั่นแกล้งโดยวัฒนธรรมย่อยของเรือนจำ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของ ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม และ การปรับตัวเข้ากับกลุ่มผู้กระทำผิด ว่าเป็นปัจจัยที่จะทำให้ผู้กระทำผิดปฏิบัติตนตามระเบียบวินัยของสังคมต่อไป

2.2 กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของเด็กและเยาวชน

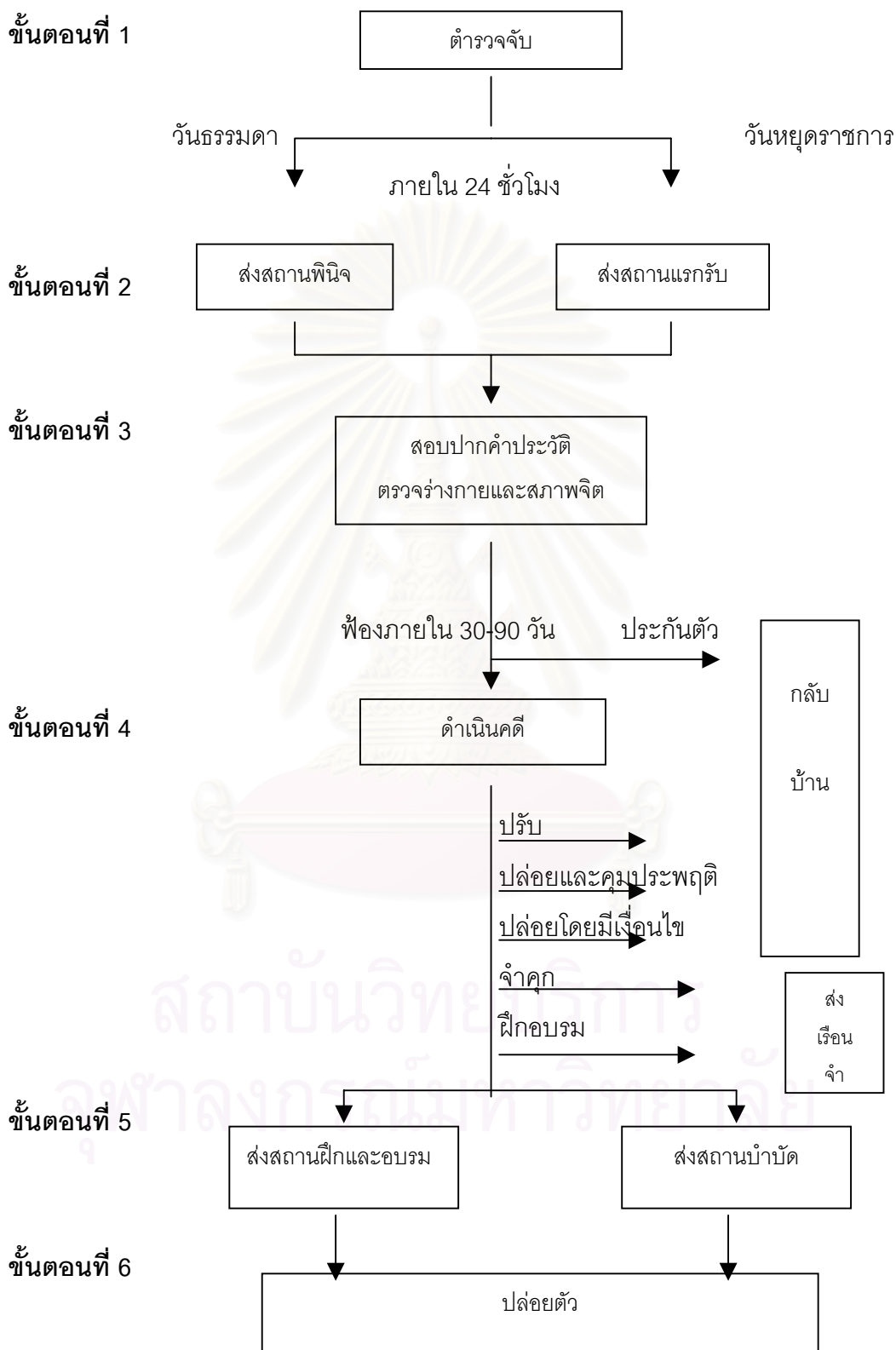
2.2.1 ขั้นตอนในการดำเนินคดีเด็กและเยาวชน

กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของเด็กและเยาวชน นั้นสามารถอธิบายได้ตามแผนภูมิ ดังต่อไปนี้คือ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 2 อธิบายขั้นตอนการดำเนินการทางอาญาต่อเด็กและเยาวชน

ที่มา : กองคุมประพฤติ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กระทรวงยุติธรรม

ขั้นตอนที่ 1 เมื่อถูกตำรวจจับกุม

เมื่อเด็กและเยาวชนอายุ 7-17 ปี ได้กระทำผิดทางอาญา ตำรวจจะนำตัวไปยัง สถานีตำรวจและสอบสวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุม ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 134 ตริ เพิ่มเติมโดยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2542 ได้กำหนดไว้ว่า

ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สามปีขึ้นไป หรือในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่ถึงสามปีและผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กร้องขอหรือในคดีทำร้ายร่างกายเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี การถามปากคำเด็กไว้ในฐานะเป็นผู้เสียหายหรือพยาน ให้แยกกระทำเป็นส่วนสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสม และให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากค่านั้นด้วย

ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะต้องแจ้งให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการทราบ

ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 139 การถามปากคำเด็กตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียง การถามปากคำดังกล่าวซึ่งสามารถนำออกถ่ายทอดได้อย่างต่อเนื่องไว้เป็นพยาน

ในกรณีจำเป็นอย่างเร่งด่วนอย่างยิ่งซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำเด็กโดยมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งตามวรรคหนึ่งอยู่ร่วมด้วยก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอนบุคคลอื่นไว้ในสำนวนการสอบสวน และมีให้ถือว่าการถามปากคำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กในกรณีดังกล่าวที่ได้กระทำไปแล้วไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ตำรวจหรือพนักงานสอบสวนจะต้องทำการสอบปากคำผู้ต้องหาให้เสร็จภายใน 24 ชั่วโมง นับแต่เวลาที่มาถึงสถานที่สอบสวน จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องนำตัวเด็กและเยาวชนนั้นไปส่งยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง แต่ถ้าตรงกับวันหยุดราชการก็จะส่งตัวที่สถานแรกรับก่อน

มาตรา 134 ตริ บัญญัติว่า ให้นำบัญญัติในมาตรา 133 ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การสอบสวนผู้ต้องหาอายุไม่เกินสิบแปดปี

ขั้นตอนที่ 2 ส่งสถานพินิจฯ กลางหรือสถานแรกรับ

เมื่อเด็กและเยาวชนถูกสอบสวนเสร็จแล้วจะถูกส่งตัวไปยังสถานพินิจเด็กและเยาวชนกลาง เจ้าหน้าที่จะทำเรื่องรับตัวแล้วส่งตัวเด็กและเยาวชนไปควบคุมไว้ที่สถานแรกรับ โดยเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดคดีแรกจะถูกส่งตัวไปที่สถานแรกรับ “บ้านเมตตา” ส่วนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำจะถูกส่งไปควบคุมตัวไว้ที่สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนรุ่นใหญ่ “บ้านเมตตา” สำหรับเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดไม่ว่าจะเป็นคดีแรกหรือคดีที่ 2 ขึ้นไปก็จะถูกส่งไปควบคุมตัวไว้ที่สถานแรกรับ “บ้านปรานี”

ขั้นตอนที่ 3 การสอบปากคำ ประวัติ การตรวจร่างกายและสภาพจิต

เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวที่สถานแรกรับ จะต้องให้ปากคำและประวัติต่างๆ แก่พนักงานคุมประพฤติที่กองคุมประพฤติและต้องรับการตรวจร่างกายและสภาพจิตที่กองแพทย์พนักงานคุมประพฤติฝ่ายประมวลข้อเท็จจริงคดีอาญาเมื่อได้รับสำนวนแล้วจะต้องทำการสอบปากคำเด็กหรือเยาวชน รวมทั้งบิดา มารดา หรือผู้ปกครองด้วย โดยการให้ปากคำแก่พนักงานคุมประพฤตินี้ บิดา มารดาหรือผู้ปกครอง จะต้องนำหลักฐานที่แสดงอายุของเด็กหรือเยาวชนที่ถูกจับกุมมาแสดงต่อพนักงานคุมประพฤติ เช่น สูติบัตร สำเนาทะเบียนบ้าน บัตรประจำตัวประชาชน อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งหมด พร้อมกับบัตรประจำตัวของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่

ในการสอบปากคำนี้พนักงานคุมประพฤติจะต้องสอบปากคำทั้งเด็กหรือเยาวชนและบิดามารดา หรือผู้ปกครองในหมวดเรื่องเดียวกัน เพื่อเป็นการตรวจสอบข้อเท็จจริงและวิเคราะห์หาสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กหรือเยาวชนผู้นั้น ในขั้นตอนนี้ผู้ปกครองจะสามารถยื่นประกันตัวเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดได้ โดยอาจขอประกันตัวไปก่อนแล้วจึงมาให้ปากคำในวันอื่นตามกำหนดนัดที่พนักงานคุมประพฤติได้นัดหมายไว้ก็ได้

เมื่อพนักงานคุมประพฤติได้ทำการสอบปากคำทั้งเด็กหรือเยาวชน และบิดา มารดา หรือผู้ปกครองแล้ว พนักงานคุมประพฤติก็จะทำการสืบเสาะที่บ้านพัก หรือโรงเรียน แล้วนำมาประมวลข้อเท็จจริงสำหรับการทำรายงานสิ่งแวดล้อมและประวัติของเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดผู้นั้น รวมถึงรวบรวมรายงานแพทย์ที่ตรวจสภาพกายและสภาพจิตของเด็กหรือเยาวชน ตลอดจนรายงานพินิจซึ่งเป็นรายงานความประพฤติของเด็กหรือเยาวชนที่ไม่ได้รับการรับประกันตัวและถูกควบคุมตัวไว้ในสถานพินิจฯ เพื่อเสนอศาลประกอบการพิจารณาคดี

ขั้นตอนที่ 4 การดำเนินคดีของศาล

เมื่อพนักงานคุมประพฤติได้ทำการสอบปากคำและสืบเสาะยังบ้านพักด้วย ก็จะทำกรรวบรวมรายงานทั้งหมดเพื่อเป็นรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลา หลังจากนั้นจะส่งรายงานให้พนักงานสอบสวนเพื่อรวบรวมสำนวนส่งให้อัยการฟ้องภายใน 30-90 วัน นับจากวันที่ถูกจับกุม รายงานนี้จะส่งให้ศาลเยาวชนและครอบครัวเพื่อประกอบการพิจารณาคดี ซึ่งคำพิพากษาของศาลอาจเป็นไปลักษณะหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1. พิพากษาปรับ
2. พิพากษาปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไข ว่ากล่าวตักเตือน ทำทัณฑ์บน รอกการกำหนดโทษ หรือให้รอกการลงโทษ วางข้อกำหนดบิดามารดา
3. พิพากษาปล่อยตัวโดยวางเงื่อนไขคุมความประพฤติ เช่น ห้ามเที่ยวเตร่ยามวิกาล ห้ามคบหาสมาคมกับคนไม่ดี ให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด ให้ทำงานบริการสาธารณประโยชน์ ให้ไปบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้ไปพบนักจิตวิทยาเพื่อขอคำแนะนำปรึกษาฯ ทั้งนี้พนักงานคุมประพฤติฝ่ายควบคุมและสอดส่องจะเป็นผู้ทำหน้าที่ในการติดตามผลและประเมินผล เพื่อเสนอให้เด็กและเยาวชนพ้นการคุมประพฤติ ให้อยู่ติการคุมประพฤติหรือยกเลิกการคุมประพฤติ แล้วแต่กรณี
4. พิพากษาเอาตัวไว้ฝึกและอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
5. พิพากษาจำคุกโดยส่งตัวไปที่เรือนจำ

ขั้นตอนที่ 5 สถานฝึกและอบรม/ สถานบำบัด

เมื่อเด็กและเยาวชนถูกศาลพิพากษาให้ส่งตัวเข้ารับการฝึกอบรมในเดือนแรก เด็กและเยาวชนจะเข้าฝึกงานในหน่วยโยธา ตั้งแต่เดือนที่ 2 เป็นต้นไป เด็กและเยาวชนจะได้รับการฝึกและอบรมในหน่วยวิชาสามัญหรือวิชาชีพตามความสนใจ

ขั้นตอนที่ 6 การปล่อยตัว

ในกรณีศาลมีคำพิพากษาให้ฝึกและอบรม ซึ่งคำพิพากษาดังกล่าวแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. การฝึกและอบรมโดยไม่มีกำหนดขั้นต่ำ ขั้นสูง ซึ่งเรียกว่าการฝึกอบรมตามปกติ
2. การฝึกอบรมโดยที่ศาลมีกำหนดขั้นต่ำ ขั้นสูง

เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกฝึกอบรมจนครบขั้นต่ำแล้ว ทางสถานฝึกและอบรมจะต้องรายงานสถานพินิจถึงผลการฝึกอบรม หากสถานพินิจเห็นว่า เด็กหรือเยาวชนผู้นั้นได้มีความสำนึกและกลับเนื้อกลับตัวประพฤติดีแล้ว ก็จะมีการประเมินผลการฝึกอบรมและเสนอให้ปล่อยตัวก่อนครบกำหนด โดยอาจจะวางเงื่อนไขเพื่อคุมประพฤติไว้ด้วย หรือในกรณีที่สถานฝึกอบรมเห็นว่าการฝึกไม่เป็นผล ก็จะทำรายงานเสนอต่อศาลเพื่อเพิ่มระยะเวลาการฝึกอบรมก็ได้ แต่ต้องไม่เกินกว่าเด็กหรือเยาวชนผู้นั้นจะมีอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์ หรืออาจส่งตัวไปควบคุมตัวไว้ที่เรือนจำแล้วแต่กรณี

2.2.2 การฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรม

2.2.2.1 ลักษณะทั่วไปของสถานฝึกอบรม

เมื่อศาลสั่งใช้วิธีการฝึกอบรม คือ เอาตัวเด็กและเยาวชนไว้ฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ซึ่งเป็นงานหัวใจของศาลคดีเด็กและเยาวชนในการที่จะแก้ไขฟื้นฟูความประพฤติของเด็กและเยาวชนเพื่อสวัสดิภาพและอนาคต การจัดฝึกและอบรมทั้งในส่วนกลางและในส่วนภูมิภาคจะจัดหน่วยงานคล้ายคลึงดังนี้

1) การสอนวิชาสามัญ จัดให้เด็กและเยาวชนได้รับการศึกษาวิชาสามัญตามหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ในระดับต่างๆ คือ ระดับ 1 (ประถมศึกษา) ระดับ 2 (มัธยมศึกษา) ระดับ 3 (มัธยมศึกษาตอนปลาย)

2) การสอนวิชาชีพ จัดให้เด็กและเยาวชนฝึกฝนวิชาชีพตามความถนัดและสมัครใจ แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ศาลกำหนดให้ฝึกอบรมด้วย วิชาชีพที่จัดสอนอยู่ในปัจจุบันมุ่ง

หมายจะให้ เป็นประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน เมื่อพ้นการฝึกอบรมมีความรู้ไปประกอบอาชีพต่อไป ได้แก่ ช่างไม้ ช่างยนต์ ช่างศิลป์ ช่างไฟฟ้า ช่างเชื่อมโลหะ ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า และเกษตรกรรม เป็นต้น

3) การพัฒนานิสัย จัดให้มีการอบรมด้านจริยธรรมเพื่อฟื้นฟูจิตใจให้กลับตนเป็นพลเมืองดี โดยมีเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีความรู้โดยเฉพาะ เช่น นักจิตวิทยา อนุศาสนาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก เป็นต้น

4) การพัฒนาสุขภาพอนามัย จัดให้มีการออกกำลังกาย เล่นกีฬาและกายบริหาร ตลอดจนด้านการกินอยู่หลับนอนให้ถูกสุขลักษณะ การจัดที่อยู่มีลักษณะเป็นโรงเรียนกินนอนประจำ

2.2.2.2 สถานที่ตั้ง

สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนใน กรุงเทพมหานคร มีทั้งหมด 5 แห่ง ประกอบด้วย

1) สถานแรกรับบ้านเมตตา ตั้งอยู่ที่ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ให้บริการในรูปการจัดบ้านพักสำหรับเด็กและเยาวชนที่ต้องหาคดีอาญาเป็นครั้งแรก ซึ่งพนักงานสอบสวนนำส่งไว้ระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาของศาล ทำการพิเคราะห์เบื้องต้นเกี่ยวกับความประพฤติและบุคลิกลักษณะของเด็กและเยาวชนในการควบคุมเป็นรายบุคคล เพื่อรวบรวมเป็นรายงานของสถานพินิจฯ เสนอศาลประกอบการพิจารณาพิพากษา ตลอดจนดำเนินการศึกษาอบรมวิชาสามัญถึงระดับประถมศึกษาปลายกับวิชาชีพเบื้องต้น คือ ช่างไฟฟ้า ช่างโลหะ การประดิษฐ์เศษวัสดุ และอบรมจริยศึกษาแก่เด็กและเยาวชนระหว่างควบคุมด้วย

2) สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ตั้งอยู่ที่ซอยท่าข้าม ถนนมหาธาตุ ปากคลองตลาด แขวงพระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพฯ เป็นสถานที่ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในระหว่างการสอบสวน การพิจารณาคดีของศาล และเป็นเด็กหรือเยาวชนหญิงซึ่งศาลพิพากษาเอาตัวไว้ฝึกอบรม มีการฝึกวิชาชีพ เช่น ช่างเย็บ การฝีมือ ช่างเสริมสวย และช่างประดับมุก และให้การศึกษาวินัยระหว่างการศึกษาและพิจารณาคดี

3) สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่บ้านกรูณา ตั้งอยู่ที่ถนนสรรพาวุธ แขวงพระโขนง กรุงเทพฯ เป็นสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งศาลพิพากษาให้

เข้ารับการศึกษาและอบรม มีการสอนวิชาสามัญ ฝึกวิชาชีพช่างไม้ ช่างเย็บเสื้อผ้า ช่างตัดผม ช่างพิมพ์ ช่างศิลปกรรม ดนตรี ช่างโลหะ ช่างเครื่องยนต์ และวิชาเกษตรกรรม ตามหลักสูตรการศึกษาพิเศษของกระทรวงศึกษาธิการ นอกจากนี้ยังให้การ อบรมจริยศึกษา พลศึกษา แก้ไขความประพฤติผิดปกติของเด็กและเยาวชน

4) สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็กบ้านมุกทิศา เป็นสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายซึ่งมีอายุไม่เกิน 14 ปี ตั้งอยู่ที่ถนนสรรพาวุธ แขวงพระโขนง กรุงเทพมหานคร

5) สถานกักและอบรมบ้านอุเบกขา ตั้งอยู่ที่ถนนสรรพาวุธ แขวงพระโขนง กรุงเทพมหานคร เป็นสถานที่ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนซึ่งศาลสั่งให้รับตัวไว้ฝึกและอบรมแต่ปฏิบัติตัวไม่ก้าวหน้าไม่ประพฤติตนอยู่ในระเบียบ แบบแผน มีนิสัยเกะกะเกเรจะเป็นพิษเป็นภัย และเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เยาวชนอื่น บ้านอุเบกขานี้จะมีระเบียบการควบคุมที่เข้มงวดกว่าสถานฝึกอบรมอื่น ๆ

2.2.2.3 กิจวัตรประจำวันภายในสถานฝึกและอบรม

กิจวัตรประจำวันของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมมีดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 แสดงกิจวัตรประจำวันของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรม

เวลา	กิจวัตร
06.00 น.	ตื่นนอน ทำความสะอาดร่างกาย ช่วยกันทำความสะอาดเครื่องนอน หอนอน
07.00 น. – 07.30 น.	วิ่งออกกำลังกาย ฝึกการบริหาร อาบน้ำ
08.00 น.	เคารพธงชาติ รับประทานอาหาร
09.00 น.- 12.00 น.	แบ่งกลุ่มปฏิบัติงานโยธา เรียนวิชาสามัญ เรียนวิชาชีพ แล้วแต่กรณี
12.00 น.	รับประทานอาหาร
13.00 น.- 16.00 น.	แบ่งกลุ่มปฏิบัติงานโยธา เรียนวิชาสามัญ เรียนวิชาชีพ เล่นกีฬา ฝึกพลศึกษาหรือวิชาลูกเสือ และพบญาติในห้องเยี่ยม
16.00 น.	อาบน้ำ
17.00 น.	รับประทานอาหารเย็น
18.00 น.	ขึ้นหอนอน อบรมการสวดมนต์ ดูโทรทัศน์
21.00 น.	เข้านอน

การฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในสถานที่ยังดำเนินการฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก มีจุดมุ่งหมายที่จะจัดให้เด็กและเยาวชนได้รับการอบรมแก้ไขความประพฤติ และฝึกอาชีพอันเหมาะสมแก่สภาพให้ได้รับการเลี้ยงดูอย่างปกติ และมีการควบคุมตัวตามความเหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความสำนึกและเปลี่ยนความประพฤติเสียใหม่กลับตัวเป็นพลเมืองดีต่อไป

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 ผลงานวิจัยในประเทศ

นิพนธ์ เจิมจ้านงค์ (2542) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ การศึกษาสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนตามแนวทางพระพุทธศาสนา : ศึกษาเฉพาะสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี “ พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดมีสาเหตุมาจากปัจจัยทางจิต ได้แก่ ความ

โลก ความโกรธ ความหลง ปัจจัยทางสังคมได้แก่ การคบค้าสมาคมกับคนชั่ว ความเป็นเหยื่อ อาชญากรรมของผู้กระทำผิดในส่วนของ การติดการพนัน การติดสุรายาเสพติดประเภทต่าง ๆ ความอ่อนแอของสถาบันทางสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถาบันการเมือง การปกครอง และความยากจน ปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ สถานที่ที่เสี่ยงภัยหรือเหมาะสมในการกระทำผิด สิ่งเสพติด อาวุธและวัตถุที่รัก

จุฑารัตน์ เชื้ออำนวย (2541) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ครอบครัวของเด็กและเยาวชนกระทำผิด : จำแนกตามกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร” พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิด กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ กระทำผิดเนื่องจากการเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบทางจริยธรรมในครอบครัว จากการซึมซับวัฒนธรรมของชนชั้น วัฒนธรรมรองของการกระทำผิด และจากการคบเพื่อนที่ไม่ดีมากกว่ากระทำผิดเพราะวัฒนธรรมรองของกลุ่มชาติพันธุ์หรือมีความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมรองกับวัฒนธรรมหลัก และระบบค่านิยมของสังคมที่ให้ความสำคัญกับวัตถุ ความหรูหรา ความร่ำรวยและความพึงพอใจให้เด็กและเยาวชนยึดภาพลักษณ์ดังกล่าวเป็นเป้าหมายที่จะไปให้ถึง ความอ่อนแอต่อประสบการณ์ทางโลกและชีวิต ทำให้เด็กและเยาวชนบางส่วนตกเป็นเหยื่อขององค์การอาชญากรรมที่จ้องแสวงหาโอกาสขยายเครือข่าย โดยมีสภาพความขาดแคลนยากจนที่เป็นเด็กและเยาวชนประกอบกัน เด็กและเยาวชนจึงตัดสินใจกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดกันมากขึ้น

อุษา คงสาย (2538) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง” พบว่า ระดับการศึกษา การติดยาเสพติด และสภาพความกดดันภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนและพบว่า 4 ปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงต่อการกระทำผิดซ้ำ เรียงตามลำดับคือ ระดับการศึกษา การติดยาเสพติด สภาพกดดันภายหลังออกจากสถานฝึกอบรม และการนำความรู้จากการฝึกอบรมไปใช้ภายหลังปล่อย ส่วนปัจจัยที่สนับสนุนปัจจัยข้างต้นซึ่งส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ได้แก่ ฐานะครอบครัว การคบเพื่อนที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม ความสัมพันธ์ในครอบครัวและการสงเคราะห์ภายหลังปล่อย ตามลำดับ

สุทธาทิพย์ จันทรวินศุฑ (2538) ได้ศึกษาเรื่อง “สาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน” พบว่าเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวมีอายุเฉลี่ย 16 ปี สถานภาพเป็นโสดและมีการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาเท่านั้น ในขณะที่สถานภาพการสมรสของบิดามารดามีการหย่าร้างสูง และกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่เป็นบุตรคนโตของครอบครัว และไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดาอย่าง

พร้อมหน้า ส่วนใหญ่มีรายได้โดยเฉลี่ยต่ำมาก เมื่อพิจารณาถึงรายได้หลักของครอบครัวโดยเฉลี่ยประมาณ 8,087 บาท และรายได้ไม่พอเลี้ยงครอบครัว สภาพบ้านเรือนส่วนใหญ่เป็นเพิงไม้ อยู่ในบริเวณชุมชนแออัดเป็นส่วนใหญ่ และมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวโดยเฉลี่ย 7 คน ความสัมพันธ์บิดามารดามักจะทะเลาะกันอย่างรุนแรง ประสบการณ์ในการถูกลงโทษจากบุคคลในครอบครัวและจากทางโรงเรียนพบว่า ถูกทำโทษบ่อยครั้ง แรงเสริมในการกระทำผิดสาเหตุส่วนใหญ่มาจากครอบครัวและลักษณะเพื่อนที่คบหาจะติดยาเสพติดหรือติดการพนัน เป็นต้นและพฤติกรรมที่กระทำผิดจนถูกควบคุมตัวส่วนใหญ่จะเป็นความผิดที่เกี่ยวกับการลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย เป็นต้น

อาภรณ์ อินทรสุขุม (2537) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาสภาพครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อค่านิยมในการพัฒนาตนเองและสังคมของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง” พบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมในการพัฒนาตนเองและสังคมของเยาวชนกระทำผิดมี 10 ปัจจัยคือ การประกอบอาชีพของเยาวชนกระทำผิด เขตที่พักอาศัย ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา ความประพฤตินระหว่างการฝึกอบรม การอบรมเลี้ยงดู เพศ ความประพฤตินของเพื่อนสนิท ความประพฤตินของเยาวชนกระทำผิด การกระทำผิดของบุคคลในครอบครัวและจำนวนในการกระทำผิดของเยาวชน

อัจฉรา ทองตัน (2536) ได้ศึกษาเรื่อง “ การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย” พบว่า เด็กและเยาวชนชายจะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนหญิง เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีการศึกษาต่ำ มาจากครอบครัวที่ยากจน ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ นอกจากนี้การคบหาสมาคมกับผู้ที่มีความประพฤติเบี่ยงเบนยังมีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้วย

ชาญศักดิ์ จรรย์วิทยานนท์ (2536) ได้ศึกษาเรื่อง “ ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี” พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ไม่ดีต่อกัน มาจากครอบครัวที่ยากจนและอยู่ในเขตเกษตรกรรม มักชอบเที่ยวเตร่ตอนกลางคืน ถูกเพื่อนชักนำ และกระทำผิดครั้งแรกในคดีธรรมดาเป็นส่วนใหญ่

สุมาลี โสมนัส (2534) ได้ศึกษาเรื่อง “ การศึกษาความต้องการของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางภายหลังปล่อย” พบว่า เยาวชนที่มีปัจจัยภูมิหลัง

ต่างกันมีความต้องการภายหลังปล่อยต่างกัน และเยาวชนที่มีลักษณะกระทำผิดต่างกันมีความต้องการภายหลังปล่อยต่างกัน

คูร์พี โอสถานนท์ (2533) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน” พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 15-18 ปี ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย บิดาและมารดามีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ มักไม่ประกอบอาชีพ ความผิดที่กระทำคือ ความผิดที่เกี่ยวกับทรัพย์ ส่วนใหญ่จะถูกศาลตัดสินลงโทษให้อยู่ในสถานพินิจเป็นระยะเวลา 1-2 ปี ปัจจัยด้านสื่อมวลชนและการคบเพื่อนในสถานฝึกอบรม มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ ส่วนปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในสถานฝึกอบรม ปัจจัยภายหลังการฝึกอบรม ปัจจัยภายในครอบครัว และปัจจัยด้านการคบค้าสมาคมผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบนนั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ

2.3.2 ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

ธอร์นเบอร์กับคณะ (Thomberry et al., 1994) ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยมีสมมติฐานว่า การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เป็นอาชญากรและพฤติกรรมอาชญากร จะมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันตลอดเวลา โดยต่างจะมีอิทธิพลทำให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรเพิ่มขึ้น คณะผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจเยาวชนเมืองรอสเซสเตอร์ มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ ซึ่งผลการศึกษานับสนับสนุนสมมติฐานของงานวิจัยนี้กล่าวคือ การคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เป็นอาชญากรทำให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากร จะทำให้บุคคลมีการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เป็นอาชญากรเพิ่มขึ้น ซึ่งกระบวนการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันนี้จะเกิดขึ้นตลอดเวลา ตราบเท่าที่บุคคลยังวนเวียนอยู่ในวงการอาชญากร (Thomoberry et al., 1994:74 อ้างใน พรชัย ชันดีและคณะ, 2543 : 120)

วินฟรีกับคณะ (Winfree et al., 1994) ได้ทำการทดสอบสมมติฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ โดยทำการศึกษาเก็บข้อมูลจากเยาวชนที่ถูกควบคุมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กของมลรัฐนิวเม็กซิโก ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า การเป็นสมาชิกของแก๊งค์อาชญากร การมีเพื่อนเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายหรืออาชญากร จะมีอิทธิพลต่อทัศนคติที่เห็นด้วยกับพฤติกรรมผิดกฎหมาย และส่งผลให้เยาวชนนั้นมีพฤติกรรมอาชญากรด้วย

วิลโดและซิริโกส (1977) ได้ศึกษาถึงการปลดปล่อยและการกระทำผิดซ้ำจากนโยบายของสังคมต่องานปลดปล่อย พบว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักโทษหวนกลับมากระทำผิดซ้ำ

อีก เนื่องจากสังคมไม่มีมาตรการที่เหมาะสมมาแก้ไขผู้กระทำผิดก่อนที่จะได้รับการปลดปล่อย ทั้งที่งานปลดปล่อยเป็นเรื่องที่สำคัญต่อการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

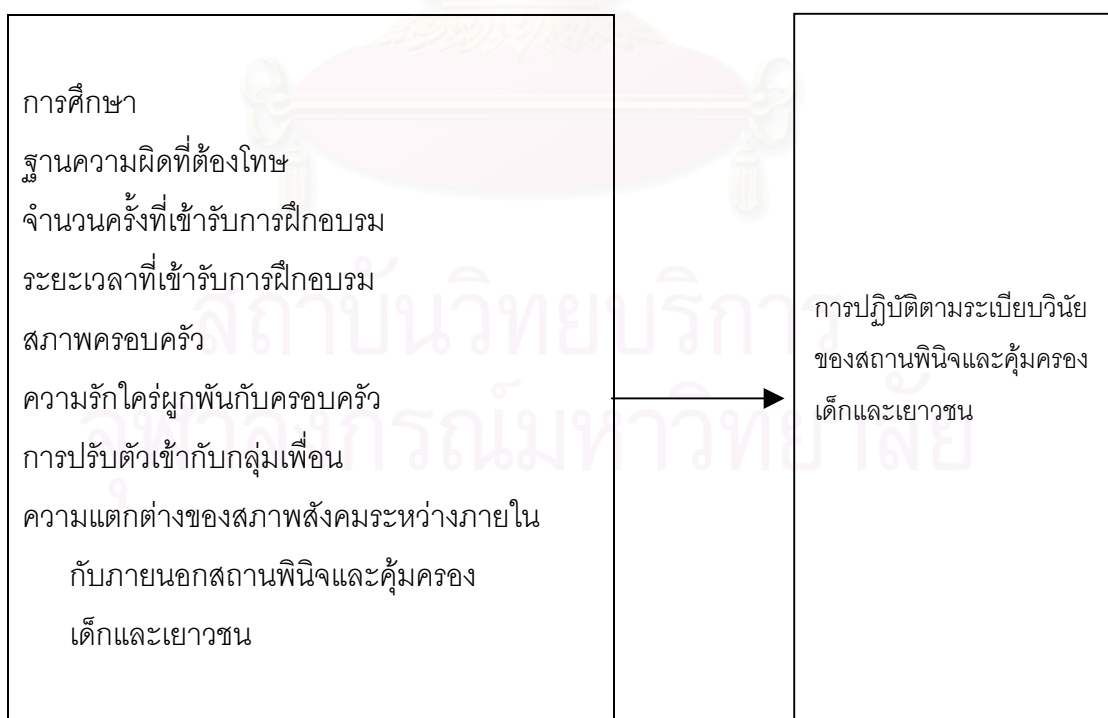
พิชแมน (1977) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาการกระทำผิดซ้ำในโครงการให้การแก้ไขพฤติกรรมและบริการชกุงใจให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี ในเมืองนิวยอร์ก โดยการนำการให้การศึกษา ฝึกสอนงานทางด้านอาชีพต่างๆ และการให้บริการด้านสุขภาพจิตบำบัดในกลุ่มของผู้กระทำผิดที่อายุไม่เกิน 16 ปี ผลการศึกษาของเขาปรากฏว่า โครงการต่างๆ ดังกล่าวประสบความสำเร็จล้มเหลว

2.4 กรอบในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถกำหนดแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาวิจัย รูปเป็นตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม รวมทั้งกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

2.4.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การจัดตัวแปรเชิงสาเหตุและผล มีลักษณะดังนี้

2.4.2 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

จากกรอบแนวคิดเชิงสาเหตุและผล ผู้วิจัยกำหนดตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

ได้ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วยปัจจัยด้าน

1. การศึกษา
2. ฐานความผิดที่ต้องโทษ
3. จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม
4. ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม
5. สภาพครอบครัว
6. ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว
7. การปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อน
8. ความแตกต่างของสภาพสังคมระหว่างภายในกับภายนอกสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ตัวแปรตาม คือ

การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

2.5 สมมติฐานในการวิจัย

จากกรอบแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยในครั้งนี้

คือ

1. เยาวชนที่มีการศึกษาสูงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาต่ำ
2. เยาวชนที่ต้องโทษฐานความผิดแตกต่างกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยแตกต่างกัน
3. เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมครั้งแรกจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมหลายครั้ง
4. เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาสั้นกว่าจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลามากกว่า
5. เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก
6. เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว
7. เยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่มจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่ม
8. เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมากจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมาก

2.6 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

เด็กและเยาวชนกระทำผิด

หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกินกว่า 7 ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ที่ถูกศาลเยาวชนและครอบครัวกลางตัดสินว่ากระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกฎหมายอื่น ๆ และมีคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

บทบาทของเด็กและเยาวชน	หมายถึง สิ่งที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ในการปฏิบัติของบุคคล เมื่ออยู่ในลักษณะ หรือสถานการณ์ทางสังคมหนึ่ง ๆ
ระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	หมายถึง ข้อกำหนดให้เด็ก และเยาวชนกระทำผิดต้องปฏิบัติ ตั้งแต่เข้ามารับการ ฝึกอบรม จนกระทั่งได้รับการปล่อยตัวออกไป โดย หากฝ่าฝืนจะมีโทษตามที่สถานฝึกอบรมกำหนดไว้ อย่างชัดเจน
การศึกษาสูง	หมายถึง ผู้ที่จบการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาปี ที่ 3 ขึ้นไป
การศึกษาต่ำ	หมายถึง ผู้ที่จบการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาปี ที่ 3 ลงมา
ฐานความผิดที่ต้องโทษ	หมายถึง ความผิดที่ศาลตัดสินและมีคำสั่งให้เข้ารับ การฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรม
การฝึกอบรมครั้งแรก	หมายถึง ศาลมีคำสั่งให้เข้าฝึกอบรมในสถานฝึกและ อบรมเป็นครั้งแรก
การฝึกอบรมหลายครั้ง	หมายถึง ศาลมีคำสั่งให้เข้าฝึกอบรมในสถานฝึกและ อบรมมากกว่าหนึ่งครั้ง ไม่ว่าจะมีความผิดฐานเดียวกัน หรือไม่ก็ตาม
ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม	หมายถึง ระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนตั้งแต่เข้ามาทำ การฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมจนถึงวันที่ศึกษาวิจัย
การฝึกอบรมในระยะเวลาสั้น	หมายถึง ระยะเวลาที่เข้าฝึกอบรม ตั้งแต่เริ่มเข้ารับ การฝึกอบรมจนถึง 6 เดือน

การฝึกอบรมในระยะเวลามาก	หมายถึง ระยะเวลาที่เข้าฝึกอบรม มากเกินกว่า 6 เดือนขึ้นไป
ครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน	หมายถึง สภาพครอบครัวที่พ่อและแม่ของเยาวชนยัง พักอาศัยอยู่ด้วยกัน หรือแยกกันอยู่แต่เนื่องจากความ จำเป็นในด้านอาชีพ
ครอบครัวที่แตกแยก	หมายถึง สภาพครอบครัวที่พ่อและแม่ของเยาวชนเล็กร ้าง หย่าร้างกัน
ความรักใคร่ผูกพัน	หมายถึง การที่ครอบครัวของเยาวชนให้ความสนใจ ต่อเยาวชน จะด้วยการมาเยี่ยม การเขียนจดหมาย การฝากสิ่งของมาให้ การโอบกอด การจับต้องตัวเยาว ชน หรือด้วยวิธีอื่นที่แสดงถึงความห่วงใยในเยาวชน กระทำผิด
แยกตัวจากกลุ่ม	หมายถึง เยาวชนที่คบหากับเยาวชนคนอื่น แต่มิได้มี ความสนนินสนม หรือ ยอมรับเอาแบบแผนของกลุ่ม มา ปฏิบัติในการดำเนินชีวิตประจำวัน
เข้ากับกลุ่ม	หมายถึง เยาวชนที่คบหากับเยาวชนด้วยกันใน ลักษณะที่มีความสนนินสนม และยอมรับเอาแบบแผน ของกลุ่มมาใช้
สภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายใน	หมายถึง สภาพ ความเป็นอยู่ทุกอย่างที่เยาวชนประสบในชีวิตประจำวัน จนกระทั่งเยาวชนไม่มีความรู้สึกว่ามี ความแตกต่างจาก สภาพความเป็นอยู่ที่เยาวชนประสบก่อนเข้ารับการฝึก อบรม

สภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายใน หมายถึง สภาพความเป็นอยู่
ทุกอย่างที่เยาวชนประสบในชีวิตประจำวันจนกระทั่ง
เยาวชนมีความรู้สึกว่ามี ความแตกต่างจากสภาพความ
เป็นอยู่ที่เยาวชนประสบก่อนเข้ารับการฝึกอบรม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้รูปแบบของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) แล้วเสริมด้วยการวิจัยทางมานุษยวิทยา (Anthropological Fieldwork) โดยการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ สำหรับระเบียบวิธีที่ใช้ในการวิจัยสามารถแยกพิจารณาได้ดังนี้คือ

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์และสถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กและเยาวชนกระทำผิดที่ถูกศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกและอบรมในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) ซึ่งจากการสำรวจของ ฝ่ายวิชาการ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2543 พบว่ามีเด็กและเยาวชนกระทำผิดเข้ารับการฝึกอบรม จำนวน 938 คน โดยนายระยอง หัวหน้าสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) คาดว่าเป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิดที่ถูกศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกและอบรมในสถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรุณา) ซึ่งเป็นประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จำนวน 600 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง จากลักษณะของประชากรดังกล่าว เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ครอบคลุมให้ได้มากที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จึงแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย จำนวน 200 คน โดยการสุ่มตัวอย่าง จากเด็กและเยาวชนกระทำผิตที่ถูกลศพิพคศให้เข้ารับการฝึกและอบรมในสถนฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชนชย (บ้านกรุณน) โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) ซึ่งทำการสุ่มตัวอย่างจากการจัดเด็กและเยาวชนกระทำผิตตามหมวดวิชาสศมญ และวิชาชีฟ จากนั้นก็สุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ตามสัดส่วนของประชากรที่อยู่ตามหมวดวิชาต่ง ๆ จนได้จำนวนตัวอย่างครบ 200 ตัวอย่าง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของการจัดฝึกอบรม	จำนวนประชากร ที่คาด	สัดส่วนของ กลุ่มตัวอย่าง
หมวดวิชาสศมญ	400	134
หมวดวิชาชีฟ	200	66
รวม	600	200

ส่วนที่ 2 กลุ่มตัวอย่างทางมานุษยวิทยาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เนื่องจากต้องการประชากรที่มีลักษณะพิเศษโดยเฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกผู้ให้ข้อมูลที่เป็นตัวแทนของประชากรกลุ่มต่ง ๆ ที่เป็นเป้าหมายของการวิจัย โดยเลือกสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน จากเด็กและเยาวชนกระทำผิตที่เข้ารับการฝึกอบรมที่สถนฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชนชย (บ้านกรุณน)

3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการศึกษาและเก็บข้อมูล 3 ลักษณะดังนี้

3.2.1 ศึกษาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Research) โดยรวบรวมข้อมูลจากตำราเอกสาร ผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่วิจัย ทั้งจากห้องสมุดสถาบันต่าง ๆ เพื่อที่จะเข้าใจในเรื่องที่ศึกษาวิจัยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3.2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม (Fieldresearch) โดยการนำแบบสอบถามไปสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนกระทำผิดในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกฤษณา) โดยผู้วิจัยได้อธิบายให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้เข้าใจถึงความมุ่งหมายในการวิจัยและเปิดโอกาสให้ทำการซักถามข้อความหรือคำถาม เมื่อไม่เข้าใจหรือคำถามที่คลุมเครือ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องมากที่สุด เมื่อได้ข้อมูลตามที่ต้องการแล้วจะนำข้อมูลที่นำมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้มา

3.2.3 การศึกษาวิจัยทางมานุษยวิทยา (Anthropological Fieldwork) โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ตามโครงสร้างของคำถามที่ต้องการทราบ

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการวิจัยเป็น 2 ประเภท คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview)

3.3.1 แบบสอบถาม

เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ก็เพื่อเป็นการแปรสภาพความเป็นนามธรรมของตัวแปรต่าง ๆ ให้วัดได้อย่างเป็นรูปธรรมมากที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้ โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามดังนี้คือ

1) ทำการทบทวนวรรณกรรม โดยการศึกษาข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะทำการวิจัย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยให้ครอบคลุมในประเด็นต่าง ๆ ของเรื่องที่ทำกรวิจัย

2) สร้างแบบสอบถามขึ้น โดยใช้ข้อความเดียวสำหรับข้อมูลหรือตัวแปรที่ไม่ซับซ้อน เช่น ข้อมูลทั่วไปของเยาวชน ปัจจัยเกี่ยวกับฐานความผิด และใช้คำถามสเกลหลายคำถามสำหรับตัวแปรที่มีลักษณะเป็นนามธรรมที่ซับซ้อน เช่นปัจจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เยาวชนมีความคิดเห็น

สำหรับโครงสร้างของแบบสอบถาม จะประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของเยาวชน จะเป็นการแสดงให้เห็นถึงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลด้าน อายุ อายุขณะกระทำผิด จำนวนผู้ร่วมกระทำผิด อาชีพของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง สภาพของชุมชน และรายได้ของครอบครัวเยาวชน

ส่วนที่ 2 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเยาวชนในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) จะเป็นการแสดงให้เห็นถึงปัจจัยต่าง ๆ อันได้แก่ ปัจจัยด้านการศึกษา ปัจจัยด้านฐานความผิดที่ต้องโทษ ปัจจัยด้านจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม ปัจจัยด้านระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม ปัจจัยด้านสภาพครอบครัว ปัจจัยด้านความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว ปัจจัยด้านการปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อน และปัจจัยด้านความแตกต่างของสภาพสังคมระหว่างภายในกับภายนอกสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ส่วนที่ 3 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะของเยาวชน จะเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเห็นของเยาวชนอย่างอิสระเกี่ยวกับ ระเบียบข้อบังคับของสถานฝึกและอบรมเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงระเบียบข้อบังคับของสถานฝึกและอบรมเยาวชนชาย (บ้านกรุณา)

3) ทดสอบคุณภาพของแบบสอบถาม เนื่องจากแบบสอบถามซึ่งเป็นเครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้ มีตัวแปรที่ใช้ดัชนีคำถามในลักษณะที่ซับซ้อน จึงจำเป็นต้องมีการพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อที่ถูกนำมาใช้เป็นคำถามในการวัดตัวแปรแต่ละตัวนั้นมีความสอดคล้อง ความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ตามหลักเหตุผลทางระเบียบวิธีวิจัยหรือไม่ ดังนั้นจึงได้นำแบบสอบถามที่สร้างไปทำการทดสอบคุณภาพดังนี้

1) การทดสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) จะเป็นสิ่งที่บอกได้ว่าแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย มีเนื้อหาที่เป็นตัวแทนของเนื้อหาสาระของสิ่งที่

ต้องการวัดหรือไม่ หรือมีเนื้อหาที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์และปัญหาของการวิจัยที่กำหนดไว้หรือไม่ (พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ, 2531:18-19) จึงได้นำแบบสอบถามที่สร้างเรียบร้อยแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และได้นำมาปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับภาษา การใช้คำให้ชัดเจน กระชับ ให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถตอบคำถามให้ได้ประเด็นตามตัวแปรที่ต้องการวัดต่อไป

2) การทดสอบก่อน (Pretest) หลังจากได้แบบสอบถามซึ่งมีคำถามที่ใช้ประกอบกันเป็นมาตรวัด (Scale) แล้ว ผู้วิจัยก็ได้นำแบบสอบถามดังกล่าวได้ทำการทดสอบก่อน โดยนำไปสอบถามกับผู้ตอบซึ่งมีคุณลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการวัด โดยได้นำไปใช้กับเยาวชนกระทำผิดที่ถูกศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรม จังหวัดราชบุรี จำนวน 20 คน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

3) การทดสอบความเที่ยงตรงในตัวสร้าง (Construc Validity) เมื่อได้ข้อมูลจากการทดสอบก่อนมาแล้ว ผู้วิจัยได้นำคำตอบในคำถามแสดงทัศนคติ (Attitude Scale) โดยนำข้อมูลทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์ โดยใช้การวิเคราะห์ข้อ (Item Analysis) และหาความสัมพันธ์ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อพิจารณาให้ข้อคำถามในแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับมาตรวัดตัวแปร ซึ่งหากข้อคำถามใดไม่สอดคล้องจะได้นำข้อคำถามดังกล่าวมาทำการปรับปรุง โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดไปประมวลผลทางคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม SPSS For Windows Version 9.05 หลังจากประมวลผลแล้วได้นำผลมาวิเคราะห์นำคำถามที่มีความสัมพันธ์กับมาตรวัดในระดับสูง คือมีค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป มาใช้ในการวิจัย ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อ (Item Anaysis) ปรากฏอยู่ในภาคผนวก ก.

4) การทดสอบความเชื่อถือได้ (Reliability) เป็นการทดสอบถึงความสามารถของการวัดที่จะให้ผลของการวัดที่เหมือนกันหรือสอดคล้องกัน(สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540:212) โดยนำข้อคำถามในแต่ละข้อมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient Alfa) ของครอนบาช (Cronbach) ซึ่งเป็นการหาความคงเส้นคงวาภายใน (Internal Consistency Reliability) ในการวิเคราะห์ได้นำข้อมูลที่ได้ไปประมวลผลทางคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม SPSS For Windows Version 9.05 ซึ่งค่าความเชื่อถือของมาตรวัดที่ได้นี้จะยึดถือตามทัศนะของนันแนลลี่ (Nunnally, 1978 อ้างถึงใน ประชัย เปี่ยมสมบุญ, 2526) ซึ่งถือว่าขนาดของความเชื่อถือได้ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ถือว่าเพียงพอสำหรับใช้เป็นมาตรฐานของมาตรวัดในการวิจัย

ทางวิชาการได้ โดยได้นำคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อสภาพสถานฝึกและอบรม และคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อสภาพสังคมที่เคยอาศัยอยู่ มาทำการวิเคราะห์ ซึ่งหลังจากที่วิเคราะห์แล้วปรากฏผลการทดสอบความเชื่อถือได้ของแต่ละข้อคำถามปรากฏผลดังนี้คือ

คำถามความคิดเห็นต่อสภาพสถานฝึกอบรม ผลการประมวลผลปรากฏว่า มาตรการวัดนี้มีค่าความเชื่อถือได้ ด้วยค่าอัลฟา เท่ากับ 0.5285 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานของมาตรวัดในการวิจัยทางวิชาการได้

คำถามความคิดเห็นต่อสภาพสังคมที่อยู่ ผลการประมวลผลปรากฏว่า มาตรการวัดนี้มีค่าความเชื่อถือได้ ด้วยค่าอัลฟา เท่ากับ 0.7825 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานของมาตรวัดในการวิจัยทางวิชาการได้

5) นำผลการวิเคราะห์ความเที่ยงตรง และความเชื่อถือได้ มาทำการปรับปรุงแบบสอบถาม ซึ่งนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ (ภาคผนวก ก.) ไปใช้ในการวิจัยต่อไป

3.3.2 แบบสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview)

เป็นวิธีการเก็บข้อมูลซึ่งได้กำหนดประเด็นต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้า แต่ไม่ได้มีการกำหนดโครงสร้างของข้อมูลที่ต้องการเก็บไว้แน่นอนตายตัว เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็น หรือให้ข้อมูลได้อย่างเต็มที่ ซึ่งมีประโยชน์ต่อการสร้างความรู้ความเข้าใจในทัศนคติของผู้ให้สัมภาษณ์ในเรื่องนั้น โดยได้ใช้เพื่อเป็นข้อมูลเสริมความเข้าใจและช่วยในการตีความหมายผลที่ได้จากการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540:212)

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้คำถามที่กำหนดประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลทั่วไป และเกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยไว้ ซึ่งจะเนื้อหาคำถามจะละเอียดมากขึ้น โดยจะเน้นคำถามให้ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความรู้สึกละเอียดอย่างอิสระ แล้วนำแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการตรวจและแก้ไข ซึ่งคำถามต่าง ๆ จะนำไปทดสอบก่อน (Pretest) ด้วย โดยจะนำไปสัมภาษณ์เยาวชนกระทำผิดที่ถูกฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมจังหวัดราชบุรี จำนวน 2 ชุด เพื่อปรับปรุงคำถามในแบบสัมภาษณ์ให้ได้ประเด็นตามที่ต้องการ และถูกต้องตามที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา จากนั้นจึงนำแบบสัมภาษณ์ไปใช้ในการสัมภาษณ์เจาะลึกกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1 ผู้วิจัยได้ขออนุญาต ทางสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อเข้าไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ณ สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) โดยได้นำหนังสือของภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว จึงได้ไปพบกับหัวหน้าสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) เพื่อชี้แจงรายละเอียดและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลอีกส่วนหนึ่งด้วย โดยได้รับอนุญาตให้เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ ระหว่างวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2545 ถึงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2545

3.4.2 ฝึกอบรมคนละร่วมทำการเก็บข้อมูล ซึ่งจะเป็นผู้สัมภาษณ์เก็บข้อมูล ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้คนละร่วมทำการเก็บข้อมูล จำนวน 7 คน เพื่อให้ผู้สัมภาษณ์ดำเนินการทุกอย่างเหมือนกัน เป็นมาตรฐานเดียวกัน มิให้เกิดการแปรผันข้อมูล อันเนื่องมาจากความผันแปรของการปฏิบัติของผู้สัมภาษณ์ จึงมีการประชุมก่อนไปทำการเก็บข้อมูล โดยได้แจ้งถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ในประเด็นของข้อคำถามต่าง ๆ และการปฏิบัติในการเข้าไปทำการเก็บข้อมูลในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) ซึ่งเป็นสถานที่ราชการ

3.4.3 ผู้วิจัยและคณะได้เข้าไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในส่วนของแบบสอบถาม จำนวน 200 ชุด โดยได้สัมภาษณ์เยาวชนกระทำผิดที่เข้ารับการฝึกอบรมอยู่ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) จำนวน 200 คน ตามวันเวลาที่ได้รับอนุญาต คือตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2545 ถึงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2545 รวมทั้งสิ้น 10 วัน ซึ่งในระหว่างการเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้ควบคุมการปฏิบัติของผู้สัมภาษณ์ให้การสัมภาษณ์เป็นไปตามระเบียบวิธีวิจัย จากนั้นจึงได้นำแบบสอบถามที่ได้มาทำการคัดเลือกข้อมูลชุดที่สมบูรณ์และเป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย จำนวน 188 ชุด ส่วนข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ จำนวน 12 ชุด ผู้วิจัยไม่นำมาใช้ ซึ่งทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ จำนวน 188 ตัวอย่าง เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป

3.4.4 ผู้วิจัยได้นำประเด็นคำถามจากแบบสัมภาษณ์เจาะลึก ทำการสัมภาษณ์เจาะลึกจากเยาวชนกระทำผิดที่สถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรุณา) โดยผู้วิจัยได้เข้าไปทำการสัมภาษณ์หลังจากเก็บข้อมูลเชิงปริมาณแล้ว วันละ 1 คน ตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2545 ถึง

วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2545 ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเลือกสัมภาษณ์เยาวชนที่มีลักษณะการใช้ชีวิตในสถานฝึกและอบรมที่น่าสนใจ จำนวน 10 คน ภายในห้องที่ทางสถานฝึกและอบรมจัดไว้ให้ โดยมีขั้นตอนในการสัมภาษณ์ดังนี้

1) การสร้างความไว้วางใจ (Rapport) ก่อนสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างความไว้วางใจและสร้างความคุ้นเคยกับเยาวชนกระทำผิด โดยการพูดคุยในเรื่องทั่วไปจนเกิดความไว้วางใจและพร้อมที่จะให้ข้อมูลตามความเป็นจริง ซึ่งในขั้นตอนนี้เยาวชนแต่ละคนจะใช้เวลาไม่เท่ากันจนกระทั่งเห็นว่าเยาวชนพร้อมที่จะให้ข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ จึงทำการสัมภาษณ์

2) การสัมภาษณ์ เมื่อเห็นว่าเยาวชนพร้อมที่จะให้ข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ทำการสัมภาษณ์ ในประเด็นต่าง ๆ จนครบถ้วนตามแบบสัมภาษณ์ที่เตรียมไว้ ซึ่งระหว่างการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะสังเกตพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูลไปด้วย ซึ่งหากผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกเบื่อหน่าย ก็จะหยุดการสัมภาษณ์ไว้ชั่วคราว จนกระทั่งผู้ให้ข้อมูลมีความพร้อมจึงทำการสัมภาษณ์ต่อ เมื่อได้ข้อมูลครบถ้วนแล้ว จึงนำข้อมูลที่ได้นำไปทำการวิเคราะห์ต่อไป โดยการสัมภาษณ์ในแต่ละคนจะใช้เวลาประมาณ 1 – 2 ชั่วโมง

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เจาะลึกมาทำการวิเคราะห์เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพดังนี้

3.5.1.1 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ

ผู้วิจัยได้นำเอาข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาทำการคัดเลือก และตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของแบบสอบถามทุกชุด แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาตรวจหาค่าคะแนน (Weight) โดยแยกเป็นหมวดหมู่ตามลักษณะของตัวแปรของการวิจัย จากนั้นได้นำข้อมูลดังกล่าวมาลงรหัสข้อมูล (Coding Sheet) และลงบันทึกไว้ในแผ่นบันทึกแม่เหล็ก ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้โปรแกรมสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS (Statistic Package for Social Science) for Windows version 9.05) มาใช้ในการวิเคราะห์ประมวลผลทางสถิติต่อไป โดยแยกเป็นการวิเคราะห์ได้ดังนี้

1) การวิเคราะห์เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง โดยจะใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ซึ่งจะใช้ค่าสถิติได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อบรรยายข้อมูลทั่วไป อันได้แก่ ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว กลุ่มเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง และความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ต่อสภาพภายในและภายนอกสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการบรรยาย

2) การวิเคราะห์เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวตาม และการพิสูจน์สมมติฐาน โดยจะใช้สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) ซึ่งใช้ค่าสถิติได้แก่ การทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรด้วยค่าไคสแควร์ (Chi-Square) โดยใช้ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 และการทดสอบพิสูจน์สมมติฐานด้วยตารางความสัมพันธ์ (Crosstabulation) เพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านการศึกษา ฐานความผิด จำนวนครั้งของการเข้ารับการฝึกอบรม สภาพความรักใคร่ผูกพันของครอบครัว สภาพกลุ่มเพื่อนของเยาวชน และความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการบรรยาย

3.5.1.2 การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยได้นำเอาแบบสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) มาทำการวิเคราะห์ทางมานุษยวิทยา (Anthropological Analysis) เพื่อเป็นการช่วยยืนยันการวิจัยให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น รวมทั้งยังเป็นการเสนอแนะและความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในด้านนี้ต่อไป โดยนำเสนอในรูปแบบของการบรรยาย

3.5.2 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้ใน 2 ลักษณะคือ

1) สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

-1. หาค่าเฉลี่ยของคะแนน

$$\bar{X} = \frac{\sum nX}{N}$$

$\bar{X}$ = คะแนนเฉลี่ย

$\sum nX$ = คะแนนรวมของคะแนนทั้งหมด

N = จำนวนตัวอย่างของแต่ละกลุ่ม

-2. การหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

$$SD = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N}}$$

SD = ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum (X - \bar{X})^2$ = ผลรวมของกำลังสองของผลต่างคะแนนเทียบกับค่าเฉลี่ย

2) สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) โดยใช้ค่าไคสแควร์ (Chi-Square) และค่าแกมมา (Gamma) โดยเหตุผลที่เลือกใช้เนื่องจาก ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีระดับการวัดคือ ระดับกลุ่ม (Nominal Scale) และระดับอันดับ (Ordinal Scale) จึงเหมาะสมที่ใช้สถิติประเภท non-parametric ซึ่งใช้ทดสอบความเป็นอิสระ (Test of independent) และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ (Test of statistical of significance) โดยมีสูตรทั่วไปของค่าไคสแควร์ (Chi-Square) และค่าแกมมา (Gamma) และค่าแลมabda (Lampda) ดังนี้

ค่าไคสแควร์ (Chi-Square) มีสูตรทั่วไปดังนี้

$$\text{Chi-Square} = \sum \frac{(O - E)^2}{E}$$

เมื่อ O = ค่าของข้อมูลที่รวบรวมได้จริง (Observed Value)

E = ค่าของข้อมูลที่คาดหมายว่าจะเป็น (Expected Value)

การวิเคราะห์ค่าที่ได้ นำค่าที่ได้ไปเปรียบเทียบกับค่าการกระจายของ Chi-Square

- ค่าที่ได้ใกล้เคียงกัน แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน
- ค่าที่ได้แตกต่างกัน แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน

ค่าแกมมา (Gamma) มีสูตรทั่วไปดังนี้

$$\text{Gamma} = \frac{\text{CP} - \text{IP}}{\text{CP} + \text{IP}}$$

เมื่อ CP = ค่าของข้อมูล Consistant Pair

IP = ค่าของข้อมูล Inconsistant Pair

การวิเคราะห์ค่าที่ได้ นำค่าที่ได้มาวิเคราะห์ถึงทิศทางและขนาดของความสัมพันธ์ดังนี้

-0.50 ถึง -1.00 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ในระดับสูงในทิศทางตรงข้าม

-0.01 ถึง -0.49 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำในทิศทางตรงข้าม

0 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์

0.01 ถึง 0.49 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำในทิศทางเดียวกัน

0.50 ถึง 1.00 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ในระดับสูงในทิศทางเดียวกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิจัยครั้งนี้ ผลการวิจัย ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลและประเมินผลข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจากแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์เชิงลึกทางมานุษยวิทยา ซึ่งขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

4.1 ข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

4.2 ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนของกลุ่มตัวอย่างและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม

4.3 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

4.1 ข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1 อายุ ปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
15	6	3.2
16	14	7.4
17	72	38.3
18	71	37.8
19	16	8.5
20	5	2.7
21	1	0.5
22	2	1.1
23	1	0.5
รวม	188	100

$$X = 17.60$$

$$\text{Min} = 15 \quad \text{Max} = 23$$

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านอายุของเด็กและเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่มีอายุ 17 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 38.3 รองลงมาคืออายุ 18 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 อายุ 19 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 อายุ 16 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4 อายุ 15 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 อายุ 22 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 อายุ 23 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 และ อายุ 23 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างมีอายุสูงสุด 23 ปี อายุต่ำสุด 15 ปี และมีอายุเฉลี่ย 17.60 ปี

4.1.2 อายุขณะกระทำผิด ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอายุขณะกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
14	4	2.1
15	14	7.4
16	38	20.2
17	108	57.4
18	19	10.1
19	3	1.6
20	2	1.1
รวม	188	100

$$X = 16.70$$

$$\text{Min} = 14$$

$$\text{Max} = 20$$

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านอายุขณะกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง โดยอายุส่วนใหญ่มีอายุ 17 ปี มีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 57.4 รองลงมาอายุ 16 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 20.2 อายุ 18 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 อายุ 15 ปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4 อายุ 14 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 อายุ 19 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และอายุ 20 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างมีอายุขณะกระทำผิดสูงสุด 20 ปี อายุขณะกระทำผิดต่ำสุด 14 ปี อายุขณะกระทำผิดเฉลี่ย 16.70 ปี

4.1.3 จำนวนผู้ร่วมกระทำผิด ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับจำนวนผู้ร่วมกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนผู้ร่วมกระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
กระทำเพียงคนเดียว	112	59.6
มีผู้ร่วมกระทำผิด	76	40.4
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านจำนวนผู้ร่วมกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ การกระทำเพียงคนเดียว มีจำนวนถึง 102 คน คิดเป็นร้อยละ 59.6 และการกระทำที่มีผู้ร่วมกระทำผิด มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 40.4 ตามลำดับ

4.1.4 อาชีพของบิดา ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอาชีพของบิดาของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้ประกอบอาชีพใด	11	5.9
ผู้ใช้แรงงาน	34	18.1
ข้าราชการ	23	12.2
พนักงานบริษัทเอกชน	17	9.0
เกษตรกร	8	4.3
ค้าขาย ประกอบอาชีพส่วนตัว	73	38.8
ไม่ทราบ	11	5.9
อื่น ๆ	11	5.9
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านอาชีพของบิดาของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 ซึ่งจากการสอบถามพบว่าบิดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งมีอาชีพในการค้าขายยาเสพติดให้โทษด้วย โดยกลุ่มตัวอย่างถือว่าการค้าขาย หรือประกอบธุรกิจส่วนตัว รองลงมาเป็นผู้ใช้แรงงาน จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 ข้าราชการ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 พนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 17คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 ไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ ,ไม่ทราบว่าบิดาประกอบอาชีพใด , ประกอบอาชีพอื่นๆ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 และประกอบอาชีพเกษตรกร จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 ตามลำดับ

4.1.5 อาชีพของมารดา ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอาชีพของมารดาของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้ประกอบอาชีพใด	24	12.8
ผู้ใช้แรงงาน	27	14.4
ข้าราชการ	13	6.9
พนักงานบริษัทเอกชน	16	8.5
เกษตรกร	5	2.7
ค้าขาย ประกอบอาชีพส่วนตัว	84	44.7
ไม่ทราบ	11	5.9
อื่นๆ	8	4.2
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านอาชีพของมารดาของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพค้าขายหรือประกอบอาชีพส่วนตัว จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 44.7 ซึ่งจากการสอบถามพบว่ามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งมีอาชีพในการค้าขายยาเสพติดให้โทษด้วย โดยกลุ่มตัวอย่างถือว่าการค้าขาย หรือประกอบธุรกิจส่วนตัว รองลงมาเป็นผู้ใช้แรงงาน จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 14.4 ไม่ได้ประกอบอาชีพใด จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 พนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ข้าราชการ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 ไม่ทราบว่ามารดาทำอาชีพอะไร จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 อาชีพอื่นๆ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 และประกอบอาชีพเกษตรกร จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 ตามลำดับ

4.1.6 อาชีพของผู้ปกครอง ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอาชีพของผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้ประกอบอาชีพใด	13	6.9
ผู้ใช้แรงงาน	6	3.2
ข้าราชการ	5	2.7
พนักงานบริษัทเอกชน	2	1.1
เกษตรกร	2	1.1
ค้าขาย ประกอบอาชีพส่วนตัว	33	17.6
ไม่ทราบ	3	1.6
รวม	64	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านของอาชีพผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพค้าขายหรือประกอบอาชีพส่วนตัว จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6 ซึ่งจากการสอบถามพบว่าผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งมีอาชีพในการค้าขายยาเสพติดให้โทษด้วย โดยกลุ่มตัวอย่างถือว่าเป็นการค้าขาย หรือประกอบธุรกิจส่วนตัว รองลงมา ไม่ได้ประกอบอาชีพใด จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 ผู้ใช้แรงงาน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 ข้าราชการ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 ไม่ทราบว่าผู้ปกครองประกอบอาชีพใด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 เกษตรกรและพนักงานบริษัท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1

4.1.7 สภาพชุมชน ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสภาพชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของชุมชน	จำนวน	ร้อยละ
ชุมชนแออัด	35	18.5
ชุมชนไม่แออัด	153	81.4
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านของสภาพชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ เป็นชุมชนไม่แออัด จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 81.4 และเป็นชุมชนแออัด จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 ตามลำดับ

4.1.8 รายได้ของครอบครัว ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับรายได้ของครอบครัวกลุ่มตัวอย่าง

รายได้ (บาทต่อเดือน)	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5000	53	28.2
5001 ถึง 10000	62	33.0
10001 ถึง 15000	9	4.5
15001 ถึง 20000	4	2.1
20001 ขึ้นไป	12	6.4
ไม่ทราบ	48	25.5
รวม	188	100

$$X = 10,454$$

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านรายได้ของครอบครัวกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ รายได้ 5001 ถึง 10000 บาทต่อเดือน จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 รองลงมา รายได้ ต่ำกว่า 5000 บาทต่อเดือน จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 ไม่ทราบว่าครอบครัวมีรายได้เท่าไร จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 รายได้ 20001 ขึ้นไป จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4 รายได้ 10001 ถึง 15000 จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 และรายได้ 15001 ถึง 20000 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 ตามลำดับ โดยมีรายได้ของครอบครัวกลุ่มตัวอย่างเฉลี่ยเดือนละ ประมาณ 10,454 บาท

4.1.9 ระดับการศึกษาสูงสุด ปราบภูตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับชั้น	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยได้รับการศึกษา	2	1.0
ประถมศึกษาตอนต้น	4	2.1
ประถมศึกษาตอนปลาย	51	27.1
มัธยมศึกษาตอนต้น	108	57.4
มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	19	10.1
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	4	2.1
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านของระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 57.4 รองลงมา ระดับประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 27.1 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือ ปวช. จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 ระดับประถมศึกษาตอนต้นและระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 และไม่เคยได้รับการศึกษา จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ตามลำดับ

4.1.10 โทษขั้นต่ำที่ได้รับการตัดสิน ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับโทษชั้นต่ำที่ได้รับการตัดสินของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน (เดือน)	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 7	60	31.9
ถึง 12	83	44.1
13 ถึง 18	20	10.6
19 ถึง 24	14	7.4
สูงกว่า 24	11	5.9
รวม	188	100

$$X = 12.85$$

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านของโทษชั้นต่ำที่ได้รับการตัดสินของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ จำนวนโทษที่ได้รับ 7 ถึง 12 เดือน จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 44.1 รองลงมาโทษที่ได้รับต่ำกว่า 7 เดือน จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 31.9 โทษที่ได้รับ 13 ถึง 18 เดือน จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6 โทษที่ได้รับ 19 ถึง 24 เดือน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4 และโทษที่ได้รับสูงกว่า 24 เดือน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 ตามลำดับ โดยโทษชั้นต่ำที่เยาวชนได้รับการตัดสินของกลุ่มตัวอย่างเฉลี่ยโทษชั้นต่ำเท่ากับ 12.85 เดือน

4.1.11 โทษชั้นสูงที่ได้รับการตัดสิน ปราบกฏตามตารางต่อไปนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับโทษชั้นสูงที่ได้รับการตัดสินของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน (เดือน)	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 7	48	25.5
7 ถึง 12	69	36.7
13 ถึง 18	19	10.1
19 ถึง 24	29	15.4
สูงกว่า 24	23	12.2
รวม	188	100

$$X = 18.07$$

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านของโทษชั้นสูงที่ได้รับการตัดสินของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ โทษที่ได้รับ 8 ถึง 12 เดือน จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 รองลงมา โทษที่ได้รับต่ำกว่า 7 เดือน จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 โทษที่ได้รับ 19 ถึง 24 เดือน จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 โทษที่ได้รับสูงกว่า 24 เดือน จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 และโทษที่ได้รับ 13 ถึง 18 เดือน จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 ตามลำดับ โดยโทษชั้นสูงที่เยาวชนได้รับการตัดสินเฉลี่ยโทษชั้นสูงที่ตัดสินเท่ากับ 18.07 เดือน

4.1.12 ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่สถานฝึกและอบรมรับตัวเข้ามา
ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง

ระยะเวลา (เดือน)	จำนวน	ร้อยละ
ตั้งแต่ 3 เดือนลงมา	35	18.6
มากกว่า 3 เดือน ถึง 4 เดือน	26	13.8
มากกว่า 4 เดือน ถึง 5 เดือน	18	9.6
มากกว่า 5 เดือน ถึง 6 เดือน	25	13.3
มากกว่า 6 เดือน ถึง 7 เดือน	26	13.8
มากกว่า 7 เดือน ถึง 8 เดือน	16	8.5
มากกว่า 8 เดือน ถึง 9 เดือน	11	5.9
มากกว่า 9 เดือนขึ้นไป	31	16.5
รวม	188	100

$$X = 6.50$$

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านของระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ ระยะเวลาตั้งแต่ 3 เดือนลงมา จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 18.6 รองลงมา มากกว่า 9 เดือนขึ้นไป จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 มากกว่า 3 เดือน ถึง 4 เดือน และมากกว่า 6 เดือน ถึง 7 เดือน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 มากกว่า 5 เดือน ถึง 6 เดือน จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 มากกว่า 4 เดือน ถึง 5 เดือน จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 มากกว่า 7 เดือน ถึง 8 เดือน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 และมากกว่า 8 เดือน ถึง 9 เดือน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 ตามลำดับ โดยระยะเวลาที่เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมเฉลี่ยระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมเท่ากับ 6.5 เดือน

4.1.13 สภาพครอบครัว ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสภาพครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	43	22.9
บิดามารดาแยกกันอยู่	18	9.6
บิดามารดาหย่าร้างกัน	74	39.4
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	38	20.2
ทั้งบิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	15	7.9
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านของสภาพครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ บิดามารดาหย่าร้างกัน จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 39.4 รองลงมา บิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 22.9 บิดาหรือมารดาเสียชีวิต จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 20.2 บิดามารดาแยกกันอยู่ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 ทั้งบิดามารดาเสียชีวิตทั้งคู่ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.9 ตามลำดับ

4.1.14 บุคคลที่ให้ที่พักอาศัย ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างพักอาศัยอยู่

บุคคลที่พักอาศัยด้วย	จำนวน	ร้อยละ
บิดามารดา	67	35.6
บิดา	13	6.9
มารดา	42	22.3
ญาติ	46	24.5
อยู่ด้วยตนเอง	20	10.6
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านของบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างพักอาศัยอยู่ โดยส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 35.6 รองลงมา พักอยู่กับญาติ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5 พักอยู่กับมารดา จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 อยู่ด้วยตนเอง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6 และ พักอยู่กับบิดา จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 ตามลำดับ

4.1.15 การติดต่อสัมพันธ์กับครอบครัว ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการติดต่อสัมพันธ์กับครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภท	จำนวนและร้อยละ			
	เคย		ไม่เคย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การมาเยี่ยมของครอบครัว	170	90.4	18	9.6
2. การเขียนจดหมายถึงเยาวชน	114	60.6	74	39.4
3. การฝากสิ่งของมาให้เยาวชน	123	65.4	65	34.6
4. การโอบกอดหรือจับต้องเยาวชน	130	69.1	58	30.9

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับครอบครัวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่เข้ารับการฝึกอบรม การมาเยี่ยมของครอบครัวเป็นการติดต่อสัมพันธ์กับครอบครัวที่กระทำมากที่สุด คือ จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 90.4 รองมาคือการโอบกอดหรือจับต้องเยาวชน จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 69.1 การฝากสิ่งของมาให้เยาวชน จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 65.4 และการเขียนจดหมายถึงเยาวชน จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 60.6 ตามลำดับ ส่วนการติดต่อสัมพันธ์กับครอบครัวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่กระทำมากที่สุด คือ การเขียนจดหมายถึงเยาวชน จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 39.4 รองลงมาคือ การฝากสิ่งของมาให้เยาวชน จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 65.4 การโอบกอดหรือจับต้องเยาวชน จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 30.9 และการมาเยี่ยมของครอบครัว จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 ตามลำดับ

4.1.16 ความห่วงใยของครอบครัว ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 19 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความหวังใจของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

ความหวังใจ	จำนวน	ร้อยละ
หวังใจ	167	88.8
เห็นห่าง	21	11.2
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านเกี่ยวกับความหวังใจของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างจากการประเมินของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ ยังคงหวังใจอยู่ เป็นจำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 88.8 และเห็นห่าง เป็นจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 ตามลำดับ

4.1.17 การปรึกษาปัญหาของเยาวชน ปราบกฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการปรึกษาปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

การปรึกษาปัญหา	จำนวน	ร้อยละ
กับครอบครัว	112	59.6
กับผู้อื่น	76	40.4
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านเกี่ยวกับการปรึกษาปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ กลุ่มตัวอย่างจะปรึกษากับครอบครัว จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 59.6 และจะปรึกษากับผู้อื่น จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 40.4 ตามลำดับ

4.1.18 การเล่าเรื่องต่าง ๆ ต่อครอบครัว ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการเล่าเรื่องต่าง ๆ ต่อครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

การเล่าเรื่องต่าง ๆ	จำนวน	ร้อยละ
เล่าให้ฟัง	127	67.6
ไม่เล่าให้ฟัง	61	32.4
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านการเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ต่อครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ เล่าให้ฟัง เป็นจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 67.6 และ ไม่เล่าให้ฟัง จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4 ตามลำดับ

4.1.19 ความสนิทสนมกับเพื่อน ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 22 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความสนิทสนมกับเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

ความสนิทสนม	จำนวน	ร้อยละ
สนิทสนมมาก	80	42.6
สนิทสนม	91	48.4
ไม่สนิทสนม	13	6.9
ไม่สนิทสนมมาก	4	2.1
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านความสนิทสนมกับเพื่อนของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่ มีความสนิทสนม เป็นจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 มากกว่า มีความสนิทสนมมาก จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6 ไม่สนิทสนม จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 และ ไม่สนิทสนมมาก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 ตามลำดับ

4.1.20 การเป็นสมาชิกของกลุ่ม ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 23 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกของกลุ่มของกลุ่มตัวอย่าง

การเป็นสมาชิกกลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ
เป็น	150	79.8
ไม่เป็น	38	20.2
รวม	188	100

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านการเป็นสมาชิกของกลุ่มของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเยาวชนกลุ่มตัวอย่างได้คบหากับเยาวชนคนอื่น ๆ หลังจากที่ได้เข้ารับการฝึกอบรม โดยส่วนใหญ่ เป็นสมาชิกของกลุ่ม จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 79.8 มากกว่าไม่เป็นสมาชิกของกลุ่ม ซึ่งมีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 20.2

4.1.21 สภาพภายในสถานฝึกอบรม ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 24 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อสภาพภายในสถานฝึกอบรบ

สภาพแวดล้อมภายในสถานฝึกอบรบ	เหมาะสมอย่างยิ่ง		เหมาะสม		ควรปรับปรุง		ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1) การตื่นนอนเป็นเวลา	70	37.2	105	55.9	8	4.3	5	2.7
2) การทำความสะอาดห้องพัก	76	40.4	86	45.7	18	9.6	8	4.3
3) การแบ่งกันเป็นเวรในการทำงาน	60	31.9	115	61.2	12	6.4	1	.5
4) สภาพภายในห้องพักที่อยู่	26	13.8	94	50.0	57	30.3	11	5.9
5) การจัดให้เรียนหรือวิชาชีพ	71	37.8	102	54.3	12	6.4	1	.5
6) ความเอาใจใส่ดูแลของผู้คุม	39	20.7	107	56.9	30	16.0	11	5.9
7) การปล่อยให้มีความว่างทำกิจกรรม เช่น เล่นกีฬา ดูทีวี	83	44.1	77	41.0	21	11.1	7	3.7
8) ประเภทกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้	33	17.6	127	67.6	22	11.7	6	3.2
9) คุณภาพของอาหารที่บริโภค	12	6.4	63	33.5	63	33.5	50	26.6
10) การแต่งกายในชีวิตประจำวัน	17	6.4	135	71.8	25	13.3	11	5.9

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านสภาพแวดล้อมภายในสถานฝึกและอบรม โดยส่วนใหญ่เยาวชนมีความรู้สึกที่เหมาะสมที่สุดได้แก่ การแต่งกายในชีวิตประจำวัน รองลงมาคือ ประเภทกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้ การแบ่งกันเป็นเวรในการทำงาน ความเอาใจใส่ดูแลของผู้คุม การตื่นนอน การจัดให้เรียนหรือวิชาชีพ สภาพภายในหอพักที่อยู่ การทำความสะอาดหอพัก การปล่อยให้มีความว่างทำกิจกรรม เช่น เล่นกีฬา ดูทีวี และคุณภาพของอาหารที่บริโภค ส่วนสภาพแวดล้อมภายในสถานฝึกและอบรมที่เยาวชนมีความรู้สึกที่ต้องปรับปรุงมากที่สุดคือ คุณภาพของอาหารที่บริโภค รองลงมาคือ สภาพภายในหอพักที่อยู่ ความเอาใจใส่ดูแลของผู้คุม การแต่งกายในชีวิตประจำวัน ประเภทกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้ การปล่อยให้มีความว่างทำกิจกรรม การทำความสะอาดหอพัก การจัดให้เรียนหรือวิชาชีพ การแบ่งกันเป็นเวรในการทำงาน และการตื่นนอนเป็นเวลา

4.1.22 สภาพภายนอกสถานฝึกและอบรม ปราบกฏตามตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อสภาพภายนอกสถานฝึกอบรม

สภาพแวดล้อมภายนอกสถานฝึกอบรม	เหมาะสมอย่างยิ่ง		เหมาะสม		ควรปรับปรุง		ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1) การตื่นนอนตามใจตนเอง	25	13.3	69	36.7	81	43.1	13	6.9
2) การทำความสะอาดที่พัก	36	19.1	115	61.2	33	17.6	4	2.1
3) การช่วยกันทำงานภายในบ้าน	37	19.7	120	63.8	29	15.4	2	1.1
4) สภาพบ้านที่พักอาศัยอยู่	39	20.7	122	64.9	23	12.2	4	2.1
5) การเรียน หรือวิชาชีพที่ได้รับจากครอบครัว	43	22.9	118	62.7	25	13.3	2	1.1
6) ความเอาใจใส่ของครอบครัว	75	39.9	76	40.4	33	17.6	4	2.1
7) เวลาว่างที่ให้แก่ท่านทำอะไร เช่น เล่นกีฬา ดูทีวี	77	41.0	91	48.4	20	10.6	0	0.0
8) ประเภทกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้	53	28.2	110	58.5	25	13.3	0	0.0
9) คุณภาพของอาหารที่บริโภค	75	39.9	81	43.1	22	11.7	10	5.3
10) การแต่งกายในชีวิตประจำวัน	76	40.4	93	49.5	13	6.9	6	3.2

จากตารางข้างต้นพบว่า ในด้านสภาพแวดล้อมภายนอกสถานฝึกและอบรม โดยส่วนใหญ่เยาวชนมีความรู้ดีกว่าเหมาะสมที่สุดคือ สภาพบ้านที่พักอาศัยอยู่ รองลงมาคือ การช่วยกันทำงานภายในบ้าน การเรียนหรือวิชาชีพที่ได้รับจากครอบครัว การทำความสะอาดที่พัก ประเภทกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้ การแต่งกายในชีวิตประจำวัน เวลาว่างที่ให้แก่วัยรุ่นทำกิจกรรม คุณภาพของอาหารที่บริโภค ความเอาใจใส่ของครอบครัว และการตื่นนอนตามใจตนเอง ตามลำดับ ส่วนสภาพแวดล้อมภายนอกสถานฝึกและอบรมที่เยาวชนมีความรู้ดีกว่าต้องปรับปรุงมากที่สุดคือ การตื่นนอนตามใจตนเอง รองลงมาคือ ความเอาใจใส่ของครอบครัว การทำความสะอาดที่พัก การช่วยกันทำงานภายในบ้าน การเรียนหรือวิชาชีพที่ได้รับจากครอบครัว ประเภทกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้ สภาพบ้านที่พักอาศัยอยู่ คุณภาพของอาหารที่บริโภค เวลาว่างที่ให้แก่วัยรุ่นทำอะไร และการแต่งกายในชีวิตประจำวัน ตามลำดับ

4.2 ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนของกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์

4.2.1 ระดับการศึกษาสูงสุด ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 26 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับชั้น	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยได้รับการศึกษา	2	1.0
ประถมศึกษาตอนต้น	4	2.1
ประถมศึกษาตอนปลาย	51	27.1
มัธยมศึกษาตอนต้น	108	57.4
มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	19	10.1
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	4	2.1
รวม	188	100

จากตารางที่ 26 เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ผู้วิจัย จึงได้กำหนดให้การศึกษาสูง หมายถึง ผู้ที่จบการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และการศึกษาต่ำ หมายถึง ผู้ที่จบการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ลงไป ดังนั้นระดับการศึกษาสูงสุดของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับชั้น	จำนวน	ร้อยละ
การศึกษาต่ำ	57	30.3
การศึกษาสูง	131	69.7
รวม	188	100

จากตารางที่ 27 แสดงปัจจัยเกี่ยวกับการศึกษาของเยาวชนกระทำผิด โดยพบว่า ระดับการศึกษาสูงสุดของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูง (ร้อยละ 69.7) มากกว่าที่มีระดับการศึกษาต่ำ (ร้อยละ 30.3)

4.2.2 ประเภทความผิด ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านประเภทความผิดของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ชีวิตและร่างกาย	25	13.3
ทรัพย์สิน	42	22.3
เพศ	6	3.2
ยาเสพติดให้โทษ	111	59.0
อื่น ๆ	4	2.1
รวม	188	100

จากตารางที่ 28 แสดงปัจจัยเกี่ยวกับฐานความผิด โดยพบว่า ประเภทความผิดของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นประเภทความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ (ร้อยละ 59.0) มากกว่า ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ร้อยละ 22.3) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 13.3) ความผิดเกี่ยวกับเพศ (ร้อยละ 3.2) และความผิดอื่น ๆ นอกจากความผิดที่ระบุนี้ เช่น การวางเพลิง เป็นต้น (ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ

4.2.3 จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 29 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง

การฝึกอบรม	จำนวน	ร้อยละ
ครั้งแรก	118	62.8
หลายครั้ง	70	37.2
รวม	188	100

จากตารางที่ 29 แสดงปัจจัยเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่เยาวชนกระทำผิดเข้ารับการฝึกอบรม โดยพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการฝึกอบรมในครั้งแรก (ร้อยละ 62.8) มากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมหลายครั้ง (ร้อยละ 37.2)

4.2.4 ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 30 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง

ระยะเวลา (เดือน)	จำนวน	ร้อยละ
ตั้งแต่ 3 เดือนลงมา	35	18.6
มากกว่า 3 เดือน ถึง 4 เดือน	26	13.8
มากกว่า 4 เดือน ถึง 5 เดือน	18	9.6
มากกว่า 5 เดือน ถึง 6 เดือน	25	13.3
มากกว่า 6 เดือน ถึง 7 เดือน	26	13.8
มากกว่า 7 เดือน ถึง 8 เดือน	16	8.5
มากกว่า 8 เดือน ถึง 9 เดือน	11	5.9
มากกว่า 9 เดือนขึ้นไป	31	16.5
รวม	188	100

จากตารางที่ 30 เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ผู้วิจัย จึงได้กำหนดให้ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมน้อย หมายถึง ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่เริ่มเข้ารับการฝึกอบรมจนถึง 6 เดือน และระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมมาก หมายถึง ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมมากเกินกว่า 6 เดือนขึ้นไป ดังนั้นตัวแปรด้านระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 31 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง

ระยะเวลา	จำนวน	ร้อยละ
ระยะเวลาน้อย	104	55.3
ระยะเวลามาก	84	44.7
รวม	188	100

จากตารางที่ 31 แสดงปัจจัยเกี่ยวกับระยะเวลาที่เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรม โดยพบว่า ส่วนใหญ่เยาวชนกระทำผิดจะเข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาน้อย (ร้อยละ 55.3) คือ มีระยะเวลาน้อยกว่า 6 เดือนลงมา ซึ่งมากกว่าเยาวชนกระทำผิดที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลามาก (ร้อยละ 44.7) คือ มีระยะเวลามากกว่า 6 เดือนขึ้นไป

4.2.5 สภาพครอบครัว ปราบฏตามตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสภาพครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	43	22.9
บิดามารดาแยกกันอยู่	18	9.6
บิดามารดาหย่าร้างกัน	74	39.4
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	38	20.2
ทั้งบิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	15	7.9
รวม	188	100

จากตารางที่ 32 เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ผู้วิจัย จึงได้กำหนดให้สภาพครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน หมายถึง สภาพครอบครัวของเยาวชนที่พ่อแม่และแม่ของเยาวชนยังพักอาศัยอยู่ด้วยกัน หรือแยกกันอยู่แต่เนื่องจากความจำเป็นในด้านอาชีพ และสภาพครอบครัวแตกแยก หมายถึง สภาพครอบครัวของเยาวชนที่พ่อแม่ของเยาวชนเลิกร้างกัน หรือหย่าร้างกัน ดังนั้นตัวแปรด้านสภาพครอบครัวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 33 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
ครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน	61	32.4
ครอบครัวที่แตกแยก	127	67.6
รวม	188	100

จากตารางที่ 33 แสดงปัจจัยด้านสภาพครอบครัวของเยาวชนกระทำผิด โดยพบว่า ส่วนใหญ่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีครอบครัวที่แตกแยก (ร้อยละ 67.6) คือ เป็นครอบครัวที่ พ่อหรือแม่เสียชีวิต พ่อแม่หย่าขาดกัน หรือเยาวชนออกมาใช้ชีวิตเอง ซึ่งมากกว่า เยาวชนที่มี ครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 32.4)

4.2.6 ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 34 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว	จำนวนและร้อยละ			
	มี		ไม่มี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การมาเยี่ยมของครอบครัว	170	90.4	18	9.6
2. การเขียนจดหมายถึงเยาวชน	114	60.6	74	39.4
3. การฝากสิ่งของมาให้เยาวชน	123	65.4	65	34.6
4. การโอบกอดหรือจับต้องเยาวชน	130	69.1	58	30.9
5. ความห่วงใยของครอบครัว	167	88.8	21	11.2
6. การปรึกษาปัญหาต่อครอบครัว	112	59.6	76	40.4
7. การเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ครอบครัวทราบ	127	67.6	61	32.4

จากตารางที่ 34 เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ผู้วิจัย จึงได้กำหนดให้เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวจะต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กับครอบครัวในลักษณะต่าง ๆ อย่างน้อย 5 ลักษณะ จากความสัมพันธ์ต่าง ๆ คือ การมาเยี่ยมของครอบครัว การเขียนจดหมายถึงเยาวชน การโอบกอดหรือจับต้องตัวท่าน และการที่ครอบครัวฝากสิ่ง

ของมาให้เยาวชน รวมทั้ง ความรู้สึกของเยาวชนต่อความรักใคร่เอ็นดูที่ครอบครัวหลังจากที่เข้ารับการฝึกอบรม การปรึกษาปัญหาของเยาวชนกับเยาวชน และการเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในสถานฝึกอบรมให้ครอบครัวฟัง ส่วนเยาวชนที่มีลักษณะการติดต่อดัมพันธ์กับครอบครัวเพียง 1 หรือ 2 ลักษณะให้ถือว่าเป็นเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว ซึ่งผลจากการตรวจสอบข้อมูลสามารถแสดงได้ดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 35 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
มีความรักใคร่ผูกพัน	127	67.6
ไม่มีความรักใคร่ผูกพัน	61	32.4
รวม	188	100

จากตารางที่ 35 แสดงปัจจัยด้านความรักใคร่ผูกพัน พบว่า ส่วนใหญ่เยาวชนกระทำผิดยังคงมีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว (ร้อยละ 67.6) มากกว่าเยาวชนกระทำที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว (ร้อยละ 32.4)

4.2.7 ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน ปราบกฏตามตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 36 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน	จำนวนและร้อยละ			
	มี		ไม่มี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การเป็นสมาชิกของกลุ่มเพื่อน	150	79.8	38	20.2
2. จำนวนสมาชิกของกลุ่ม	121	64.4	67	35.6
3. ความสนิทสนมกับกลุ่มเพื่อน	171	91.0	17	9.0
4. เอกลักษณ์ของกลุ่ม	75	39.9	113	60.1

จากตารางที่ 36 เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ผู้วิจัย จึงได้กำหนดให้เยาวชนที่เข้ากับกลุ่มเพื่อนจะต้องเป็นสมาชิกของกลุ่ม มีจำนวนสมาชิกตั้งแต่ 4 คนขึ้นไป มีความสนิทสนมกับกลุ่มเพื่อน และมีเอกลักษณ์ของกลุ่ม ส่วนเยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนเป็นเยาวชนที่ไม่มีลักษณะของความสัมพันธ์กับกลุ่มครบทุกด้าน ซึ่งผลการตรวจสอบข้อมูลปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 37 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน	จำนวน	ร้อยละ
แยกตัวออกจากกลุ่ม	139	73.9
เข้ากลุ่ม	49	26.1
รวม	188	100

จากตารางที่ 37 แสดงปัจจัยด้านความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน พบว่า เยาวชน กระทำผิดส่วนใหญ่จะแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน (ร้อยละ 73.9) มากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่มเพื่อน

4.2.8 สภาพแวดล้อมภายนอกและภายใน จากการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จาก ตารางที่ 22 และตารางที่ 23 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 38 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกของกลุ่มตัวอย่าง

ความแตกต่างของสภาพแวดล้อม	จำนวนและร้อยละ			
	ภายในและภายนอก		ไม่แตกต่าง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การตื่นนอน	112	59.6	76	40.4
2. การทำความสะอาดที่พัก	125	66.5	63	33.5
3. การแบ่งกันทำงาน	98	52.1	90	47.9
4. สภาพที่พักอาศัย	102	54.3	86	45.7
5. การจัดให้เรียนหรือวิชาชีพ	98	52.1	90	47.9
6. ความเอาใจใส่ของผู้ดูแล	96	51.0	92	49.0
7. การปล่อยให้มีความว่าง	127	67.6	61	32.4
8. ประเภทของกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้	105	55.9	83	44.1
9. คุณภาพของอาหารที่บริโภค	159	84.6	29	15.4
10. การแต่งกายในชีวิตประจำวัน	145	77.1	43	22.9

จากตารางที่ 38 เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ผู้วิจัย จึงได้กำหนดให้เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมาก คือ เยาวชนที่มีความแตกต่างในด้านต่าง ๆ ตามตารางไม่เกิน 3 ด้าน ส่วนเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมาก คือ เยาวชนที่มีความแตกต่างในด้านต่าง ๆ ตามตารางเกิน 3 ด้านขึ้นไป ซึ่งผลจากการตรวจสอบข้อมูลสามารถแสดงได้ดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 39 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับปัจจัยด้านความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพแวดล้อม	จำนวน	ร้อยละ
ภายนอกไม่แตกต่างจากภายในมาก	152	80.9
ภายนอกแตกต่างจากภายในมาก	36	19.1
รวม	188	100

จากตารางที่ 39 แสดงปัจจัยด้านความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกสถานฝึกอบรม พบว่า เยาวชนที่มีความรู้สึกว่าคุณภาพแวดล้อมภายในและภายนอกไม่แตกต่างกันมาก (ร้อยละ 80.9) มากกว่า เยาวชนที่มีความรู้สึกว่าคุณภาพแวดล้อมภายในและภายนอกแตกต่างกันมาก

4.2.9 การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ปრაกฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 40 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของการกระทำผิดระเบียบ	จำนวนและร้อยละ			
	กระทำ		ไม่กระทำ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. สูบบุหรี่	146	77.7	42	22.3
2. ชกต่อยกับคนอื่น	118	62.8	70	37.2
3. ทะเลาะวิวาทระหว่างกลุ่ม	90	47.9	98	52.1
4. เอาอาหารอื่นไปรับประทานกันบนหอพัก	156	83.0	32	17.0
5. สักตามร่างกาย	89	47.3	99	52.7
6. เล่นการพนัน	52	27.7	136	72.3
7. ลักลอบนำของต้องห้ามเข้ามาในสถานฝึกและอบรม	34	18.1	154	81.9
8. พยายามหลบหนี	5	2.7	183	97.3
9. เข้า – ออกหอพักช่วงเวลาที่ห้าม	3	1.6	185	98.4
10. ร่วมชุมนุมประท้วงเรียกร้อง	6	3.2	182	96.8
11. ดมทินเนอร์หรือกาว	8	4.3	180	95.7
12. ลักลอบเสพยาบ้า	3	1.6	185	98.4
13. ลักลอบเสพยาอื่น	0	0	188	100
14. ร่วมเพศกับพวกเดียวกัน	15	8.0	173	92.0
15. ขโมยของเพื่อน	14	7.5	174	92.6
16. หลบหนี	2	1.1	186	98.9

จากตารางที่ 40 เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ผู้วิจัย จึงได้พิจารณาถึงการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรมหรือการไม่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม หมายถึง การกระทำที่เยาวชนได้กระทำในช่วงที่เข้ารับการฝึกอบรมว่ามี การฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรมที่ได้รับโทษในระดับใด ซึ่งการปฏิบัติตามระเบียบวินัยเป็นการกระทำที่เยาวชนไม่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย หรือการฝ่าฝืนระเบียบวินัย แต่เป็นการกระทำที่สามารถจะได้รับโทษที่สามารถส่งภาคทัณฑ์ได้ กล่าวคือ เป็นการละเมิดกฎระเบียบ ประพฤติชั่ว หรือกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง และเด็กและเยาวชนได้คำนึงถึงความผิดที่กระทำไปแล้วปฏิบัติตามระเบียบวินัยจะต้องไม่กระทำความผิดที่มีโทษเกินกว่าโทษภาคทัณฑ์ อันได้แก่การฝ่าฝืนระเบียบจากการกระทำผิดในเรื่อง สูบบุหรี่ ชกต่อยกับคนอื่น ทะเลาะวิวาทระหว่างกลุ่ม และการเอาอาหารอื่นไปรับประทานกันบนหอพัก ซึ่งผลจากการตรวจสอบข้อมูลสามารถแสดงได้ดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 41 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรมของกลุ่มตัวอย่าง

การปฏิบัติ	จำนวน	ร้อยละ
ตามระเบียบวินัยน้อย	111	59.0
ตามระเบียบวินัยมาก	77	41.0
รวม	188	100

จากตารางที่ 41 แสดงปัจจัยด้านการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรมน้อย (ร้อยละ 59.0) มากกว่า เยาวชนที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรมมาก

4.3 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

จากการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งได้ผลตามที่ได้นำเสนอไปแล้วนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจในปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดมากยิ่งขึ้น ผู้

วิจัยได้ใช้วิธีทางมานุษยวิทยา โดยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เสริมความเข้าใจในการวิจัย โดยได้คัดเลือกเยาวชนที่มีความประพฤติดี จำนวน 6 คน ที่มีความประพฤติไม่ดี จำนวน 4 คน มาทำการสัมภาษณ์ ทั้งนี้การตรวจสอบคุณสมบัติด้านความประพฤติ ผู้วิจัยได้เป็นผู้คัดเลือกมาการสัมภาษณ์ต่อไป

4.3.1 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

สำหรับในการสัมภาษณ์เชิงลึกเด็กและเยาวชนกระทำผิดนี้ ผู้วิจัยได้เลือกมาเป็นกรณีศึกษา จำนวน 10 ราย ดังนี้คือ

กรณีศึกษาที่ 1

ชื่อ นายสมหมาย (นามสมมติ)

อายุ 20 ปี

ลักษณะที่อยู่อาศัย อยู่แถวเขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ โดยบ้านที่พักอาศัยเป็นบ้านของบิดามารดาปลูกสร้างขึ้นมาบนที่ดินของการเคหะ อยู่ได้ประมาณ 10 ปีเศษแล้ว บ้านเป็นบ้านครึ่งปูนครึ่งไม้ แต่ก่อนแถวบ้านไม่ค่อยมีคนอยู่มากนัก แต่เดี๋ยวนี้ เริ่มแออัดมากขึ้น

การศึกษา เยาวชนศึกษาจบระดับ ป.6 จากโรงเรียนแถวลาดกระบัง ซึ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาล จากนั้นได้ศึกษาต่อจนอยู่ระดับ ม.3 ได้ตอนสอบปลายภาคไม่สามารถศึกษาต่อจนจบได้ เนื่องจากไม่สามารถสอบจบระดับการศึกษา ม.3 ประกอบกับจะต้องเสียค่าใช้จ่ายมากจึงตัดสินใจไม่เรียนต่อ หลังจากนั้นได้ออกมาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้วันละประมาณ 100 – 200 บาท แต่ไม่ประจำทุกวันแล้วแต่จะมีคนมาจ้าง

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรูณา) เป็นครั้งแรก แต่ถูกจับกุมดำเนินคดีเป็นครั้งที่สอง โดยครั้งแรกครอบครัวได้ประกันตัวออกไปก่อนเข้ารับการฝึกอบรม

ความผิดที่กระทำ เยาวชนถูกจับกุมในข้อหา ปล้นทรัพย์ พฤติกรรมในการกระทำกล่าวคือ ในวันเกิดเหตุเยาวชน (ขณะนั้นอายุ 17 ปีเศษ) พร้อมเพื่อนอีก 3 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 1 คน เดินเที่ยวแถวบางกะปิ ปรากฏว่ามีเพื่อนคนหนึ่งให้เยาวชนไปเรียกเจ้าทุกข์มาหา มาทราบบายหลังว่า เพื่อนของเยาวชนได้ปล้นทรัพย์เป็นเงินจากเจ้าทุกข์จำนวน 3000

บาท ภายหลังเจ้าทุกข์ได้แจ้งตำรวจมาทำการจับกุมตัวเยาวชนกับเพื่อนทั้งหมดดำเนินคดี เยาวชนได้รับการประกันตัวโดยบิดามารดาเป็นนายประกัน และผู้คดีอยู่ 2 ปี ศาลได้ตัดสินให้เข้ารับการอบรม 1 ปี ก่อนหน้านี้เคยถูกจับในข้อหาอาวุธปืน ศาลลงโทษ อดลงอาญา 2 ปี

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม เข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่วันที่ 24 ตุลาคม 2544 รวมระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม เป็นเวลา 4 เดือน 2 วัน

สภาพครอบครัว เยาวชนพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ซึ่งพักอาศัยอยู่ด้วยกันทั้งหมด โดยบิดาประกอบอาชีพขับรถรับจ้างส่งผู้โดยสาร มีรายได้วันละประมาณ 100 บาทต่อวัน ส่วนมารดาประกอบอาชีพเสริมโดยขายของพวกขนมหวาน แต่ไม่ได้ขายทุกวัน เนื่องจากไม่ค่อยมีเงินทุนซื้อของ โดยจะขายในวันที่มีเงินทุน ซึ่งมักจะมาจากเงินกู้มา เรื่องความผูกพันรักใคร่ภายในครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดี โดยบิดามารดายังรักใคร่กันดี ไม่ค่อยมีปากเสียงทะเลาะกันให้เห็นบ่อยนัก

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว ครอบครัวมาเยี่ยมอาทิตย์ละ 2 ครั้ง ซึ่งจะนำของใช้ที่เยาวชนต้องการมาให้ และพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องทั่วไปทั้งภายในและภายนอกสถานฝึก และอบรมเยาวชนคิดว่าความผูกพันรักใคร่ที่มียังคงมั่นคงอยู่เป็นปกติ เนื่องจากบิดามารดาเข้าใจในสาเหตุในการถูกควบคุมครั้งนี้

กลุ่มเพื่อน เยาวชนมีเพื่อนที่สนิทอยู่ภายในกลุ่มเดียวกัน 5 คน มีชื่อว่า “กลุ่มลาดกระบ้ง” ซึ่งเป็นกลุ่มเด็กที่อยู่อาศัยในย่านเดียวกันมาก่อน ภายในกลุ่มมีความสนิทสนมกันมาก โดยจะมีหัวหน้ากลุ่มเป็นเยาวชนที่อยู่ในสถานฝึกอบรมมานานกว่าเพื่อน ที่เรียกว่า “เจนนาม” และมีอิทธิพลต่อการกระทำของเยาวชนภายในกลุ่มมาก

สภาพในสถานฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่วันที่ 24 ตุลาคม 2544 โดยนอนอยู่ที่หอพัก 1 สภาพหอสะอาดดี เยาวชนได้รับที่นอนเป็นฟูกขาด ส่วนคนอื่นอาจนอนพื้นหรือฟูก แต่ทุกคนจะได้รับผ้าห่ม ทุกวันจะต้องปฏิบัติตามระเบียบตามตารางเวลา โดยเรียนรู้มาจากเยาวชนที่รับการฝึกอบรมที่อยู่ก่อนหน้านี้ มีข้อแตกต่างจากที่บ้านอย่างมาก เช่น อาหารที่รับประทานไม่ค่อยอร่อย รสชาติไม่ดี มีการฝึกวิชาทหารทุกวันพุธ แต่ไม่ค่อยได้ประโยชน์ เวลาเข้าตื่นเข้ากินไป โดยภาพรวมแล้วยังมีสภาพดีกว่าที่เคยคิดไว้

การฝ่าฝืนระเบียบภายในสถานฝึกอบรม เยาวชนเคยฝ่าฝืนระเบียบเพียงอย่างเดียวคือการนำเอาอาหารขึ้นไปรับประทานบนหอพัก โดยเยาวชนได้เอาข้าวเปล่าขึ้นไป

เพื่อรับประทานกับมะขามี่สำเร็จรูปที่แช่ในน้ำ เนื่องจากหิวและอาหารไม่น่ากิน ประกอบกับได้รับการชักจูงจากกลุ่มเพื่อน แต่ตั้งแต่เข้ามาอบรมกระทำประมาณ 7 ครั้ง และไม่เคยถูกจับได้ แต่ถ้าทนกับอาหารไม่ได้ก็จะกระทำอีก ส่วนในเรื่องอื่น ๆ เยาวชนจะไม่ฝ่าฝืนกฎระเบียบของสถานฝึกอบรม เนื่องจากอยากกลับบ้านไปอยู่กับครอบครัว

กรณีศึกษาที่ 2

ชื่อ นายโอภาส (นามสมมติ)

อายุ 18 ปี

เกิด 2 ส.ค.27 พี่น้อง 3 คน เป็นคนที่สอง พี่เป็นผู้หญิง

ลักษณะที่อยู่อาศัย อยู่แถวอ่อนนุช กรุงเทพฯ โดยบ้านที่พักอาศัยเป็นบ้านไม้สองชั้น อยู่ในชุมชนวรวรรณ ซึ่งเป็นชุมชนแออัด ในบริเวณบ้านส่วนใหญ่จะทำงานก่อสร้างหรือทำงานบริษัท บ้านที่พักอาศัยเป็นบ้านของครอบครัวสร้างบนที่ดินที่เช่าเป็นรายเดือน เดือนละประมาณ 100-200 บาท

การศึกษา เยาวชนศึกษาจบระดับ ป.6 จากนั้นสอบเข้าระดับมัธยมต้นได้ แต่เรียนได้ 2 วันก็ขาดเรียน เนื่องจากติดยาเสพติด จึงไม่ได้ศึกษาต่อ โดยได้ออกมาหางานทำ ตอนอายุได้ประมาณ 16 ปี โดยทำงานเป็นลูกจ้าง โรงงานสกินผ้า ได้รับค่าจ้างวันละ 120 ถึง 200 บาท ทำงานได้ 2-3 เดือน โรงงานได้เลิกกิจการไป จึงยังไม่ได้งานอื่นทำก็มาถูกจับกุมก่อน

ความผิดที่กระทำ เยาวชนถูกจับกุมครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 โดยในครั้งแรกเมื่อตอนอายุ 13 ปี ถูกจับกุมในข้อหา ครอบครองยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้า จำนวน 1 เม็ด โดยถูกจับกุมได้ภายในบริเวณชุมชนที่พักอาศัยอยู่ ศาลตัดสินให้ถูกควบคุมตัวที่บ้านเมตตา นาน 6 เดือน ถูกควบคุมได้ประมาณ 2 เดือน บิดาได้มาประกันตัวออกไป โดยถูกคุมประพฤติอีก 3 ปี ครั้งที่ 2 ถูกจับกุมในข้อหา ลักทรัพย์ โดยรับผิดแทนพี่ชาย ซึ่งได้ขโมยกล้องถ่ายรูป และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตรวจพบและจับกุมส่งตำรวจดำเนินคดี ศาลตัดสินให้เข้ารับการฝึกอบรมขั้นต่ำ 6 เดือน ขึ้นสูง 9 เดือน ซึ่งจะครบกำหนดปล่อยตัวแล้ว

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรุณา) ที่นี้เป็นครั้งแรก โดยก่อนหน้านั้นเข้ารับการอบรมที่บ้านเมตตา

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม นับตั้งแต่เข้ามาอยู่ในสถานฝึกและอบรม จำนวน 8 เดือน 10 วัน คือนับตั้งแต่วันที่ 8 มิถุนายน 2544

สภาพครอบครัว เยาวชนพักอาศัยอยู่กับบิดา โดยบิดามารดาแยกกันตั้งแต่วัย 5 ขวบ ซึ่งที่บ้านจะมีญาติพักอาศัยอยู่ด้วยกันทั้งหมด 7 ถึง 8 คน โดยบิดาประกอบอาชีพขับรถแท็กซี่รับจ้าง มีรายได้วันละประมาณ 200 ถึง 300 บาทต่อวัน ส่วนคนอื่น ๆ ประกอบอาชีพทำงานบริษัท และเป็นภารโรง โดยต่างคนต่างใช้จ่ายเงินกันเอง โดยเยาวชนขอเงินจากญาติเป็นบางครั้ง บิดาไม่ดื่มสุรา และสูบบุหรี่ ส่วนเยาวชนเคยสูบบุหรี่ เสพยาเสพติดประเภทยาบ้า และกัญชา สาเหตุเนื่องมาจากหลังจากบิดามารดาเลิกกัน ได้ประมาณ 3-4 ปี เยาวชนไม่ได้รับคำปรึกษาจากผู้ปกครอง จนหลงผิดไปเสพยาเสพติดให้โทษตามเพื่อนที่อยู่ในชุมชนที่พักอาศัยอยู่

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว บิดามาเยี่ยมสัปดาห์ละครั้ง โดยจะนำสิ่งของเครื่องใช้ตามที่เยาวชนต้องการมาให้ด้วย โดยเยาวชนเรียกว่าการจดเข้ามา เยาวชนพยายามปฏิบัติตามระเบียบวินัยอย่างดี เนื่องจากได้รับความอบอุ่นจากบิดา และญาติที่มาเยี่ยมอย่างประจำ จนมีความรู้สึกที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบเพื่อที่จะได้รับการปล่อยตัวเร็วขึ้น ซึ่งหากญาติไม่มาเยี่ยมจะมีความรู้สึกไม่ดี

กลุ่มเพื่อน เยาวชนมีเพื่อนที่สนิทอยู่ภายในกลุ่มเดียวกัน 1-2 คน โดยเลือกคบเฉพาะที่นิสัยไปกันได้ ไม่เอาเปรียบกัน ซึ่งกลุ่มที่คบกันอยู่รู้จักกันตั้งแต่เข้ามาฝึกอบรม แต่ไม่ได้พักอยู่ในนอนนอนเดียวกัน เพื่อนที่นอนนอนเดียวกันไม่ค่อยสนิทกันเท่าไร เยาวชนไม่ค่อยอยากจะยุ่งกับเยาวชนคนอื่น ๆ เนื่องจากคิดว่าเพื่อนจะชักจูงให้ปฏิบัติผิดระเบียบของสถานฝึกอบรม และทำให้ถูกควบคุมตัวนานขึ้น

สภาพในสถานฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่วันที่ 8 มิถุนายน 2544 โดยนอนอยู่ที่หอพัก 7 ซึ่งมีเยาวชนทั้งสิ้นประมาณ 70 คน การปฏิบัติจากเยาวชนกระทำผิดดี ไม่เคยถูกรังแก เวลาว่างมักนั่งรอให้ถึงเวลาเรียนมากกว่า ทำให้ไม่ค่อยได้เล่นกีฬา อาหารภายในสถานฝึกอบรมไม่ค่อยอร่อย ช่วงที่หนักคือเวลาฝึกทหาร มีความคิดว่าจะเบียดเบียนทำให้เปลี่ยนนิสัยให้เป็นคนที่ยึดระเบียบเป็นระเบียบมากขึ้น แต่ไม่ค่อยให้อิสระในการเดินไปรอบ ๆ สถานที่

กรกฎาคม 2544 รวมเป็นระยะเวลาถึงวันสัมภาษณ์เป็นเวลา 8 เดือนเศษแล้ว โดยได้รับกำหนดปล่อยแล้วในเดือนตุลาคมปีนี้

สภาพครอบครัว บิดามารดาของเยาวชนหย่าร้างกันมานานประมาณ 10 ปีแล้ว โดยเยาวชนพักอาศัยอยู่กับมารดาของเยาวชน

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว มารดาให้ความใส่ใจให้ความรักใคร่ผูกพันกับเยาวชนอยู่อย่างสม่ำเสมอ โดยได้มาเยี่ยมเยาวชนเป็นประจำ อาทิตย์เว้นอาทิตย์ ซึ่งจะมาเยี่ยมเยียนในวันพฤหัสบดี หากไม่มาเองก็จะให้พี่สาวกับแฟนมาเยี่ยมแทน

กลุ่มเพื่อน ในตอนที่เข้ามาไม่ค่อยได้ทำอะไรจึงไม่ค่อยคบกับเยาวชนคนอื่น แต่ในระยะหลังได้มีโอกาสคบกับเพื่อนเยาวชนคนอื่น โดยคบหาสมาคมอยู่ประมาณ 4 – 5 คน ซึ่งพักอาศัยอยู่ต่างหาก คบกันโดยรู้จักกันตอนเรียนด้วยกัน ไม่มีหัวหน้ากลุ่ม

สภาพในสถานฝึกอบรม ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ในหอคนที่ 4 มีเยาวชนพักอาศัยไม่แน่นเท่าใดนัก โดยมีเยาวชนพักอาศัยอยู่ประมาณ 160 คน นอนกับเยาวชนอีกคนหนึ่ง สภาพหอนอนไม่ค่อยดีเท่าใด แต่พออยู่ได้ เยาวชนตื่นนอน ตอน 07.00 น. หากเปรียบเทียบกับที่บ้านแล้วสภาพที่บ้านของเยาวชนดีกว่า

การฝ่าฝืนระเบียบภายในสถานฝึกอบรม เยาวชนสูบบุหรี่ที่เยาวชนคนอื่นลักลอบนำเข้ามา แต่มีใช้เพื่อนในกลุ่ม โดยหากต้องการสูบบุหรี่จะต้องนำเอากางเกงในที่มารดานำมาให้ไปแลกบุหรี่มาสูบ ไม่เคยสักตามร่างกาย ชกต่อยกับเพื่อนครั้งหนึ่ง เรื่องไม่เข้าใจกันในตอนแบ่งขนมที่ญาติเอามาเยี่ยม นอกจากนี้เยาวชนมักเอาอาหารไปรับประทานบนหอคนที่ถือว่าผิดระเบียบ โดยจะเอาเบะหมีสำเร็จรูปไปแช่น้ำธรรมดาแล้วรับประทานกับข้าวที่ลักลอบเอามาจากห้องอาหาร เนื่องจากอาหารไม่อร่อย

กรณีศึกษาที่ 4

ชื่อ นายทรงสิทธิ์ (นามสมมติ)

อายุ 18 ปี

ลักษณะที่อยู่อาศัย บ้านพักอาศัยอยู่แถววัดสระเกศ เป็นตึกแถว 3 ชั้น อยู่ในซอยริมถนนใหญ่ บ้านดังกล่าวเป็นของมารดา โดยมารดาประกอบอาชีพค้าขายลูกชิ้นทอด มีรายได้วันละประมาณ 100 – 200 บาท

การศึกษา เยาวชนศึกษาจบชั้นประถมปีที่ 6 จากนั้นไม่ได้ศึกษาต่อ เนื่องจากเยาวชนไม่ต้องการศึกษา โดยให้เหตุผลว่าไม่รักการเรียน ต้องการหางานทำ โดยออกมาทำงานขายพวงมาลัย มีรายได้วันละ 160 บาท ก่อนถูกควบคุมตัวเยาวชนยังไม่มีการทำงาน

ความผิดที่กระทำ เยาวชนกระทำผิดในความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้า โดยก่อนที่จะถูกจับกุมเยาวชนติดยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้า จึงได้มาขายเพื่อเอากำไรมาเสพ ซึ่งก่อนหน้านี้เคยถูกจับกุมมาแล้ว จำนวน 2 ครั้ง คือในข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้า ศาลตัดสินให้ควบคุมตัวที่บ้านเมตตา และในข้อหาช่องโจร เพื่อทำร้ายร่างกาย โดยเยาวชนกับเพื่อนยกพวกจะไปตีกับพวกอื่น ศาลตัดสินให้ควบคุมตัวที่บ้านกรรณา

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรรณา) โดยในครั้งแรกเยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมเป็นเวลานาน 6 เดือน

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่วันที่ 23 พฤศจิกายน 2544 นับตั้งแต่เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเวลา 3 เดือน 2 วัน

สภาพครอบครัว บิดาและมารดาเลิกกันตั้งแต่เยาวชนอายุได้ 2 ขวบ โดยเยาวชนมีพี่น้อง 2 คน และพักอาศัยอยู่กับมารดา ปัจจุบันมารดาได้มีสามีใหม่ ประกอบอาชีพรับเหมาก่อสร้าง ซึ่งมักมีปากเสียงทะเลาะกัน และใช้อารมณ์กับเยาวชน โดยเยาวชนกลุ่มใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นมาก นอกจากนี้บิดาใหม่ของเยาวชนยังกระทำผิดกฎหมายด้วย โดยการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) ซึ่งอยู่ระหว่างดำเนินคดีในชั้นศาล

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว มารดาของเยาวชนจะมาเยี่ยม 2-3 อาทิตย์ต่อครั้ง ซึ่งจะมาเล่าเรื่องทางครอบครัวให้ฟัง และสั่งสอนให้เยาวชนกลับตัวเป็นคนดีในอนาคตต่อไป นอกจากนี้ยังจะซื้อของใช้มาให้ด้วยตามที่เยาวชนต้องการ แต่ละครึ่งประมาณ 100 บาท ซึ่งแสดงถึงความผูกพันระหว่างเยาวชนกับมารดาว่ายังมีความผูกพันกันอยู่อย่างดี

กลุ่มเพื่อน เยาวชนไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนมากนัก จะแยกตัวออกมาไม่ค่อยสนิทสนมกับเยาวชนคนอื่น ๆ จึงไม่มีเพื่อนที่สนิทมาก เนื่องจากเพื่อนมักจะแนะนำให้กระทำฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม ซึ่งเยาวชนไม่ต้องการอยู่ภายในสถานฝึกและอบรมในกำหนดชั้นสูง เนื่องจากหากถูกจับได้จะต้องถูกเพิ่มโทษได้

สภาพในสถานฝึกอบรม เยาวชนพบว่าสภาพภายในสถานฝึกและอบรมแตกต่างจากที่บ้านมากในเรื่องของหอนอนที่แออัดมาก และคุณภาพของอาหารที่รับประทานที่ยังไม่ดีจนเยาวชนส่วนใหญ่จะลักลอบเอาอาหารขึ้นไปรับประทานบนหอนอน โดยเยาวชนพักอยู่บนหอนอนที่ 2 ส่วนในเรื่องของการให้เรียนต่อและการฝึกวิชาทหาร เยาวชนคิดว่าเหมาะสมแล้ว เนื่องจากเยาวชนจะได้ใช้เวลาที่อยู่อย่างมีประโยชน์มากกว่าอยู่ในเรื่อย ๆ ซึ่งไม่ได้ประโยชน์

การฝ่าฝืนระเบียบภายในสถานฝึกอบรม เยาวชนจะฝ่าฝืนระเบียบในเรื่องของการสูบบุหรี่ ซึ่งเคยถูกผู้คุมจับได้และลงโทษให้ทำความสะอาดห้องน้ำ ส่วนบุหรี่เยาวชนได้มาจากเพื่อนที่ลักลอบนำเอาเข้ามา นอกจากนี้เยาวชนยังฝ่าฝืนในเรื่องของการนำเอาอาหารขึ้นไปรับประทานบนหอนอนที่ผิดระเบียบ แต่ส่วนใหญ่ผู้คุมพบเห็นก็จะไม่ค่อยทำอะไร เนื่องจากเข้าใจสภาพของอาหารที่โรงอาหารของสถานฝึกและอบรม

กรณีศึกษาที่ 5

ชื่อ นายสมชาติ (นามสมมติ)

อายุ 17 ปี

ลักษณะที่อยู่อาศัย บ้านของเยาวชนอยู่บริเวณชุมชนแออัด แถวคลองตัน ตั้งอยู่บนที่ของทางรถไฟ เป็นบ้านชั้นเดียว ที่บ้านมีบิดา น้ำ และย่า พักอาศัยอยู่ด้วยกัน

การศึกษา เยาวชนจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วไม่ได้ศึกษาต่อ เนื่องจากทางบ้านย้ายที่อยู่ไปที่อื่นจากโรงเรียนเดิม จึงออกจากโรงเรียนมาช่วยทางบ้านทำงาน โดยรับจ้างยกของ ส่งปูน ได้ค่าจ้างวันละ 100 – 150 บาท ภายหลังจากที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนได้ศึกษาต่อในชั้นมัธยมต้น

ความผิดที่กระทำ เยาวชนถูกจับกุมในข้อหาจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภทยาบ้า โดยเยาวชนติดยาเสพติด (ยาบ้า) ด้วยมานานประมาณ 5 ปี เนื่องจากเห็นเพื่อนเสพ จึงซื้อมาลองเองโดยซื้อได้จากภายในชุมชนที่พักอาศัยอยู่ จากนั้นจึงรับจ้างขายยาเสพติด

(ยาบ้า) ได้รับค่าจ้างตามจำนวนเงินที่ขายได้และนำเงินที่ได้ซื้อยาเสพติด (ยาบ้า) เสพ โดยได้กำไรเม็ดละ 35 บาทวันหนึ่งขายได้ประมาณ 50 – 100 เม็ด สถานที่จำหน่ายบริเวณหน้าชุมชน และถูกจับกุมบ่อยโดยตำรวจนอกเครื่องแบบ

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมครั้งนี้เป็นครั้งที่สอง โดยครั้งแรกเยาวชนถูกควบคุมตัวในข้อหาชิงทรัพย์

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม ครั้งนี้เยาวชนถูกศาลตัดสินให้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นระยะเวลา 7 เดือน ตั้งแต่วันที่ 2 ตุลาคม 2544 นับถึงวันที่สัมฤทธิ์เป็นระยะเวลานาน 4 เดือน 16 วัน แต่ก่อนหน้านั้นเยาวชนเคยเข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรุงนา) มาก่อนแล้วนาน 6 เดือนในข้อหาชิงทรัพย์

สภาพครอบครัว บิดาและมารดาเลิกกันตั้งแต่เยาวชนอายุได้ 2 เดือน เยาวชนพักอาศัยอยู่กับบิดา ซึ่งประกอบอาชีพรับจ้างเป็นช่างไม้ ตามแต่มีคนมาว่าจ้างเป็นรายวัน บิดาดื่มสุรา ประเภทเหล้าขาวทุกวัน

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว บิดา หรือญาติของเยาวชนไม่เคยมาเยี่ยมหรือเขียนจดหมายมาหาเยาวชน แต่อย่างไร เยาวชนไม่มีความผูกพันกับทางครอบครัวของเยาวชนเลย โดยหากออกจากสถานฝึกและอบรมแล้ว เยาวชนจะออกไปหางานทำเอง ไม่หวังพึ่งพาอาศัยทางญาติ

กลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนที่เยาวชนมีความสนิทสนมมี จำนวน 2 คน เป็นเยาวชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ที่เดียวกันและเคยเห็นหน้ามาก่อน ซึ่งขายยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) เหมือนกัน มีอายุใกล้เคียงกัน

สภาพในสถานฝึกอบรม สภาพระหว่างภายในและภายนอกนั้นเยาวชนมีความคิดว่าไม่มีความแตกต่างกันมากนัก เนื่องจากสภาพของชุมชนที่เยาวชนพักอาศัยอยู่ก็มีสภาพไม่มีความแออัด คุณภาพของอาหารก็ไม่ดี โดยเยาวชนพักอาศัยอยู่หอนอนที่ 6 มีเยาวชนพักอาศัยอยู่ประมาณ 140 คน มีเครื่องรับโทรทัศน์เปิดดูได้ตามเวลาที่ทางสถานฝึกและอบรมกำหนดสภาพโดยทั่วไปเยาวชนอยากให้อุปกรณ์ปรับปรุงสภาพของหอนอน และคุณภาพของอาหาร

การฝ่าฝืนระเบียบภายในสถานฝึกอบรม เยาวชนกระทำความผิดฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรมหลายครั้ง คือการหลบหนีออกไป โดยหลบหนีไปตอนที่มิเหตุ

การณ์ความวุ่นวายเกิดขึ้น (บ้านแตก) และกลับเข้ามาตามที่โทรทัศน์ออกข่าว นอกจากนี้เยาวชนยังรักตามร่างกาย โดยรักตามเพื่อนของเยาวชน และมีค่านิยมว่าเท่า

กรณีศึกษาที่ 6

ชื่อ นายเกรียงไกร (นามสมมติ)

อายุ 17 ปี พี่น้อง 1 คน

ลักษณะที่อยู่อาศัย เยาวชนพักอาศัยอยู่ในหมู่บ้านแถว อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี เป็นบ้านจัดสรร เป็นของบิดาและมารดาที่อยู่ระหว่างผ่อนธนาคาร ลักษณะของชุมชนไม่แออัด อยู่ด้วยกันเพียงครอบครัวเดียวมี เยาวชน บิดา มารดา และน้องอีก 1 คน

การศึกษา เยาวชนจบการศึกษาชั้น ประถมปีที่ 6 แล้วเรียนต่อจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นโรงเรียนแถวคลอง 6 จังหวัดปทุมธานี แต่เรียนไม่จบทางครอบครัวจึงให้ลาออกก่อนเข้ารับการฝึกอบรมเยาวชนไม่ได้ประกอบอาชีพใด อยู่บ้านเฉย ๆ โดยบิดามารดาให้เงินไว้ใช้จ่ายทั่วไปวันละ 20 บาท

ความผิดที่กระทำ เยาวชนกระทำผิดในข้อหาลักทรัพย์และเสพยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้า โดยกระทำผิดเนื่องจากต้องการเอาเงินไปซื้อยาเสพติด (ยาบ้า) จึงได้ขโมยของภายในบ้านไปขาย ปรากฏว่ามารดาทราบเรื่องจึงได้ไปแจ้งตำรวจมาทำการจับกุมตัวดำเนินคดี ศาลตัดสินให้เข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรูณา)

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมเป็นครั้งแรก

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนถูกศาลตัดสินให้เข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรูณา) เป็นเวลา 9 เดือน ตั้งแต่วันที่ 20 กันยายน 2544 นับถึงวันสัมฤทธิ์เป็นเวลานาน 5 เดือน 4 วัน

สภาพครอบครัว ครอบครัวของเยาวชนมีสภาพที่มีบิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน โดยบิดาของเยาวชนประกอบอาชีพขับรถของบริษัททัวร์ต่างประเทศ มารดาของเยาวชนรับจ้างเย็บเสื้อผ้าอยู่ที่บ้าน เยาวชนไม่ทราบรายได้ของบิดาและมารดา ทั้งนี้บิดาและมารดายังคงรักใคร่กันดี

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว ครอบครัวของเยาวชนจะมาเยี่ยมเยาวชนประมาณ 20 วันต่อครั้ง เนื่องจากบิดาและมารดาต้องทำงาน แต่ก็ยังติดต่อกันทางจดหมายกับเพื่อน ๆ ของเยาวชนที่ข้างนอกสถานฝึกและอบรม โดยการติดต่อก็จะพูดคุยเกี่ยวกับการเรียนและสภาพภายในของสถานฝึกและอบรม โดยสภาพทั่วไปแล้วเยาวชนยังมีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวดี

กลุ่มเพื่อน เยาวชนมีกลุ่มเพื่อนที่สนิทสนมประมาณ 10 คน โดยเลือกคบเฉพาะที่มีนิสัยดี และเคยพักอาศัยอยู่ในหอนอนเดียวกัน แม้ภายหลังแยกหอนอนกันแล้วก็ยังคงคบหากันอยู่ ซึ่งจะสนิทสนมกันมาก และช่วยกันในทุกเรื่องที่เกิดขึ้นภายในสถานฝึกและอบรม มีนายพนธ์ เป็นหัวหน้ากลุ่ม เหตุที่ยกให้นายพนธ์เป็นหัวหน้าเนื่องจากนายพนธ์อยู่นานกว่าคนอื่น ๆ ภายในกลุ่ม

สภาพในสถานฝึกอบรม เยาวชนพักอาศัยอยู่ที่หอนอนที่ 4 ซึ่งมีสภาพแออัด มีเยาวชนพักอาศัยอยู่ประมาณ 150 คน โดยความคิดของเยาวชนคิดว่าน่าจะพักอาศัยอยู่กันแค่ 100 คนก็พอแล้ว สภาพโดยรวมแล้วมีสภาพแตกต่างจากสภาพภายนอกของสถานฝึกและอบรมมาก ไม่ว่าจะเรื่องกฎระเบียบต่าง ๆ การกินอยู่หลับนอน แต่เมื่ออยู่ไปนาน ๆ เยาวชนเริ่มชินกับสภาพภายในแล้ว ประกอบกับมีเพื่อนมากขึ้นจึงช่วยกันในเรื่องต่าง ๆ

การฝ่าฝืนระเบียบภายในสถานฝึกอบรม เยาวชนเคยถูกทำโทษในสถานเบาคือถูกตี จำนวน 3 ที เนื่องจากไม่ทำเวรตามตารางที่ทางสถานฝึกและอบรมจัดไว้ โดยเยาวชนไม่ตั้งใจที่จะฝ่าฝืน เนื่องจากในวันดังกล่าวเยาวชนหลับจนไม่ได้ยินเสียงระฆัง นอกจากนี้ยังทำผิดระเบียบคือการสูบบุหรี่ แต่ไม่เคยถูกจับได้ ซึ่งโดยปกติแล้วเยาวชนติดบุหรี่อยู่แล้วจึงเลิกไม่ได้ การลักลอบเข้ามาโดยให้เพื่อนที่อยู่ข้างนอกโยนเข้ามาทางข้างรั้ว และยังลักตามร่างกายอีกด้วย เนื่องจากเห็นเยาวชนคนอื่นลักจึงเลียนแบบ โดยลักเป็นชื่อหัวหน้ากลุ่ม ซึ่งคนในกลุ่มจะลักกันทุกคน แต่ยังไม่ถูกจับได้จึงไม่ได้รับโทษ ซึ่งโดยภาพรวมแล้วเยาวชนจะฝ่าฝืนระเบียบของสถานฝึกและอบรมอยู่เสมอ

กรณีศึกษาที่ 7

ชื่อ นายสุเทพ (นามสมมติ)

อายุ 18 ปี

ลักษณะที่อยู่อาศัย บ้านของเยาวชนอยู่ในลักษณะไม่แออัด เป็นบ้านไม้สองชั้น เยาวชนพักอาศัยอยู่กับยาย ซึ่งได้รับเงินค่าใช้จ่ายภายในบ้านจากลูกหลาน

การศึกษา เยาวชนศึกษาจนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากนั้นไม่ได้ศึกษาต่อ เนื่องจากต้องการทำงานหาเลี้ยงชีพเอง จึงไม่ได้ศึกษาต่อและออกมาหางานทำ โดยได้ทำงานเป็นช่างเชื่อมเหล็ก มีรายได้วันละ 150 บาท

ความผิดที่กระทำ เยาวชนถูกจับกุมตัวในข้อหาจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภทยาบ้า โดยยาบ้าที่จำหน่ายเยาวชนได้มาจากเพื่อน ซึ่งรับมาในราคาเม็ด 60 บาท จำหน่ายในราคาเม็ดละ 100 บาท วันหนึ่ง ๆ จะขายได้ประมาณ 25 – 50 เม็ด

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรุณา) เป็นครั้งแรก

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม ศาลได้ตัดสินให้เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาขั้นต่ำ 1 ปี ขั้นสูง 2 ปี เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2544 รวมระยะเวลาตั้งแต่เข้ามารับการฝึกอบรมเป็นจำนวน 6 เดือน 2 วัน

สภาพครอบครัว บิดาของเยาวชนเสียชีวิตแล้วประมาณ 10 ปี ส่วนมารดาของเยาวชนได้แต่งงานไปมีสามีใหม่และย้ายบ้านไป โดยทิ้งให้เยาวชนพักอาศัยอยู่กับยาย โดยเยาวชนยังมีพี่น้องอีก 2 คน ซึ่งทุกคนแยกกันไปพักอาศัยตามบ้านของญาติ

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว หลังจากที่เยาวชนถูกจับกุมตัวและส่งตัวเข้ารับการฝึกอบรมแล้ว ทางญาติของเยาวชนคือ น้า และพี่ชายได้เข้ามาเยี่ยมเยาวชน พร้อมทั้งซื้อขนมมาฝากด้วย นอกจากนี้เยาวชนยังได้มีจดหมายจากญาติคนอื่นๆ ด้วย แต่ครอบครัวไม่ค่อยให้ความสนใจในเยาวชนเท่าใดนัก ซึ่งในระยะหลังไม่ค่อยได้รับการติดต่อกับทางครอบครัวของเยาวชน ดังนั้นปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นเยาวชนจะเก็บไว้เอง ไม่ได้ปรึกษาคนในครอบครัว แต่อย่างไร

กลุ่มเพื่อน เยาวชนมีเพื่อนที่สนิทสนม จำนวน 4 – 5 คน โดยเลือกจากเพื่อนที่สนิทที่เยาวชนพอรับได้ แม้ในบางเรื่องเยาวชนไม่ชอบก็ตาม ซึ่งส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่ในหอนอนเดียวกัน

สภาพในสถานฝึกอบรม เยาวชนมีความคิดเห็นว่าสภาพในสถานฝึกอบรมกับสภาพที่บ้านพักอาศัยมีสภาพความเป็นอยู่ไม่แตกต่างจากสภาพที่บ้านของเยาวชนมากนัก โดย

เขาวชนคิดว่าความเป็นอยู่ทั่วไปพออยู่ได้ ไม่ลำบากมากนัก อาหารที่รับประทานก็มีคุณภาพพอสมควร แม้ในบางครั้งจะไม่ได้

การฝ่าฝืนระเบียบภายในสถานฝึกอบรม เขาวชนเคยหลบหนีออกจากสถานฝึกและอบรม โดยเพื่อนกลุ่มอื่นได้วางแผนหลบหนีกัน ซึ่งมีเพื่อนของเขาวชนด้วย เมื่อถึงเวลาเพื่อนของเขาวชนได้ใช้เลื่อยตัดกรงเหล็กและใช้ผ้าปูที่นอนโหนตัวลงมา สาเหตุเนื่องมาจากคิดถึงบ้าน และต้องการกลับไปหาพี่ชาย

กรณีศึกษาที่ 8

ชื่อ นายประพันธ์ (นามสมมติ)

อายุ 17 ปี

ลักษณะที่อยู่อาศัย เขาวชนพักอาศัยอยู่ในแหล่งชุมชนแออัด แถวมักกะสัน โดยเป็นบ้านของบิดา พักอาศัยร่วมกับย่า โดยเป็นบ้านสองชั้นทำด้วยไม้ มีสภาพเก่าแล้ว ที่ดินเป็นที่เช่ารายปี

การศึกษา เขาวชนจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมปีที่ 1 แต่ระหว่างศึกษาเขาวชนได้ติดยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้า จนกระทั่งไม่ได้ไปศึกษา ซึ่งทางโรงเรียนได้ไล่เขาวชนออก ทำให้ไม่ได้ศึกษาต่อ หลังจากออกจากโรงเรียนแล้วเขาวชนออกมาทำงานรับจ้างทั่วไป มีรายได้วันละ 120-150 บาท

ความผิดที่กระทำ เขาวชนถูกจับกุมในข้อหาเมียาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้าไว้เพื่อจำหน่าย โดยก่อนหน้านี้นี้เขาวชนติดยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้าประมาณ 2 ปี และถูกจับกุม ศาลตัดสินให้เข้ารับการอบรมที่บ้านเมตตา นาน 3 เดือน หลังจากนั้นได้ซื้อยาบ้ามาแบ่งจำหน่ายแก่พวกที่ติดยาบ้าด้วยกัน ก็ถูกจับกุมอีกในข้อหาจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้า

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3 โดยครั้งแรกเขาวชนเข้ารับการฝึกอบรมที่บ้านเมตตานานประมาณ 3 เดือน ครั้งที่สอง เข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมชาย บ้านกรูณา นาน 1 ปี ส่วนในครั้งนี้นี้ศาลตัดสินให้เข้ารับการฝึกอบรมในชั้นต่ำ 8 เดือน

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่วันที่ 7 มิถุนายน 2544 นับถึงวันที่สัมภาษณ์รวมระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมในครั้งนี้เป็นระยะเวลา นาน 8 เดือน 15 วัน

สภาพครอบครัว เยาวชนพักอาศัยอยู่กับบิดา ซึ่งประกอบอาชีพค้าขายผลไม้ รดชื่น มีรายได้วันละประมาณ 300 บาท ส่วนมารดาของเยาวชนเสียชีวิตนานประมาณ 3 ปี แล้ว ที่บ้านพักอาศัยมีย่าของเยาวชนเป็นผู้ดูแลเยาวชนด้วย

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว เยาวชนมีความเห็นห่างจากครอบครัวของ เยาวชน เนื่องจากครอบครัวของเยาวชนนาน ๆ จะมาเยี่ยมเยาวชนสักครั้ง ซึ่งเมื่อมาจะนำเอา ของใช้มาให้ ทำให้เยาวชนมักจะปรึกษากับทางเพื่อนของเยาวชน จึงทำให้ความรักใคร่ผูกพันกับ ครอบครัวลดน้อยลงมากกว่าปกติ

กลุ่มเพื่อน เยาวชนมีเพื่อนในกลุ่มประมาณ 6-7 คน โดยในกลุ่มจะมี ความสนิทสนมกันมาก ซึ่งพฤติกรรมของกลุ่มจะค่อนข้างจะผิดระเบียบอยู่พอประมาณ ซึ่ง พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนกับกลุ่มเพื่อนแล้วพบว่าเยาวชนสามารถปรับตัวเข้ากับ กลุ่มเพื่อนได้อย่างดี

สภาพในสถานฝึกอบรม เยาวชนมีความคิดเห็นว่าสภาพภายในและภายนอก สถานฝึกอบรมมีความแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะในเรื่องของอาหารที่บริโภค การแบ่งกันทำงาน และการปล่อยให้เยาวชนมีเวลาว่างในการทำกิจกรรมที่ต้องการ นอกจากนี้เยาวชนต้องการให้ทาง สถานฝึกและอบรมปรับปรุงในเรื่องของคุณภาพอาหารเป็นสิ่งแรก

การฝ่าฝืนระเบียบภายในสถานฝึกอบรม เยาวชนเคยได้รับโทษถูกเขียน จำนวน 3 ครั้งจากการหนีไม่เข้าห้องเรียน นอกจากนี้เยาวชนยังเคยลักลอบเสพยาบ้าที่เพื่อนลัก ลอบนำเข้ามา และยังคงเคยขโมยของเพื่อนที่อยู่ในหอนอนเดียวกัน โดยเป็นพวกของใช้ในชีวิต ประจำวัน เยาวชนให้เหตุผลว่าเห็นเพื่อนมีญาติมาเยี่ยมและฝากสิ่งของมาให้มากแล้วจึงอยากได้ มาใช้ จึงขโมยมา ทั้งนี้ยังไม่เคยถูกจับลงโทษในเรื่องดังกล่าว

กรณีศึกษาที่ 9

ชื่อ นายวิทยา (นามสมมติ)

อายุ 17 ปี

ลักษณะที่อยู่อาศัย เป็นบ้านไม้ชั้นเดียว ในชุมชนแออัด แถวคลองเตย โดยเป็นบ้านพักอาศัยของตนเอง โดยเช่าในอัตราเดือนละ 1000 บาท เยาวชนแยกครอบครัว ออกมาต่างหาก บิดาและมารดาของเยาวชนหย่าร้างกันได้ประมาณ 2 ปีแล้ว โดยบิดาของเยาวชนประกอบอาชีพค้าขาย มารดาประกอบอาชีพเป็นพนักงานของบริษัท

การศึกษา เยาวชนจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จากนั้นไม่ได้ศึกษาต่อ โดยเยาวชนออกมาประกอบอาชีพเลี้ยงตนเอง โดยมีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้วันละ 150 บาท แต่มีได้มีงานทำทุกวัน จึงมีรายได้ไม่แน่นอน

ความผิดที่กระทำ ในครั้งนี้เยาวชนกระทำผิดฐานปล้นทรัพย์ โดยเยาวชนพร้อมกับเพื่อนอีก 4 คน ได้ปล้นเอาเงินจากคนอื่น ได้เงินมา 2000 กว่าบาท ภายหลังเพื่อนอีก 2 คน และเยาวชนถูกจับกุมได้ โดยการกระทำผิดครั้งนี้เป็นครั้งที่ 11 ที่เยาวชนถูกจับกุมตัวได้ โดยก่อนหน้านี้เยาวชนถูกจับในความผิดต่าง ๆ เช่น ฆ่าผู้อื่น ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์ มียาเสพติดให้โทษ(ยาบ้า)ไว้ในความครอบครอง และจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า)

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 10 โดยก่อนหน้านี้ถูกศาลตัดสินให้เข้ารับการฝึกและอบรมในโทษที่แตกต่างกันหลายครั้งแล้ว

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม ศาลได้ตัดสินให้เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) ในระยะเวลาขั้นต่ำ เป็นระยะเวลา 2 ปี ในระยะเวลาขั้นสูง เป็นระยะเวลา 2 ปี 8 เดือน โดยเยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมครั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2542 รวมระยะเวลาตั้งแต่เข้ามาอบรมถึงวันที่สัมฤทธิ์เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 2 ปี 4 เดือน 18 วัน

สภาพครอบครัว บิดาและมารดาของเยาวชนหย่าร้างกัน มานานประมาณ 2 ปีแล้ว โดยเยาวชนได้แยกครอบครัวออกมา ซึ่งเยาวชนมีภรรยาแล้ว และบุตร 1 คน ภรรยาของเยาวชนประกอบอาชีพเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหาร

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว ครอบครัวของเยาวชนไม่เคยได้ติดต่อสัมพันธ์กับเยาวชนเลย โดยปล่อยให้เยาวชนใช้ชีวิตส่วนตัว ซึ่งเยาวชนก็มีความรู้สึกถึงความเหินห่างจากครอบครัวเป็นอย่างมาก แสดงให้เห็นเยาวชนไม่มีความความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวเลย

กลุ่มเพื่อน ในการใช้ชีวิตในสถานฝึกและอบรม (บ้านกรุณา) เยาวชนจะสนิทสนมกับกลุ่มเพื่อนเป็นอย่างมาก ซึ่งเยาวชนมีเพื่อนในกลุ่มมาก โดยเป็นเยาวชนที่มีนิสัยที่เข้าได้กับเยาวชนก็เพียงพอแล้ว

สภาพในสถานฝึกอบรม สภาพภายในสถานฝึกและอบรม (บ้านกรุณา) เยาวชนมีความคิดเห็นว่าอาหาร และสภาพของหอนอนต้องปรับปรุง และหากเปรียบเทียบกับที่บ้านพักอาศัยของเยาวชนแล้ว มีความแตกต่างพอสมควร โดยเฉพาะในด้านของความเป็นอิสระที่สามารถจะทำอะไรก็ได้ตามใจ ที่สถานฝึกและอบรมจะต้องปฏิบัติตาม แม้ในบางเรื่องเยาวชนคิดว่าเหมาะสมแล้ว เช่นการตื่นนอนเป็นเวลา และการจัดให้เรียนวิชาชีพ

การฝ่าฝืนระเบียบภายในสถานฝึกอบรม เยาวชนมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอย่างมาก ที่รุนแรงที่สุดคือการหลบหนีจากสถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรุณา) โดยในครั้งนั้น เยาวชนที่หลบหนีออกไปเป็นจำนวนมาก เยาวชนได้หลบหนีไปเนื่องจากคิดถึงภรรยาและบุตร ออกไปได้ 2 วันก็กลับเข้ามา เนื่องจากกลัวว่าจะโดนเพิ่มโทษและมีตำรวจไปติดตามตัวด้วย ส่วนความผิดที่เยาวชนถูกลงโทษมีเพียงเรื่องเดียวคือ การลักตามร่างกาย ซึ่งเยาวชนเห็นว่าสวยดีและเพื่อน ๆ ก็ลักเยาวชนจึงลักตาม

กรณีศึกษาที่ 10

ชื่อ นายสัญญา (นามสมมติ)

อายุ 17 ปี

ลักษณะที่อยู่อาศัย เยาวชนพักอาศัยอยู่ในทาวเฮาส์ในหมู่บ้านแถวดอนเมือง ซึ่งเป็นของมารดา เยาวชนมีพี่น้องรวม 3 คนพักอาศัยด้วยกัน โดยมารดาประกอบอาชีพเป็นพนักงานของบริษัทเอกชน มีรายได้เดือนละประมาณ 8000 บาท

การศึกษา เยาวชนอยู่ระหว่างการศึกษาระดับมัธยมปีที่ 3 ตามหลักสูตรของการศึกษานอกโรงเรียน ซึ่งก่อนที่จะเข้ามาฝึกอบรมเยาวชนจบการศึกษาในระดับมัธยมปีที่ 1 แล้วไม่ได้ศึกษาต่อเนื่องจากทางโรงเรียนตรวจพบว่าเยาวชนเสพยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้า จากนั้นเยาวชนก็ไม่ได้ศึกษาต่อ โดยมารดาให้เงินไว้ใช้ในชีวิตประจำวัน

ความผิดที่กระทำ เยาวชนกระทำความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษไว้เพื่อจำหน่าย (ยาบ้า) โดยเยาวชนได้ซื้อยาเสพติดให้โทษมา จำนวน 200 เม็ด ระหว่างที่จะเข้าบ้าน

ได้พบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการตรวจค้นพบและถูกจับกุมตัวดำเนินคดี ทั้งนี้เยาวชนเสพยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) มาก่อนแล้ว

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม   เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมครั้งนี้เป็นครั้งแรก

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม   ศาลได้ตัดสินให้เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุดา) เป็นระยะเวลาขั้นต่ำ 3 เดือน ขึ้นสูง 8 เดือน เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมตั้งแต่วันที่ 19 กรกฎาคม 2544 นับถึงวันสัมฤทธิ์เป็นระยะเวลารวมทั้งสิ้น 7 เดือน

สภาพครอบครัว   บิดาและมารดาของเยาวชนหย่าร้างกันมานานประมาณ 5 ปีแล้ว โดยเยาวชนพักอาศัยอยู่กับมารดา พร้อมด้วยพี่น้องรวม 3 คน

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว   เยาวชนมีความสัมพันธ์กับครอบครัวเพียงการมาเยี่ยมเดือนละครั้งเท่านั้น ซึ่งทำให้เยาวชนมีความรู้สึกเหินห่างจากครอบครัว และมีปัญหาจะหันไปปรึกษากับเพื่อนสนิทหรือครูประจำหน่วยแทน จึงแสดงว่าเยาวชนไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวมากนัก

กลุ่มเพื่อน   เยาวชนให้ความสนิทสนมกับกลุ่มเพื่อนมาก โดยกลุ่มของเยาวชนมีชื่อว่า LKB ซึ่งเป็นเยาวชนที่มีภูมิลำเนาที่อยู่แถวเดียวกัน ภายในกลุ่มจะมีการปฏิบัติที่เห็นพ้องไปในทางเดียวกัน แสดงว่าเยาวชนสามารถปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนได้

สภาพในสถานฝึกอบรม   เยาวชนมีความคิดเห็นว่าสภาพภายในและภายนอกมีสภาพไม่แตกต่างกันมากนัก เนื่องจากสภาพในสถานฝึกและอบรมได้มีระเบียบปฏิบัติที่ดีอยู่แล้ว แม้ในบางเรื่องเช่นอาหารและนอนจะไม่ดี แต่ก็พอสมควรตามสภาพของสถานฝึกและอบรมที่จะต้องดี

การฝ่าฝืนระเบียบภายในสถานฝึกอบรม   เยาวชนเคยโดนลงโทษ โดยถูกเขียน จำนวน 3 ครั้ง เนื่องจากถูกจับได้ว่าไม่ได้เข้าหน่วยเรียน นอกจากนี้การกระทำที่ฝ่าฝืนระเบียบของสถานฝึกและอบรมอีกหลายเรื่อง เช่น สูบบุหรี่ การเอาอาหารขึ้นไปรับประทานบนหอนอน การขโมยของของเพื่อน การเล่นการพนัน

4.3.2 ข้อมูลจากการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึก

จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เยาวชนเชิงลึกดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ ในลักษณะของปัจจัยในด้านต่าง ๆ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 42 แสดงผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและภาพรวมของการสัมภาษณ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในด้านปัจจัย	การศึกษา		ฐานความผิดที่ ต้องโทษ		จำนวนครั้งที่เข้า รับการฝึกอบรม		ระยะเวลาที่เข้า รับการฝึกอบรม		สภาพครอบครัว		ความรักใคร่ผูก พันกับครอบครัว		การปรับตัวเข้า กับกลุ่มเพื่อน		ความแตกต่าง ของสภาพสังคม	
	สูง	ต่ำ	ต่าง ต่าง	ไม่ต่าง ต่าง	ครั้งแรก	หลาย ครั้ง	น้อย	มาก	อยู่ด้วย กัน	แตก แยก	มี	ไม่มี	แยกตัว	เข้ากลุ่ม	ไม่ต่าง ต่าง	แตก ต่าง
นายสมหมาย		/	/		/		/		/		/		/			/
นายไธมาส		/	/		/		/		/		/		/		/	
นายอิทธิพล		/	/			/	/		/		/		/			/
นายทรงสิทธิ์		/	/			/	/		/		/		/			/
นายสมชาติ		/	/			/	/		/		/		/		/	
นายเกียงไกร		/	/			/	/		/		/		/			/
นายสุเทพ	/		/		/		/		/		/		/		/	
นายประพันธ์		/	/			/	/		/		/		/			/
นายวิทยา		/	/			/	/		/		/		/			/
นายสัญญา		/	/			/	/		/		/		/			/
ภาพรวม		/	/			/	/		/		/		/			/

จากตารางที่ พบว่า ส่วนใหญ่เยาวชนที่สัมภาษณ์จะมีการศึกษาต่ำ มีความ
ผิดที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมที่มาก มีสภาพครอบครัวที่แตกแยก สามารถ
ปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ และมีความคิดเห็นที่มีความแตกต่างของสภาพภายในและภายนอก
สถานฝึกและอบรม โดยเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมครั้งแรก และเยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพัน
กับครอบครัว มีจำนวนที่เท่ากับเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมหลายครั้ง และเยาวชนที่ไม่มี
ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square) และค่าแกมมา (Gamma(γ)) โดยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางความสัมพันธ์ (Contingency table) พร้อมค่าไคสแควร์ (Chi-square) และค่าแกมมา (Gamma(γ)) ประกอบคำอธิบายผลการวิเคราะห์

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานไว้ จำนวน 8 สมมติฐาน ดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 เยาวชนที่มีการศึกษาสูงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาต่ำ

สมมติฐานที่ 2 เยาวชนที่ต้องโทษในฐานความผิดแตกต่างกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 เยาวชนที่รับการฝึกอบรมครั้งแรกจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่รับการฝึกอบรมหลายครั้ง

สมมติฐานที่ 4 เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาน้อยกว่าจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลายาวกว่า

สมมติฐานที่ 5 เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก

สมมติฐานที่ 6 เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว

สมมติฐานที่ 7 เยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่มจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่ม

สมมติฐานที่ 8 เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมากจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมาก

5.1 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ และการทดสอบสมมติฐานทั้ง 9 สมมติฐานปรากฏผลดังต่อไปนี้

5.1.1 การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 1 “เยาวชนที่มีการศึกษาสูงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาต่ำ” ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 43 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการปฏิบัติตามระเบียบ

การศึกษา	การปฏิบัติตามระเบียบ		รวม
	น้อย	มาก	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
การศึกษาต่ำ	35 (18.6)	22 (11.7)	57 (30.3)
การศึกษาสูง	76 (40.4)	55 (29.3)	131 (69.7)
รวม	111 (59.0)	76 (41.0)	188 (100.0)

Chi-square = 0.189

d.f. = 1

Gamma = 0.070

จากตารางที่ 43 แสดงความสัมพันธ์ของการศึกษาของเยาวชนกระทำผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ การศึกษา กับ ตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ปรากฏว่า เยาวชนกระทำผิดที่มีการศึกษาสูงและปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรมน้อย คิดเป็นร้อยละ 40.4 มากกว่าที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยมาก หรือเยาวชนที่มีการศึกษาต่ำ โดยเยาวชนกระทำผิดที่มีการศึกษาต่ำและปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อย คิดเป็นร้อยละ 18.6 มากกว่าเยาวชนที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยมาก

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ด้วยค่าไคสแควร์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.189 มี d.f. คือ 1 ด้วยระดับนัยสำคัญที่ 0.05 แล้ว จะพบว่าค่าที่ได้มีความแตกต่างจากค่าการกระจายของ Chi-square แสดงว่า การศึกษาและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งพิจารณาจากค่า Gamma ที่ได้ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.070 พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่า เยาวชนกระทำผิดที่มีการศึกษาสูงขึ้นไปจะทำให้ปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากขึ้น เยาวชนที่มีการศึกษาต่ำจะทำให้ปฏิบัติตามระเบียบวินัยลดลง ซึ่งสามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการวิเคราะห์สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า เมื่อพิจารณาถึงตัวแปรด้านการศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นการขัดเกลาทางสังคมให้เด็กและเยาวชนรู้จักปรับความต้องการและความสามารถของตนให้เข้ากับกฎเกณฑ์ของสังคม (adaptation) (สุพัตรา สุภาพ, 2541:49) โดยสถาบันโรงเรียนอันเป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมอาชญากรรม ซึ่งเป็นแรงจูงใจทางธรรมชาติ(พรชัย ชันดี และคณะ, 2543:122) ดังนั้นการศึกษา ซึ่งเป็นกลไกควบคุมทางสังคมจะเป็นตัวขัดขวางไม่ให้บุคคลประกอบอาชญากรรมขึ้น ซึ่งแน่นอนหากเด็กและเยาวชนไม่ได้รับการส่งเสริมให้ได้รับการศึกษาพฤติกรรมอาชญากรรมก็จะเกิดขึ้น โดย ทราวีส เฮอร์ชี่ (Travis Hirschi, 1969 อ้างถึงใน Voigt Lydia, 1994 : 236) ได้เสนอทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social Bond Theory) ในหนังสือ The Causes of Delinquency ได้ให้ความสำคัญกับความผูกพันที่บุคคลมีต่อองค์กรหรือกลุ่มในสังคม มักจะมีแนวโน้มที่จะไม่ประกอบอาชญากรรม ดังนั้นโรงเรียนซึ่งเป็นสถาบันทางสังคมหนึ่งที่ได้ให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน ย่อมเป็นกลไกสำคัญประการหนึ่งในการยับยั้งกระทำผิดต่อกฎหมายหรือระเบียบวินัยทางสังคมที่ได้กำหนดไว้

ในการที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดได้เข้าไปรับการฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมซึ่งเมื่อทำการทดสอบความสัมพันธ์ของระดับการศึกษากับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยแล้ว พบว่า

ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย โดยพบว่าหากเด็กและเยาวชนมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากขึ้น เป็นการแสดงถึงข้อผูกมัด (Commitment) ที่องค์ประกอบหนึ่งของทฤษฎีพันธะทางสังคม ที่เป็นองค์ประกอบด้านความมีเหตุมีผลของพันธะที่เด็กและเยาวชนมีต่อสังคมอันเป็นกลไกควบคุมพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนให้ปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม

ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านการศึกษากับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม พบว่า เยาวชนกระทำผิดที่มีการศึกษาสูงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาต่ำ จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยนี้

5.1.2 การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 2 “เยาวชนที่ต้องโทษในฐานความผิดแตกต่างกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยแตกต่างกัน” ปราบกฏผลการวิเคราะห์ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 44 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบและค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ฐานความผิด	การปฏิบัติตามระเบียบ		รวม
	น้อย	มาก	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ชีวิตและร่างกาย	19 (10.1)	6 (3.2)	25 (13.3)
ทรัพย์สิน	24 (12.8)	18 (9.6)	42 (22.3)
เพศ	1 (0.5)	5 (2.7)	6 (3.2)
ยาเสพติดให้โทษ	63 (33.5)	48 (25.5)	111 (59.0)
อื่น ๆ	4 (2.1)	0 (0.0)	4 (2.1)
รวม	111 (59.0)	77 (41.0)	188 (100.0)

Chi-square = 10.506

d.f. = 4

Lampda = 0.026

จากตารางที่ 44 แสดงความสัมพันธ์ของฐานความผิดของเยาวชนกระทำผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ฐานความผิด กับ ตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ปรากฏว่า เยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษและปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อย (ร้อยละ 33.5) มากกว่าที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยมาก และมากกว่าเยาวชนที่กระทำผิดในฐานความผิดชีวิตและร่างกาย ทรัพย์สิน เพศ และอื่น ๆ ด้วย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยด้วยค่าไคสแควร์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 10.506 มี d.f. คือ 4 ด้วยระดับนัยสำคัญที่ 0.05 แล้ว จะพบว่าค่าที่ได้มีความแตกต่างจากค่าการกระจายของ Chi-square แสดงว่า ฐานความผิดและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งพิจารณาจากค่า Lambda ที่ได้ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.026 พบว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่า เยาวชนกระทำผิดที่มีฐานความผิดแตกต่างกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยแตกต่างกัน ซึ่งสามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการวิเคราะห์สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า การกระทำผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดมากกว่าในคดีประเภทอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2541) ที่ได้ศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในช่วง 10 ปีข้างหน้า พบว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

ส่วนในด้านความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านฐานความผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรมนั้น พบว่าฐานความผิดมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ที่ส่งผลให้ความรู้สึกนึกคิดของเด็กและเยาวชนแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะแตกต่างกันออกไป โดยพฤติกรรมบางอย่างถือว่าเป็นความผิดในตัวของมันเอง (mala in se) พฤติกรรมบางอย่างกฎหมายกำหนดให้เป็นความผิด (mala probita) ยังผลต่อความรู้สึกนึกคิดของเด็กและเยาวชนในการปฏิบัติตัวภายหลังจากที่ศาลได้กำหนดให้เข้ารับการฝึกอบรมด้วย

ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านการศึกษากับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม พบว่า เยาวชนที่ต้องโทษในฐานความผิดแตกต่างกัน จะปฏิบัติตามระเบียบวินัยแตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยนี้

5.1.3 การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 3 “เยาวชนที่รับการฝึกอบรมครั้งแรกจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่รับการฝึกอบรมหลายครั้ง” ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย และค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม	การปฏิบัติตามระเบียบ		รวม
	น้อย	มาก	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ครั้งแรก	64 (34.0)	54 (28.7)	118 (30.3)
หลายครั้ง	47 (25.0)	23 (12.2)	70 (69.7)
รวม	111 (59.0)	77 (41.0)	188 (100.0)

Chi-square = 3.026.   d.f. = 1   Gamma = -0.266

จากตารางที่ 45 แสดงความสัมพันธ์ของจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมของเยาวชนกระทำผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม กับ ตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ปรากฏว่า เยาวชนกระทำผิดที่เข้ารับการฝึกอบรมครั้งแรกและปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อย คิดเป็นร้อยละ 34.0 มากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมหลายครั้งที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อยและมาก และเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมครั้งแรกและปฏิบัติตามระเบียบวินัยมาก โดยเยาวชนกระทำผิดที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากคือเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมครั้งแรกด้วย ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 28.7 มากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมหลายครั้ง

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ด้วยค่าไคสแควร์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.026 มี d.f. คือ 1 ด้วยระดับนัยสำคัญที่ 0.05 แล้ว จะพบว่าค่าที่ได้มีความแตกต่างจากค่าการกระจายของ Chi-square ไม่มากนัก แสดงว่า จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยอิสระต่อกันหรือไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิเคราะห์สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม มิได้เป็นกระบวนการที่แสดงความหมายของพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีอิทธิพลต่อปฏิกริยาโต้ตอบหรือแนวความคิดของบุคคลในสังคม ตลอดจนพฤติกรรมและความรู้สึกนึกคิดของผู้ที่ถูกมองว่าเป็นอาชญากรหรือบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ตามที่ ออคัตต์ (Orcutt , 1983) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีติดตรา (Labeling Theory) ไว้ ทั้งนี้ลักษณะของสังคมภายในสถานฝึกและอบรมมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กและเยาวชน ซึ่งใช้การติดต่อสื่อสาร อันทำให้เกิดกระบวนการรับรู้การประเมินตัวบุคคล (Reflected Appraisal Process) (Matsueda ,1992 อ้างถึงใน พรชัย ชันดี และคณะ,2543 : 140) มิได้เป็นการติดตราเด็กและเยาวชนที่ถูกเข้ารับการฝึกอบรมมากกว่า 1 ครั้งว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือเด็กและเยาวชนก็ได้กำหนดตนเองให้เป็นอาชญากร จนทำให้เด็กและเยาวชนกระทำการฝ่าฝืนกฎระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรมอย่างถาวร ดังจะเห็นได้จากผลการทดสอบความสัมพันธ์ของจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม พบว่า ตัวแปรทั้งสองต่างเป็นอิสระต่อกัน กล่าวคือ จำนวนครั้งที่เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมครั้งแรกจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากเยาวชนที่รับการฝึกอบรมหลายครั้ง จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยนี้

5.1.4 การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 4 “ เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาสั้นกว่าจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลามากกว่า ” ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 46 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย และค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม	การปฏิบัติตามระเบียบ		รวม
	น้อย	มาก	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ระยะเวลาน้อย	53 (28.2)	51 (27.1)	104 (55.3)
ระยะเวลามาก	58 (30.9)	26 (13.8)	84 (44.7)
รวม	111 (59.0)	77 (41.0)	188 (100.0)

Chi-square = 6.286   d.f. = 1   Gamma = -0.364

จากตารางที่ 46 แสดงความสัมพันธ์ของระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมของเยาวชนกระทำผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม กับ ตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ปรากฏว่า เยาวชนกระทำผิดที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาสั้นกว่าและปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อย คิดเป็นร้อยละ 30.9 มากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาสั้นกว่า คิดเป็นร้อยละ 27.1 มากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาสั้นกว่า คิดเป็นร้อยละ 27.1 มากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาสั้นกว่า

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ด้วยค่าไคสแควร์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 6.286 มี d.f. คือ 1 ด้วยระดับนัยสำคัญที่ 0.05 แล้ว จะพบว่าค่าที่ได้มีความแตกต่างจากค่าการกระจายของ Chi-square แสดงว่า ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งพิจารณาจากค่า Gamma ที่ได้ซึ่งมีค่าเท่ากับ -0.364 พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม (Negative) ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมมากขึ้นจะทำให้เยาวชนปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อยลง หรือ ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมน้อยลงจะทำให้เยาวชนปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากขึ้น ซึ่งสามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการวิเคราะห์สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมซึ่งมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยในลักษณะทิศทางตรงข้าม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนอยู่ในสถานฝึกและอบรมเป็นเวลานาน จะมีความรู้สึกผูกพันกับกลุ่มในระดับปฐมภูมิน้อยลง (อัชฌา ลิมปีไพฑูรย์, 2522:12) แต่จะรับเอาการถูกดูถูกกลั่นแกล้งโดยวัฒนธรรมย่อยภายในสถานฝึกและอบรมเพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีผลต่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความประพฤติขณะที่อยู่ในสถานฝึกอบรม ในลักษณะนี้หากเปรียบเทียบกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (The Social Learning Process) ซึ่งได้ให้ความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่เป็นอาชญากรว่าเป็นสาเหตุสำคัญของพฤติกรรมอาชญากร (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543 :120) อันนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนต่อกฎระเบียบของสังคมอยู่ นอกจากนี้ Stanton Wheeler (1961 อ้างถึงใน อัชฌา ลิมปีไพฑูรย์, 2522 :15) ยังพบว่า ยิ่งผู้ต้องโทษอยู่ในเรือนจำนานเท่าใด การยอมรับกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานของเรือนจำจะลดน้อยลง ซึ่งสอดคล้องกับการทดสอบความสัมพันธ์ของระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม

ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม พบว่า เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยเวลาน้อยกว่าจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยเวลามากกว่า จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยนี้

5.1.5 การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 5 “ เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก “ ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 47 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย และค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สภาพครอบครัว	การปฏิบัติตามระเบียบ		รวม
	น้อย	มาก	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
พ่อแม่อยู่ด้วยกัน	34 (18.0)	27 (14.4)	61 (32.4)
ครอบครัวที่แตกแยก	77 (41.0)	50 (26.6)	127 (67.6)
รวม	111 (59.0)	77 (41.0)	188 (100.0)

Chi-square = 0.408   d.f. = 1   Gamma = -0.100

จากตารางที่ 47 แสดงความสัมพันธ์ของสภาพครอบครัวของเยาวชนกระทำผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ สภาพครอบครัว กับ ตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ปรากฏว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่แตกแยกและปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อย คิดเป็นร้อยละ 41.0 มากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน โดยเยาวชนกระทำผิดที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากเป็นเยาวชนที่มาจากครอบครัวแตกแยก คิดเป็นร้อยละ 26.6 มากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างสภาพครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ด้วยค่าไคสแควร์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.408 มี d.f. คือ 1 ด้วยระดับนัยสำคัญ ที่ 0.05 แล้ว จะพบว่า ค่าที่ได้มีความแตกต่างจากค่าการกระจายของ Chi-square แสดงว่า สภาพครอบครัวและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งพิจารณาจากค่า Gamma ที่ได้ซึ่งมีค่าเท่ากับ -0.100 พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม (Negative) ในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่า สภาพครอบครัวแตกแยกจะทำให้เยาวชนปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อยลง หรือ สภาพครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันจะทำให้เยาวชนปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากขึ้น ซึ่งสามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการวิเคราะห์สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดจะมีสภาพครอบครัวที่แตกแยกหรือที่เรียกว่าสภาพบ้านแตกมากกว่าสภาพครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับที่ วิชา มหาคุณ (2530 อ้างถึงใน สุริยา วีรวงศ์ , 2536) พบว่าครอบครัวเป็นสาเหตุอันดับแรกที่เด็กถูกจับเข้าทัณฑสถาน มากกว่าการมีเพื่อนไม่ดี สุขภาพกายและจิต และอื่น ๆ และ ผดุง อารยะวิญญู (2528:27) กล่าวว่าสภาพครอบครัวเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมเป็นเด็กเกเร และจากสถิติของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง (บุญเพราะ แสงเทียน , 2541:5) ปรากฏว่าเป็นสาเหตุของการกระทำผิดมากที่สุด

ในด้านปัจจัยสภาพครอบครัวนั้น พบว่า สภาพครอบครัว ซึ่งถือเป็นสถาบันแรก ที่ทำการขัดเกลาเด็กและเยาวชนในระยะแรก ที่เป็นการอบรมสั่งสอนในระยะที่ยังเป็นเด็ก อันเป็นช่วงที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กมากที่สุด (สุพัตรา สุภาพ , 2541:57) นอกจากนี้ยังเป็นกลไกที่ควบคุมพฤติกรรมอาชญากรรมที่เป็นสิ่งธรรมชาติภายในบุคคลที่ ไนย์ (Nye, 1958 อ้างถึงใน พรชัย ชันตี, 2543:124) สำรวจพบว่าเยาวชนในกลุ่มที่กระทำผิดสูงจะมีลักษณะของชีวิตครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แบบ กล่าวคือได้รับการเลี้ยงดูที่ขาดความอบอุ่น ทำให้เยาวชนมีอิสระอย่างมาก หรือไม่มีอิสระเลย นอกจากนี้เยาวชนผู้ที่มีมารดาทำงานนอกบ้านและผู้ที่ถูกปฏิเสธความรักจากบิดามารดามักจะมีโอกาสอยู่ในกลุ่มที่กระทำผิดสูงเช่นกัน ในทางตรงข้ามเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มกระทำผิดต่ำมักจะมาจากครอบครัวที่อบอุ่น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social Bonding Theory) ของ Hirschi (1961) ในด้านความเชื่อ (Belief) ที่ครอบครัวได้ขัดเกลาค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม ที่หากบุคคลมีระดับความเชื่อต่อค่านิยมและบรรทัดฐานในสังคมสูง จะมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำผิดกฎระเบียบของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสภาพครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม ที่มีในลักษณะเดียวกันกับทฤษฎีพันธะทางสังคมที่กล่าวมา

ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านสภาพครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม พบว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยนี้

5.1.6 การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 6 “ เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว ” ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 48 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย และค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว	การปฏิบัติตามระเบียบ		รวม
	น้อย	มาก	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่มีความรักใคร่ผูกพัน	40 (21.3)	21 (11.2)	61 (32.4)
มีความรักใคร่ผูกพัน	71 (37.8)	56 (29.8)	127 (67.6)
รวม	111 (59.0)	77 (41.0)	188 (100.0)

Chi-square = 1.593

d.f. = 1

Gamma = 0.201

จากตารางที่ 48 แสดงความสัมพันธ์ของความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวของเยาวชนกระทำผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว กับ ตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ปรากฏว่า เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพัน

กับครอบครัวและปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อย คิดเป็นร้อยละ 37.8 มากกว่าเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว โดยเยาวชนกระทำผิดที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากเป็นเยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 29.8 มากกว่าเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ด้วยค่าไคสแควร์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.593 มี d.f. คือ 1 ด้วยระดับนัยสำคัญที่ 0.05 แล้ว จะพบว่าค่าที่ได้มีความแตกต่างจากค่าการกระจายของ Chi-square แสดงว่า ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งพิจารณาจากค่า Gamma ที่ได้ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.201 พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน (Positive) ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวมากขึ้นจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากขึ้น หรือ เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวลดลงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อยลง ซึ่งสามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการวิเคราะห์สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า ตามที่ สุพัตรา สุภาพ (2541:65) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นสถาบันสังคมที่สำคัญที่สุด เป็นหน่วยของสังคมที่มีความสัมพันธ์และความร่วมมืออย่างใกล้ชิด เป็นสถาบันที่มีความคงทนที่สุด และยังไม่เคยปรากฏว่าสังคมมนุษย์ใดไม่มีสถาบันครอบครัวปรากฏอยู่ เพราะมนุษย์ทุกคนจะต้องอยู่ในสถาบันนี้ เนื่องจากเป็นสังคมกลุ่มแรกที่เราจะต้องเผชิญตั้งแต่แรกเกิดเติบโตในครอบครัว ครอบครัวจะให้ตำแหน่ง ชื่อ และสกุล ซึ่งเป็นเครื่องบอกสถานภาพ และบทบาทในสังคมที่เรามีส่วนร่วมด้วยตลอดจนกำหนดสิทธิและหน้าที่ที่สมาชิกมีต่อกันและต่อสังคม ซึ่งในแง่ของ เฮอริช (Hirschi, 1961) ที่ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social Bonding Theory) ว่า การที่บุคคลมีความผูกพันหรือความรักใคร่กับบุคคลอื่น หรือมีความสนใจกับความรูสึกนึกคิดของบุคคลอื่น ซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลมีการพัฒนาการยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม ส่งผลให้บุคคลสร้างความรู้สึกร่วมหรือสามัญสำนึกที่จะควบคุมตนเองให้เป็นบุคคลที่ดีในสังคม ดังนั้นความรักใคร่ผูกพันซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่งของปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดที่มีผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม ซึ่งผลการทดสอบปรากฏผลตามที่ทฤษฎีพันธะทางสังคมที่กล่าวมา

ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม พบว่า เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูก

พนักกับครอบครัวจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยนี้

5.1.7 การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 7 เยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่มจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่ม ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 49 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย และค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน	การปฏิบัติตามระเบียบ		รวม
	น้อย	มาก	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
แยกตัวออกจากกลุ่ม	82 (43.6)	57 (30.3)	139 (73.9)
เข้ากลุ่ม	29 (15.4)	20 (10.6)	49 (26.1)
รวม	111 (59.0)	77 (41.0)	188 (100.0)

Chi-square = 0.001   d.f. = 1   Gamma = -0.004

จากตารางที่ 49 แสดงความสัมพันธ์ของความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนของเยาวชนกระทำผิดกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน กับ ตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ปรากฏว่า เยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่มและปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อย คิดเป็นร้อยละ 43.6 มากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่ม โดยเยาวชนกระทำผิดที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากเป็นเยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 30.3 มากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่ม

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์กับกลุ่มกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ด้วยค่าไคสแควร์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.001 มี d.f. คือ 1 ด้วยระดับนัยสำคัญที่ 0.05 แล้ว จะพบว่าค่าที่ได้มีความแตกต่างจากค่าการกระจายของ Chi-square แสดงว่า ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งพิจารณาจากค่า Gamma ที่ได้ซึ่งมีค่าเท่ากับ -0.004 พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม (Negative) ในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนมากขึ้นจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อยลง หรือ เยาวชนที่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนลดลงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากขึ้น ซึ่งสามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการวิเคราะห์สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ โด널ด์ เคลมเมอร์ (Donald Clemmer, 1940 อ้างถึงใน อัทธนา ลิ้มปี่ไพฑูรย์, 2522) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมย่อยในเรือนจำ (Prisonization) ถึงระดับถึงการถูกคุกคามโดยวัฒนธรรมย่อยของสถานฝึกและอบรมว่าความสนิทสนมของเยาวชนต่อกลุ่มเพื่อนมีผลต่อการถูกคุกคามโดยวัฒนธรรมย่อยในสถานฝึกและอบรม ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งถือเอาของตัวแปรคือ ความถี่ ระยะเวลา ความมาก่อน และความบ่อยของการมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน อันแสดงถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนในการแสดงออกทางการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม โดยหากเยาวชนมีความสนิทสนมกับกลุ่มเพื่อนมาก เพื่อที่จะได้ช่วยปกป้องตนจากกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งจะต้องมีการปฏิบัติในแบบแผนของกลุ่มเสียก่อน เช่นจากการสัมภาษณ์เจาะลึก พบว่าการสูบบุหรี่ เป็นลักษณะอย่างหนึ่งในการรวมกลุ่มในระดับปฐมภูมิ แม้ว่าการสูบบุหรี่จะเป็นการปฏิบัติฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรมก็ตาม แต่เยาวชนก็ไม่มีความคิดว่าจะเป็นผลเสียต่อตนเองแต่อย่างใด โดยเหตุผลที่ว่าเพื่อน ๆ ก็สูบบุหรี่กันทั้งนั้น หรือในบางกรณีที่มีการหลบหนีจากสถานฝึกและอบรม พบว่ามีการชักชวนจากกลุ่มเพื่อน โดยตนเองไม่เคยมีความคิดเกี่ยวกับการหลบหนีออกจากสถานฝึกและอบรมมาก่อน แต่อย่างใด

ดังนั้น อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ประกอบกับระดับของความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนมีผลต่อการสร้างพฤติกรรมของเยาวชน โดยหากเยาวชนได้เข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อน และมีความสนิทสนมกับกลุ่มอย่างมากย่อมมีพฤติกรรมในลักษณะฝ่าฝืนกับระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรมมากขึ้นด้วย

ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม พบว่า เยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่มจะปฏิบัติตามระเบียบมากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่ม จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยนี้

5.1.8 การวิเคราะห์สมมติฐานที่ 8 เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมากจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมาก ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 50 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในกับภายนอกสถานฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย และค่าที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ความแตกต่างระหว่าง	การปฏิบัติตามระเบียบ		รวม
	น้อย	มาก	
สภาพแวดล้อมภายในกับภายนอก	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่แตกต่าง	91 (48.4)	61 (32.4)	152 (80.9)
แตกต่าง	20 (10.6)	16 (8.5)	36 (19.1)
รวม	111 (59.0)	77 (41.0)	188 (100.0)

Chi-square = 0.224

d.f. = 1

Gamma = 0.088

จากตารางที่ 50 แสดงความสัมพันธ์ของความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกสถานฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกสถานฝึกอบรม กับ ตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม ปรากฏว่า เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากภายในสถานฝึกอบ

รมและปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อย คิดเป็นร้อยละ 48.8 มากกว่าเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายใน โดยเยาวชนกระทำผิดที่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากเป็นเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในสถานฝึกอบรม คิดเป็นร้อยละ 32.4 มากกว่าเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในสถานฝึกอบรม

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกสถานฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ด้วยค่าไคสแควร์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.224 มี d.f. คือ 1 ด้วยระดับนัยสำคัญ ที่ 0.05 แล้ว จะพบว่าค่าที่ได้มีความแตกต่างจากค่าการกระจายของ Chi-square แสดงว่า ความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกสถานฝึกอบรมและการปฏิบัติตามระเบียบวินัยมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งพิจารณาจากค่า Gamma ที่ได้ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.088 พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน (Positive)ในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่มีความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายนอกและภายในสถานฝึกอบรมมากขึ้นจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากขึ้น หรือ เยาวชนที่มีความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายนอกและภายในสถานฝึกอบรมลดลงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อยลง ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการวิเคราะห์สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกที่ไม่มี ความแตกต่างของสภาพแวดล้อมระหว่างภายในและภายนอกของสถานฝึกและอบรม แต่เมื่อทดสอบถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านความแตกต่างระหว่างภายในและภายนอกกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย พบว่า มีลักษณะตรงข้ามกับแนวความคิดของ Thoresten Sellin (1938 อ้างถึงใน พรชัย ชันดี และคณะ, 2543) ตามทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม (Culture Conflict) ที่มองว่าหากมีความขัดแย้งของวัฒนธรรมจะเกิดการฝ่าฝืนต่อระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม อันแสดงให้เห็นว่า การที่เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมและพบการความแตกต่างของวัฒนธรรมก็จะไม่แสดงการฝ่าฝืนต่อระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม แต่อย่างไร

ดังนั้น ความรู้สึกต่อความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกอาจไม่แสดงถึงความขัดแย้งทางวัฒนธรรมซึ่งมีความซับซ้อนมากกว่าสภาพแวดล้อมที่เยาวชนมีความรู้สึกได้ อีกทั้งในการวัดความแตกต่างเป็นการวัดถึงความรู้สึกที่จะต้องควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ให้เข้มงวดมากกว่านี้ จึงจะได้ผลการทดสอบที่มีความแน่ชัดมากกว่า เพื่อส่งผลกระทบต่อการสนับสนุนต่อความสัมพันธ์ของตัวแปรทางการวิจัยที่ดีขึ้น

ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยระหว่างตัวแปรด้านความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายนอกกับภายในสถานฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกอบรม พบว่า เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยน้อยกว่าเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมาก จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยนี้

5.2 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม จากข้อมูลเชิงลึกที่ได้จากการสัมภาษณ์

จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมาทำการวิเคราะห์เพื่อแยกเป็นปัจจัยอิสระในด้านต่าง ๆ คือ การศึกษา ฐานความผิดที่ต้องโทษ จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม สภาพครอบครัว ความรักใคร่ผูกพันระหว่างเด็กและเยาวชนกระทำผิดกับครอบครัว ความสัมพันธ์ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดกับกลุ่มเพื่อน และความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกสถานฝึกและอบรม ที่มีผลต่อตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม ซึ่งผลที่ได้ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 51 แสดงผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานจากข้อมูลแบบเจาะลึก

ผลการพิสูจน์สมมติฐานในด้านปัจจัย	การศึกษา		ฐานความผิดที่ ต้องโทษ		จำนวนครั้งที่เข้า รับการฝึกอบรม		ระยะเวลาที่เข้า รับการฝึกอบรม		สภาพครอบครัว		ความรักใคร่ผูก พันกับครอบครัว		การปรับตัวเข้า กับกลุ่มเพื่อน		ความแตกต่าง ของสภาพสังคม	
	ยอมรับ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ	ยอมรับ	ปฏิเสธ
นายสมหมาย		/	/		/		/		/		/			/		/
นายโอภาส		/	/		/		/		/		/		/		/	
นายอิทธิพล		/	/		/		/		/		/		/		/	
นายทรงสิทธิ์		/	/		/		/		/		/		/		/	
นายสมชาติ	/		/		/		/		/		/		/		/	
นายเกียงไกร	/		/		/		/		/		/		/		/	
นายสุเทพ		/	/		/		/		/		/		/		/	
นายประพันธ์	/		/		/		/		/		/		/		/	
นายวิทยา	/		/		/		/		/		/		/		/	
นายสัญญา	/		/		/		/		/		/		/		/	
ภาพรวม	/		/		/		/		/		/		/		/	

5.3 สรุปผลการวิเคราะห์

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และการทดสอบสมมติฐานข้างต้น สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานในการศึกษาวิจัยได้ดังตารางดังต่อไปนี้

5.3.1 ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณสามารถสรุปผลได้ดังตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 52 แสดงผลสรุปของการทดสอบสมมติฐานจากข้อมูลเชิงปริมาณในการศึกษาวิจัย

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. เยาวชนที่มีการศึกษาสูงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาต่ำ	√	
2. เยาวชนที่ต้องโทษในฐานความผิดแตกต่างกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยแตกต่างกัน	√	
3. เยาวชนที่รับการฝึกอบรมครั้งแรกจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่รับการฝึกอบรมหลายครั้ง		√
4. เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาน้อยกว่าจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลามากกว่า	√	
5. เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก	√	
6. เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว	√	
7. เยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่มจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่ม	√	
8. เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมากจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมาก		√

5.3.2 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

จากการวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร สามารถแสดงผลการวิเคราะห์ถึงการทดสอบสมมติฐานได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 53 แสดงผลสรุปของการทดสอบสมมติฐานจากข้อมูลเชิงลึกในการศึกษาวิจัย

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. เยาวชนที่มีการศึกษาสูงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาต่ำ		✓
2. เยาวชนที่ต้องโทษในฐานความผิดแตกต่างกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยแตกต่างกัน	✓	
3. เยาวชนที่รับการฝึกอบรมครั้งแรกจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่รับการฝึกอบรมหลายครั้ง		✓
4. เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาสั้นกว่าจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลามากกว่า	✓	
5. เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก	✓	
6. เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว	✓	
7. เยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่มจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่ม	✓	
8. เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมากจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมาก		✓

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง “ ปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน : ศึกษากรณี สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (บ้านกุดนา) “ ครั้งนี้ เป็นการศึกษถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ การศึกษา สถานความผิดที่ต้องโทษ จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม สภาพครอบครัว ความรักใคร่ผูกพันระหว่างเด็กและเยาวชนกระทำผิดกับครอบครัว ความสัมพันธ์ของเด็กและเยาวชนกระทำผิดกับกลุ่มเพื่อน และความแตกต่างของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกสถานฝึกและอบรม ที่มีผลต่อตัวแปรตาม คือ การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม นอกจากนี้ยังเป็นการศึกษาให้ทราบถึงลักษณะทั่วไปของเด็กและเยาวชนกระทำผิด เพื่อประโยชน์ในการหาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าผิดฝืนระเบียบวินัยของเด็กและเยาวชนกระทำผิด

ผู้วิจัยศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการที่จะปฏิบัติตามระเบียบวินัย ซึ่งผลที่ได้สรุปเป็นสมมติฐานไว้ จำนวน 8 สมมติฐาน และใช้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย โดยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนกระทำผิดซึ่งถูกศาลเยาวชนและครอบครัวกลางได้มีคำพิพากษาตัดสินว่ามีความผิดจริง และมีคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกุดนา) ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ จำนวน 188 คนและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) เพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงมานุษยวิทยา จำนวน 10 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ใน 2 ลักษณะคือ ลักษณะทั่วไปของข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ด้วยค่าร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Average) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และลักษณะของความสัมพันธ์ของตัวแปร เพื่อทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ด้วยค่าไคสแควร์ (Chi-square) และค่าแกมมา (Gamma(Y)) โดยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางความสัมพันธ์ ส่วนข้อมูลภาคสนามทางมานุษยวิทยา (Anthropological Fieldwork) ที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ได้นำมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพ และอภิปรายประกอบข้อมูลเชิงปริมาณ ซึ่งผลการศึกษาวินิจฉัยสามารถสรุปได้ดังนี้

6.1 สรุปผลการวิจัย

จากข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวม พบว่า ลักษณะของข้อมูลมีใน 2 ลักษณะ คือข้อมูลเชิงปริมาณ และข้อมูลภาคสนามทางมานุษยวิทยา ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

6.1.1 ข้อมูลเชิงปริมาณ สามารถสรุปผลการวิจัยเป็น 2 ลักษณะคือ

6.1.1.1 ลักษณะทั่วไปของข้อมูล

จากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างสามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 17.60 ปี โดยส่วนใหญ่จะมีอายุ 17 ปี ซึ่งมาจากครอบครัวที่บิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน อาชีพที่ครอบครัวส่วนใหญ่ประกอบกัน คือ อาชีพค้าขายหรือประกอบอาชีพส่วนตัว รายได้เฉลี่ยเดือนละ 10,454 บาท มีสภาพชุมชนที่ไม่แออัด เยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะกระทำความผิดเกี่ยวกับความผิดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งกระทำความผิดเพียงคนเดียว เมื่อถูกจับและศาลตัดสินจะได้รับโทษขั้นต่ำโดยเฉลี่ย 12.85 เดือน ขั้นสูงโดยเฉลี่ย 18.07 เดือน ขณะทำการรวบรวมข้อมูลเยาวชนกระทำความผิดได้เข้ารับการฝึกอบรมมาเป็นเวลาเฉลี่ย 6 เดือน 15 วันแล้ว ในด้านความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวพบว่าส่วนใหญ่ครอบครัวจะมีความสัมพันธ์ในลักษณะของการมาเยี่ยม การโอบกอดหรือการสัมผัสตัว การฝากสิ่งของมาให้ และการเขียนจดหมาย ตามลำดับ การปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่จะมีความสนิทสนมถึงสนิทสนมมากกว่าไม่สนิทสนม และจะเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มมากกว่าแยกตัวออกห่างจากกลุ่มเพื่อน ส่วนในด้านความรู้สึกของเยาวชนต่อสภาพแวดล้อมภายในสถานฝึกและอบรม พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่าควรปรับปรุงมากที่สุด คือ คุณภาพของอาหารที่บริโภค รองมาเป็นสภาพภายในหอพักที่อยู่ ความเอาใจใส่ดูแลของผู้คุม การแต่งกายในชีวิตประจำวัน ประเภทกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำ การปล่อยให้มีความว่างทำกิจกรรม การทำความสะอาดหอพัก การจัดให้เรียนหรือวิชาชีพ การแบ่งกันเป็นเวรในการทำงาน และการตื่นนอนเป็นเวลา ตามลำดับ ส่วนในด้านความรู้สึกของเยาวชนต่อสภาพแวดล้อมภายนอกสถานฝึกและอบรมก่อนที่เยาวชนจะเข้ามารับการฝึกอบรม พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่าควรปรับปรุงมากที่สุด คือ การตื่นนอนตามใจตนเอง รองลงมา คือ ความเอาใจใส่ของครอบครัว การทำความสะอาดที่พัก คุณภาพของอาหารที่บริโภค การช่วยกันทำงานภายในบ้าน การเรียนหรือวิชาชีพที่ได้รับจากครอบครัว สภาพบ้านที่พักอาศัยอยู่ ประเภทกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำ ว่างเวลาที่ให้ และการแต่งกายในชีวิตประจำวัน

ส่วนการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบของสถานฝึกและอบรมส่วนใหญ่ เยาวชนจะกระทำคือ การเอาอาหารอื่นไปรับประทานบนหอพัก รองมาคือการสูบบุหรี่ การชกต่อยหรือการทะเลาะวิวาทระหว่างกลุ่ม การลักตามร่างกาย การเล่นการพนัน การลักลอบนำของต้องห้ามเข้าไปในสถานฝึกและอบรม การร่วมเพศกับพวกเพศเดียวกัน การขโมยของเพื่อน การดมทินเนอร์หรือกาว การร่วมชุมนุมประท้วงเรียกร้อง การพยายามหลบหนีหรือวางแผนหลบหนี การเข้าออกหอพักช่วงเวลาที่ห้าม การลักลอบเสพยาบ้าหรือยาเสพติดอื่น ๆ และสุดท้ายคือการหลบหนี

6.1.1.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 เยาวชนที่มีการศึกษาสูงจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาน้อย

ผลการศึกษาวิจัย ปรากฏว่า จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย พบว่า การศึกษามีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีระดับความสัมพันธ์ในระดับต่ำในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

จึงสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 2 เยาวชนที่ต้องโทษในฐานะความผิดแตกต่างกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยแตกต่างกัน

ผลการศึกษาวิจัย ปรากฏว่า จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างฐานความผิดที่ต้องโทษกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย พบว่า ฐานความผิดที่ต้องโทษมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

จึงสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานที่ 2

สมมติฐานที่ 3 เยาวชนที่รับการฝึกอบรมครั้งแรกจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่รับการฝึกอบรมหลายครั้ง

ผลการศึกษาวิจัย ปรากฏว่า จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย พบว่า จำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่ยอมรับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

จึงสรุปได้ว่า ปฏิเสธสมมติฐานที่ 3

สมมติฐานที่ 4 เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาสั้นกว่าจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลามากกว่า

ผลการศึกษาวิจัย ปรากฏว่า จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย พบว่า ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีระดับความสัมพันธ์ปานกลางในทิศทางตรงข้าม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

จึงสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานที่ 4

สมมติฐานที่ 5 เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก

ผลการศึกษาวิจัย ปรากฏว่า จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างสภาพครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย พบว่า สภาพครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีระดับความสัมพันธ์ต่ำในทิศทางตรงข้าม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

จึงสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานที่ 5

สมมติฐานที่ 6 เยาวชนที่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่ไม่มีความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว

ผลการศึกษาวิจัย ปรากฏว่า จากทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย พบว่า ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัวมี

ความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีระดับความสัมพันธ์ปานกลางในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

จึงสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานที่ 6

สมมติฐานที่ 7 เยาวชนที่แยกตัวออกจากกลุ่มจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่เข้ากลุ่ม

ผลการศึกษาวิจัย ปรากฏว่า จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนกับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย พบว่า การปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีระดับความสัมพันธ์ต่ำในทิศทางตรงข้าม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

จึงสรุปได้ว่า ยอมรับสมมติฐานที่ 7

สมมติฐานที่ 8 เยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมากจะปฏิบัติตามระเบียบวินัยมากกว่าเยาวชนที่มีสภาพแวดล้อมภายนอกแตกต่างจากสภาพแวดล้อมภายในมาก

ผลการศึกษาวิจัย ปรากฏว่า จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความแตกต่างของสภาพสังคมระหว่างภายในกับภายนอกสถานฝึกและอบรม พบว่า ความแตกต่างของสภาพสังคมระหว่างภายในกับภายนอกสถานฝึกและอบรมมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีระดับความสัมพันธ์ต่ำในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

จึงสรุปได้ว่า ปฏิเสธสมมติฐานที่ 8

6.1.2 ข้อมูลทางมานุษยวิทยา จากการสัมภาษณ์เจาะลึกเยาวชนกระทำผิดจำนวน 10 ราย สามารถสรุปได้คือ

ปัจจัยที่เอื้ออำนวยส่งผลกระทบต่อบทบาทของเยาวชนที่ถูกสัมภาษณ์ต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยคือ ฐานความผิดที่ต้องโทษ ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม สภาพครอบครัว ความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว และความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน โดยจะเห็นได้ว่า เยาวชนต้องการที่จะได้รับสิทธิพิเศษในการกลับไปบ้านได้ หรือได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดในโทษชั้นสูงที่ศาลกำหนด จะปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม

ทั้งนี้ มีข้อสังเกตในเรื่องของระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรมในบางเรื่องที่เกี่ยวข้องว่า เป็นวัฒนธรรมย่อยภายในสถานฝึกและอบรมที่ขัดแย้งกับระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม คือ

1) การนำอาหารไปขึ้นรับประทานบนหอพัก โดยเยาวชนทราบว่าเป็นการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม แต่ด้วยเหตุผลของคุณภาพของอาหารที่ทางสถานฝึกและอบรมจัดให้ที่ไม่เหมาะสม จึงทำให้มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัย จนกลายเป็นวัฒนธรรมย่อยในสถานฝึกและอบรมไป

2) การสูบบุหรี่ โดยเยาวชนมักจะหาทางที่จะฝ่าฝืนระเบียบวินัยในเรื่องนี้ โดยเฉพาะกับเยาวชนที่กระทำผิดในฐานความผิดด้านยาเสพติดให้โทษ ซึ่งหากเยาวชนถูกจับได้ก็จะได้รับโทษ แต่เยาวชนจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยในเรื่องนี้อีก เพราะมองว่าระเบียบวินัยไม่เหมาะสม ควรอนุญาตให้เยาวชนสูบบุหรี่ได้ จนกลายเป็นวัฒนธรรมย่อยในสถานฝึกและอบรมไป

3) การลักตามร่างกาย เยาวชนนิยมลักตามร่างกายในลักษณะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวอักษร หรือสัญลักษณ์พิเศษของกลุ่มเพื่อน โดยเยาวชนจะถูกควบคุมด้วยระเบียบวินัยและการควบคุมของครูประจำหอ เช่น หากถูกจับได้ (เยาวชนเรียกว่า เกมส์) มักจะถูกตัดสิทธิ์พิเศษ เช่น งดการพิจารณาให้กลับบ้านในวันสงกรานต์ เป็นต้น ดังนั้น การควบคุมของครูประจำหอเป็นสิ่งที่จำเป็นในการควบคุมพฤติกรรมในด้านนี้

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้างต้น ประกอบกับการวิเคราะห์เนื้อหาจากการวิจัยทางมานุษยวิทยา เพื่อพิจารณาของความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม (บ้านกรุณา) พบว่า

1) ปัจจัยด้านการศึกษา เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของเยาวชน แสดงว่า สถาบันโรงเรียน ซึ่งเป็นความผูกพันที่เกิดขึ้นตามทฤษฎีพันธะทางสังคมเป็นปัจจัยที่ควบคุมพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชนไว้ นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์เยาวชนส่วนใหญ่ที่เข้ารับการศึกษาพบว่าขาดการส่งเสริมให้เยาวชนได้รับการศึกษา

2) ปัจจัยด้านฐานความผิด เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของเยาวชน แสดงว่า ฐานของเยาวชนมีผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตนภายในสถานฝึกและอบรม ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่าเยาวชนส่วนใหญ่จะติดยาเสพติดให้โทษ ประเภทยาบ้า

3) ปัจจัยด้านจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรม เป็นปัจจัยที่ยังไม่สามารถสรุปได้ว่ามีผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของเยาวชน เนื่องจากการตีตราที่เกิดขึ้นภายในสถานฝึกและอบรมไม่ได้เกิดขึ้น จนส่งผลกระทบต่อเยาวชนให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างถาวร ตามทฤษฎีตีตราทางสังคม โดยจะเห็นว่าจากการสัมภาษณ์เยาวชนโดยรวมแล้วจำนวนครั้งที่เข้ารับการฝึกอบรมก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม แต่อย่างใด

4) ปัจจัยด้านระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรม เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของเยาวชน แสดงว่า ระยะเวลา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม ตามแนวความคิดของเครมเมอร์และวิลเลอร์ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ยังพบว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลามากกว่าจะปฏิบัติฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากขึ้น โดยเยาวชนจะถูกวัฒนธรรมของสถานฝึกและอบรมขัดเกลาให้เยาวชนปฏิบัติตาม

5) ปัจจัยด้านสภาพครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของเยาวชน แสดงว่า สถาบันครอบครัว ซึ่งเป็นสถาบันที่สร้างความเชื่อให้แก่เยาวชนตามทฤษฎีพันธะทางสังคมเป็นปัจจัยที่ควบคุมพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชนไว้ จากการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เยาวชนจะมาจากครอบครัวที่แตกแยก โดยเยาวชนจะพยายามแยกตัวออกจากครอบครัว โดยออกมาหางานทำ โดยขาดการแนะนำที่ดีจากครอบครัว

6) ปัจจัยด้านความรักใคร่ผูกพันกับครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของเยาวชน แสดงว่า ความผูกพัน ตามทฤษฎีพันธะทางสังคมเป็นปัจจัยที่ควบคุมพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชนไว้ ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่าเยาวชนจะให้ความสำคัญต่อการมาเยี่ยมของครอบครัวเป็นอย่างมาก โดยส่วนใหญ่จะต้องการให้ครอบครัวมาเยี่ยมเป็นประจำมากกว่าความสัมพันธ์ในลักษณะอื่น

7) ปัจจัยด้านการปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อน เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของเยาวชน แสดงว่า ความสนิทสนม ตามแนวความคิดของเครมเมอร์และวิลเลอร์ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรม ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่าเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรมนั้น เยาวชนจะสนิท

สนมกับเพื่อนอย่างมาก ดังนั้นการคบกลุ่มเพื่อนที่ดีย่อมทำให้เยาวชนมีการพัฒนาพฤติกรรมให้กลับคืนสังคมที่ดีต่อไป

8) ปัจจัยด้านความแตกต่างของสภาพสังคมระหว่างภายในและภายนอกสถานฝึกและอบรม เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของเยาวชน แต่ยังไม่สามารถสรุปได้ถึงลักษณะของความสัมพันธ์ได้อย่างแน่ชัด จึงควรที่จะการศึกษาวิจัยด้านนี้เพิ่มเติมต่อไป ซึ่งในด้านนี้จากการสัมภาษณ์โดยส่วนใหญ่พบว่ามีความแตกต่างกันในด้านนี้เนื่องจากความเป็นอยู่ที่เยาวชนเคยใช้ชีวิตอย่างอิสระต้องเปลี่ยนแปลงมาเป็นชีวิตที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบยอมทำให้เยาวชนมีความรู้สึกถึงความแตกต่างในเรื่องของสภาพความเป็นอยู่

6.3 ปัญหาที่พบในการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่ามีปัญหาในการวิจัยดังนี้คือ

1) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลยังไม่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ เยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมักมีทัศนคติที่ไม่ดีกับการศึกษาวิจัย อันเนื่องมาจากมีการเข้าไปทำการศึกษาบ่อยครั้ง จนทำให้เยาวชนมีความรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไร้สาระ ซึ่งผู้วิจัยได้พยายามทำความเข้าใจกับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในระดับหนึ่ง แต่ผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมในบางประเด็นพบว่ายังมีการเบี่ยงเบนจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

2) สถานที่ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามารบกวน ทำให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นออกมาได้ไม่ตรงกับความคิดเห็นของตนเอง

ก) การควบคุมของผู้คุมของสถานฝึกและอบรมที่จะอยู่ตลอดเวลาที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากเคยมีปัญหาเกิดขึ้นกับผู้วิจัยที่เข้ามาทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำให้เยาวชนไม่สามารถตอบคำถามในบางเรื่องได้ตรงความจริง

ข) ความหนาแน่นของห้องที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำให้เยาวชนมักจะลอกความคิดเห็นของเพื่อนที่อยู่ใกล้เคียง ประกอบกับเพื่อนบางคนมักจะสอบถามคำตอบของเพื่อนที่ตอบคำถามอยู่ เนื่องจากอยากทราบคำตอบของเพื่อนด้วย จึงทำให้คำตอบที่ได้มีความผิดพลาดจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้

3) วิธีที่ใช้ในการสุ่มตัวอย่าง พบว่า มีความผิดพลาดในด้านความเป็นอิสระ โดยจะคัดเลือกเยาวชนจากห้องเรียนวิชาสามัญ หรือวิชาชีวะ ซึ่งมีการสอนกันอยู่ ทำให้เยาวชนบางส่วนที่พยายามหลบการเรียนการสอนของครู เพื่อที่จะมาให้ทำการวิจัย จึงไม่มีจุดมุ่งหมายในความร่วมมือในการตอบคำถาม โดยจะตอบแบบให้จบ ๆ ไปเท่านั้น มิได้ให้ข้อเท็จจริงแต่อย่างใด

4) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยไม่มีความแน่ชัดในเรื่องของคุณสมบัติ กล่าวคือ เยาวชนที่ถูกควบคุมในสถานฝึกและอบรมมีหลายประเภท เช่น เป็นผู้ใหญ่อแล้วแต่กระทำผิดระหว่างเป็นเยาวชน กระทำผิดครั้งที่สองและถูกส่งมาควบคุมระหว่างรอคำพิพากษาของศาล ซึ่งเมื่อตรวจสอบพบว่ามีจำนวนถึงร้อยละ 40 ของจำนวนเยาวชนที่ถูกควบคุมในสถานฝึกและอบรม (บ้านกรุณา) โดยจะส่งผลต่อการวิจัยในครั้งนี้

6.4 ข้อเสนอแนะ

สามารถแบ่งเป็น 2 ลักษณะดังนี้

6.4.1 ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะ เพื่อประโยชน์ในเชิงวิชาการดังนี้

1) ควรจะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในส่วนภูมิภาคอื่น ๆ เพื่อนำผลที่ได้มาทำการเปรียบเทียบถึงผลที่ได้ เนื่องมาจากได้มีพฤติกรรมในลักษณะของการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนปรากฏอยู่อย่างต่อเนื่อง

2) ควรจะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในลักษณะของการศึกษาถึงปัจจัยของระเบียบวินัยที่ใช้อยู่ว่ามีผลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนในลักษณะใด

3) ควรจะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับการปกครองในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน เพื่อศึกษาในลักษณะของการ

ปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่มีผลให้เด็กและเยาวชนปฏิบัติตามภายใต้ระเบียบวินัยที่ใช้อยู่ว่ามีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้นของเด็กและเยาวชนอย่างไร

4) ควรจะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนกระทำผิดที่กระทำผิดฐานยาเสพติดให้โทษเปรียบเทียบกับความผิดประเภทอื่น ๆ ต่อการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

5) ควรจะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมหลบหนีของเด็กและเยาวชนกระทำผิดที่ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในส่วนต่าง ๆ ของประเทศ เพื่อที่จะได้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นภายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

6) ควรจะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมย่อยที่เกิดขึ้นภายในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรูณา) เพื่อที่จะได้ทราบถึงปัญหาของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างระเบียบวินัยของสถานฝึกและอบรมกับพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนกระทำผิด

7) ควรจะได้้นำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปทำการเผยแพร่ให้แก่เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบต่อการควบคุมดูแลเด็กและเยาวชนกระทำผิด ให้เข้าใจถึงปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนในการที่จะควบคุมเด็กและเยาวชนกระทำผิดให้มีความประพฤติอยู่ในระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

6.4.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะ เพื่อประโยชน์ในเชิงปฏิบัติการดังนี้

1) ควรจะได้มีการปรับปรุงระเบียบการปฏิบัติให้สอดคล้องกับปัจจุบัน เนื่องจากระเบียบการปฏิบัติภายในสถานฝึกและอบรมในบางเรื่องมีสอดคล้องกับสภาพสังคมที่ได้เปลี่ยนแปลงจากสภาพสังคมเดิม ประกอบกับระเบียบการปฏิบัติที่ใช้ได้บังคับใช้มานานแล้ว เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนกระทำผิดให้กลับมาเป็นเด็กและเยาวชนที่ดีของสังคมต่อไป

2) ควรจะได้มีการปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ภายในสถานฝึกและอบรม (บ้านกรูณา) ให้มีสภาพที่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนที่มีจำนวนมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของหอ

พัก คุณภาพอาหาร หรือตารางการปฏิบัติ ที่จะช่วยให้การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนมีประสิทธิ ภาพมากยิ่งขึ้น

3) ควรจะได้มีการพิจารณาถึงการปฏิบัติในแนวทางอื่น ๆ (Divertion) ที่จะช่วย แก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนกระทำผิด นอกเหนือจากการส่งตัวเด็กและ เยาวชนไปเข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรม ซึ่งเป็นในลักษณะของการปิดกั้นเสรีภาพของ เด็กและเยาวชน โดยอาจจะเป็นการจำกัดพื้นที่เด็กและเยาวชนกระทำผิด หรือการส่งตัวเด็กและ เยาวชนที่ขาดความเอาใจใส่ของบิดามารดาไปอยู่ในความดูแลของพ่อแม่บุญธรรมที่เหมาะสม

4) ในเยาวชนที่กระทำผิดฐานยาเสพติดให้โทษ ควรที่จะได้ส่งตัวไปรับการฝึก อบรมในส่วนที่แยกต่างหากจากเด็กและเยาวชนกระทำผิดที่ได้กระทำผิดฐานความผิดอื่น ๆ เนื่อง จากพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน

5) ควรจะได้มีการส่งเสริมให้บิดามารดาของเด็กและเยาวชนกระทำผิดติดต่อสัง พันธ์กับเด็กและเยาวชนกระทำผิดอย่างต่อเนื่อง เพื่อผลต่อความประพฤติของเด็กและเยาวชนใน การปฏิบัติตนภายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

6) ในกรณีที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดที่ไม่มีญาติให้ความเอาใจใส่ดูแลหรือติด ต่อสัมพันธ์กับเด็กและเยาวชน ควรจะได้มีจัดหาพ่อแม่บุญธรรมที่ให้เด็กและเยาวชนสามารถติด ต่อสัมพันธ์กับสังคมภายนอก เพื่อที่จะได้ช่วยแก้ไขพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้น และส่งเสริมให้ เด็กและเยาวชนมีแนวทางที่อยากกลับมาใช้ชีวิตในสังคมภายนอกสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กัญญสิริ บุญทัน . 2540 . การยอมรับบทบาทการบังคับบัญชาและศักยภาพทางการบริหาร
ของตำรวจหญิงตำแหน่งสารวัตร : ศึกษาเฉพาะกรณีหน่วยขึ้นตรงต่อกรม
ตำรวจ . วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราม
คำแหง.
- ขบวน พลตรี. 2530. มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- งามพิศ สัตย์สงวน. 2540. สังคมและวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- งามพิศ สัตย์สงวน. 2543. รวมบทความสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- งามพิศ สัตย์สงวน . 2543. หลักมานุษยวิทยาวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : รามการพิมพ์.
- จารุณี ต้นตยาคม. 2533. กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ :
บริษัทประยูรวงศ์จำกัด.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย . 2542 . รายงานผลการวิจัย เรื่อง ครอบครัวของเด็กและเยาวชน
กระทำผิด : จำแนกตามกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร . กรุงเทพฯ :
จามจุรีโปรดักท์ .
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย . 2542. เด็กและเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย . เอกสารประกอบคำสอน
วิชาสังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน. ภาควิชาสังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. 2543. จิตวิทยาสังคม. เอกสารประกอบคำสอนวิชาจิตวิทยาสังคม.
ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .คณะรัฐศาสตร์.งานบริการวิชาการและวิจัย. 2543. เอกสารประกอบ
การสัมมนาเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : งานบริการวิชาการและวิจัย คณะรัฐ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูดา จิตพิทักษ์. 2525. พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น. ครั้งที่สอง. กรุงเทพฯ : บริษัทสารมวลชนจำกัด.
- ธวัชชัย งามสันติวงศ์. 2542. เอสพีเอสเอสฟอร์วินโดวส์ หลักการและวิธีใช้คอมพิวเตอร์ใน
งานสถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ 21 เซ็นจูรี่จำกัด.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล . 2542. อาชญากรรม การป้องกัน การควบคุม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
พรทิพย์การพิมพ์ .

- บุญเพระ แสงเทียน . 2541 . กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสยาม.
- ประภาศน์ อวยชัย. 2517. บทบาทศาลคดีเด็กและเยาวชนกับความมั่นคงแห่งชาติ.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประธาน วัฒนวาณิชย์ . 2520. ระบบความยุติธรรมทางอาญาแนวความคิดเกี่ยวกับการ
ควบคุมอาชญากรรมและกระบวนการนิติกรรม. วารสารนิติศาสตร์.
- ประสิทธิ์ สวัสดิ์ญาติ. 2535. ระบบเครือญาติและการจัดระเบียบสังคม. กรุงเทพฯ : สำนัก
พิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรชัย ชันดี , อชชัย ปิตะนีละบุตร , อัครวิน วัฒนวิบูลย์ .2543 . ทฤษฎี และงานวิจัยทาง
อาชญาวิทยา . กรุงเทพฯ : บริษัทบุ๊คเน็ทจำกัด.
- พิศาล มุขแจ้ง.2540.อาชญาวิทยา.เอกสารประกอบการสอนวิชาอาชญาวิทยา ภาควิชาสังคม
วิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรืองชัย เรืองไพศาล . 2543 . ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาว
ชน:ศึกษารณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร.วิทยา
นิพนธ์สังคมวิทยามหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรชาติ แสนคำ . 2543 . ลักษณะทางจิตใจของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในจังหวัด
สมุทรปราการ . สารนิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขา
การจัดการโครงการสวัสดิการสังคม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ .
- วารุณี ภูริสินสิทธิ์ .2531. การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน : แนวคิดทางสังคมวิทยา .
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- วุฒิชัย จำนง .2528.การเรียนรู้ทฤษฎีเบื้องต้นและประยุกต์.กรุงเทพฯ : บริษัทรวมสาส์น
จำกัด.
- ศิริรัตน์ แอดสกุล. 2540. ครอบครัว : สารที่นำรู้ . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมชนสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์.2540.ทฤษฎีสังคมวิทยา เนื้อหาและแนวทางการใช้ประโยชน์เบื้องต้น.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิทธิโชค วรานุสันติกุล . 2529. จิตวิทยา:การจัดการพฤติกรรมมนุษย์.นครปฐม : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ .2540.ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
เลียงเชียง .
- สุทธาทิพย์ จันทร์วิสูตร. 2538. สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน : ศึกษารณีสถานฝึก
และเยาวชนที่ต้องโทษอยู่ในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณา. วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต สาขาพัฒนาสังคม สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุดสงวน สุธีสร.2541.อาชญากรรม ความหมาย ขอบเขตและทฤษฎี.เอกสารประกอบการ
สอนวิชาการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด คณะสังคม
สงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สุพัตรา สุภาพ. 2541. **สังคมวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 20. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา สุภาพ. 2541. **ปัญหาสังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรพล กาญจนะจิตรา .2542.**ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์**.เอกสารประกอบการสอนวิชา
สถิติเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะ
รัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรียา วีรวงศ์.2536. **ครอบครัว : การเปลี่ยนแปลง แนวโน้มของปัญหาและแนวทางแก้ไข**.
วารสารวิจัยสังคม เล่มที่ 1 ปี 2536. สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุเทพ สุนทรภะสิทธิ์.2540.**ทฤษฎีสังคมวิทยาร่วมสมัย**.กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์โกลบอลวิชั่น
จำกัด.
- โสภา ขีปล่มันน์.2537. **อาชญากรรม : ปัญหาที่ควรแก้ไขในสังคมปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- อัฒณพ ชูบำรุง . 2527. **อาชญาวิทยาและอาชญากรรม**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.
- อุไรวรรณ พันธุ์ประพันธ์ . 2532 . รายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมเด็กที่หลบหนี
จากสถานแรกรับ:เฉพาะกรณีสถานแรกรับเด็กชายปากเกร็ดและสถาน
แรกรับเด็กหญิงพญาไท . กรุงเทพฯ : กรมประชาสงเคราะห์ .
- อัชฌา ลิมปี่ไพฑูรย์ . 2522 . **ลักษณะกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในสถานฝึก
และอบรม : ศึกษากรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้าน
กรรณา)** . วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย .

ภาษาอังกฤษ

- Babbie,Earl R. 1994 . **The Practice of Social Research** . seventh edition .
Virginia : Wadsworth Publishing Company .
- Bartollas, Clemens . 2000 . **Juvenile Delinquency** . fifth edition . Boston : A Pearson
Education Company .
- Becker, H.S. 1963. **Outsider: Studies in Sociology of Deviance**. New York : free press.
- Durkhiem , Emile. 1971 . **Crime and Conformity in Rosenberg, Mass Society in Crisis**.
New York : Mcmillan
- Fox, Vernon.1985.**Introduction to criminology**.second edition. New Jersey : Prentice –
Hall,Inc..
- Freda Adler, Gerhard O.W. Mueller, Laufer S William. 1995. **Criminology : The short
Version**. Mcgraw-Hill, Inc.

- Lemert, Edwin M. 1968. **Social Pathology**. New York : Mcgraw-Hill Inc..
- Merton, K. Robert. 1957. **Social Structure and Anomie Social Theory and Social Sturcture** : New York Free Press.
- Merton, Harmatz. 1978. **Causal Contributing and Maintaining factor of abnormal behavior. Abnormal Psychology** . New Jersey : Prentice-Hall,Inc..
- Park E. Robert, Burgess W Ernest., and R.D. Mckenzie.1925. **The City** : University of Chicago Press.
- Schmalleger, Frank.1997.**Criminal Justice today:an introductory text for the twenty-first century**.forth edition. New Jersey : Prentice-Hall.
- Siegel H Natianial. 1963. **Delinquent Boys**. Glencoe, Free Press.
- Siegel , J.Larry . 1988 . **Juvenile Delinquency** . third edtion . New York : West Publishing Company .
- Voigt, Lydia., et al. 1994. **Criminology and justice**. New York : Mcgraw-Hill Inc..
- Woldo, P Gordon, Theodore G Chillicos. 1977. **Work Release and Recidivism**. Evaluation Quarterly . Vol 1, No1.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ผลการทดสอบความเชื่อถือของแบบสอบถาม

1. แสดงข้อคำถาม ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และผลการวิเคราะห์ใน
คำถามความคิดเห็นต่อสภาพของสถานฝึกอบรม

คำถามความคิดเห็นต่อสภาพของ สถานฝึกอบรมในด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ผลการวิเคราะห์
1. การตื่นนอนเป็นเวลา	.723	คงคำถามไว้
2. การทำความสะอาดห้องพัก	.231	ปรับปรุงใหม่
3. การแบ่งกันเป็นเวรในการทำงาน	.749	คงคำถามไว้
4. สภาพห้องพักที่อยู่	.337	คงคำถามแต่ปรับปรุง คำถามให้ดีขึ้น
5. การเรียนหรือการฝึกงาน	.301	ปรับปรุงใหม่
6. การควบคุมดูแลของผู้คุม	.397	คงคำถามแต่ปรับปรุง คำถามให้ดีขึ้น
7. การให้เวลาว่างในการทำกิจกรรม	.467	คงคำถามแต่ปรับปรุง คำถามให้ดีขึ้น
8. กิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้	.426	คงคำถามแต่ปรับปรุง คำถามให้ดีขึ้น
9. คุณภาพของอาหารที่บริโภค	-.064	ปรับปรุงใหม่
10. การแต่งกายในชีวิตประจำวัน	.315	ปรับปรุงใหม่

2. แสดงข้อคำถาม ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และผลการวิเคราะห์ใน
คำถามความคิดเห็นต่อสภาพสังคมที่อยู่

คำถามความคิดเห็นต่อสภาพของ สังคมที่อยู่ในด้าน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ผลการวิเคราะห์
1. การตื่นนอน	.672	คงคำถามแต่ปรับปรุง คำถามให้ดีขึ้น
2. การทำความสะอาดที่พัก	.547	ปรับปรุงใหม่
3. การช่วยกันทำงานภายในบ้าน	.655	คงคำถามแต่ปรับปรุง คำถามให้ดีขึ้น
4. สภาพบ้านพักที่อยู่	.857	คงคำถามไว้
5. การเรียนหรือการฝึกงาน	.556	ปรับปรุงใหม่
6. การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง	.584	คงคำถามแต่ปรับปรุง คำถามให้ดีขึ้น
7. การให้เวลาว่างในการทำกิจกรรม	.763	คงคำถามไว้
8. กิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้	.646	คงคำถามแต่ปรับปรุง คำถามให้ดีขึ้น
9. คุณภาพของอาหารที่บริโภค	.201	ปรับปรุงใหม่
10. การแต่งกายในชีวิตประจำวัน	.401	ปรับปรุงใหม่

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ จัดทำขึ้นสำหรับสอบถามเด็กและเยาวชน ที่เข้ารับการฝึกอบรม ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) โดยจะนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการศึกษา วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ ปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตาม ระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน : ศึกษากรณี สถานฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) ” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรสังคมวิทยา มหาวิทยาลัย สาขา อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะ รัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จึงใคร่ขอความร่วมมือมายังท่าน กรุณาตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริง และตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยคำตอบที่ท่านตอบในแบบสอบถามนี้ถือเป็นความลับ และไม่มีผลร้ายใด ๆ ต่อตัวท่านหรือบุคคลที่กล่าวถึงในแบบสอบถาม แต่อย่างไรก็ตาม คำตอบที่ได้ตามความจริงจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษา และขอขอบพระคุณทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ปริญญา เหลืองอุทัย

นิสิตปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามลำดับที่.....

แบบสอบถาม

คำชี้แจง

โปรดใส่เครื่องหมาย ( ) ลงหน้าข้อความที่สอดคล้องกับความเป็นจริงในชีวิตของท่าน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับเยาวชนทั่วไป

ข้อ 1 ปัจจุบัน ท่านอายุ.....ปี

ข้อ 2 ขณะกระทำผิดครั้งนี้ ท่านอายุ.....ปี

ข้อ 3 ท่านกระทำผิดในครั้งนี้มีเพื่อนร่วมกระทำผิดหรือไม่ จำนวนเท่าใด

(.....) 1. ไม่มี

(.....) 2. มี จำนวน.....คน

ข้อ 4 บิดาของท่านประกอบอาชีพใด

(.....) 1. ไม่ได้ประกอบอาชีพใด

(.....) 2. ผู้ใช้แรงงาน

(.....) 3. ข้าราชการ

(.....) 4. พนักงานบริษัทเอกชน

(.....) 5. เกษตรกร

(.....) 6. ค้าขาย,ประกอบอาชีพส่วนตัว

(.....) 7. ไม่ทราบ

(.....) 8. อื่น ๆระบุ.....

ข้อ 5 มารดาของท่านประกอบอาชีพใด

(.....) 1. ไม่ได้ประกอบอาชีพใด

(.....) 2. ผู้ใช้แรงงาน

(.....) 3. ข้าราชการ

(.....) 4. พนักงานบริษัทเอกชน

(.....) 5. เกษตรกร

(.....) 6. ค้าขาย,ประกอบอาชีพส่วนตัว

(.....) 7. ไม่ทราบ

(.....) 8. อื่น ๆระบุ.....

ข้อ 6 ถ้ามิได้พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ผู้ปกครองท่านประกอบอาชีพใด (หากพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาให้ข้ามข้อนี้ไป)

(.....) 1. ไม่ได้ประกอบอาชีพใด	(.....) 2. ผู้ใช้แรงงาน
(.....) 3. ข้าราชการ	(.....) 4. พนักงานบริษัทเอกชน
(.....) 5. เกษตรกร	(.....) 6. ค้าขาย,ประกอบอาชีพส่วนตัว
(.....) 7. อื่น ๆ ระบุ.....	

ข้อ 7 สภาพของชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่

- (.....) 1. มีลักษณะเป็นชุมชนแออัด
 (.....) 2. มีลักษณะเป็นชุมชนไม่แออัด

ข้อ 8 รายได้ของครอบครัวท่านโดยเฉลี่ย.....บาทต่อเดือน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชน

ข้อ 1 การศึกษาระดับสูงสุดที่ท่านได้รับ

- (.....) 1. ไม่เคยได้รับการศึกษามาก่อน
 (.....) 2. ประถมศึกษาตอนต้น (ป.1 - ป.3)
 (.....) 3. ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.4 - ป.6)
 (.....) 4. มัธยมตอนต้น (ม.1 - ม.3)
 (.....) 5. มัธยมตอนปลาย (ม.4 - ม.6) หรือ ปวช.
 (.....) 6. สูงกว่ามัธยมตอนปลาย

ข้อ 2 ในครั้งนี้ท่านกระทำความผิดในข้อหาใด (เลือกเพียงข้อหาใดข้อหาหนึ่ง)

1) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

- (.....) 1. ฆ่าผู้อื่น
 (.....) 2. ทำร้ายร่างกาย
 (.....) 3. อื่นๆ ระบุ.....

2) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ได้แก่

- (.....) 1. ปล้นทรัพย์
 (.....) 2. ชิงทรัพย์
 (.....) 3. วิ่งราวทรัพย์

- (.....) 4. ลักทรัพย์
- (.....) 5. กรรโชกทรัพย์
- (.....) 6. ยักยอกทรัพย์
- (.....) 7. ฉ้อโกงทรัพย์
- (.....) 8. อื่นๆ ระบุ.....
- 3) ความผิดเกี่ยวกับเพศ ได้แก่
- (.....) 1. ช่มชู้นกระทำชำเรา
- (.....) 2. อนาจาร
- (.....) 3. อื่นๆ ระบุ.....
- 4) ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ได้แก่
- (.....) 1. เสพยาเสพติด
- (.....) 2. ครอบครองยาเสพติด
- (.....) 3. ครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด
- (.....) 4. จำหน่ายยาเสพติด
- (.....) 5. อื่นๆ ระบุ.....
- 5) ความผิดอื่น ๆ ระบุ.....

ข้อ 3 ท่านเคยถูกส่งตัวมาเข้ารับการฝึกอบรมในบ้านกรุดามาก่อนหรือไม่

(.....) 1. ไม่เคย เป็นครั้งนี้ครั้งแรก

(.....) 2. เคย ครั้งนี้เป็นครั้งที่.....

ครั้งที่ 1 เข้ารับการฝึกอบรมนาน.....ปี.....เดือน.....วัน

ครั้งที่ 2 เข้ารับการฝึกอบรมนาน.....ปี.....เดือน.....วัน

ครั้งที่ 3 เข้ารับการฝึกอบรมนาน.....ปี.....เดือน.....วัน

ครั้งที่ 4 เข้ารับการฝึกอบรมนาน.....ปี.....เดือน.....วัน

ครั้งที่ 5 เข้ารับการฝึกอบรมนาน.....ปี.....เดือน.....วัน

ครั้งที่ 6 เข้ารับการฝึกอบรมนาน.....ปี.....เดือน.....วัน

ข้อ 4 กำหนดโทษที่ท่านรับการฝึกอบรมในสถานฝึกฯ (บ้านกรุด) เป็นเวลานานเท่าใด

ขั้นต่ำ.....ปี.....เดือน

ขั้นสูง.....ปี.....เดือน

ข้อ 5 ท่านได้เข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมฯ (บ้านกรุณา) มาเป็นเวลานานเท่าใดแล้ว
(นับแต่วันแรกที่เข้ามาฝึกอบรมจนถึงวันสัมภาษณ์)

.....ปี.....เดือน.....วัน

ข้อ 6 ท่านเข้ามารับการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมฯ (บ้านกรุณา) ตั้งแต่
วันที่..... เดือน.....ปี.....

ข้อ 7 ปัจจุบันสภาพครอบครัวของท่านเป็นอย่างไร

(.....) 1. บิดามารดาอยู่ด้วยกัน

(.....) 2. บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน แต่ยังรักใคร่กันดีอยู่ เช่น ต้องไปประกอบ

อาชีพต่างจังหวัด

(.....) 3. บิดามารดาหย่าร้างกัน

(.....) 4. บิดาหรือมารดาเสียชีวิต

(.....) 5. ทั้งบิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่

ข้อ 8 ก่อนถูกส่งตัวเข้ารับการฝึกอบรม ท่านพักอาศัยอยู่กับผู้ใด

(.....) 1. บิดามารดา

(.....) 2. บิดา

(.....) 3. มารดา

(.....) 4. ญาติ

(.....) 5. อยู่ด้วยตนเอง

ข้อ 9 ระหว่างที่ท่านเข้ารับการฝึกอบรมนั้น ครอบครัวของท่านเคยมาเยี่ยมท่านบ้างหรือไม่

(.....) 1. เคย ระบุว่าใคร.....

(.....) 2. ไม่เคย

ข้อ 10 ระหว่างที่ท่านเข้ารับการฝึกอบรมนั้น ครอบครัวของท่านเคยเขียนจดหมายถึงท่านบ้างหรือไม่

(.....) 1. เคย ระบุว่าเขียนจดหมายมาจากใคร.....

(.....) 2. ไม่เคย

ข้อ 11 ระหว่างที่ท่านเข้ารับการฝึกอบรมนั้น ครอบครัวของท่านเคยฝากสิ่งของมาให้ท่านบ้างหรือไม่

- (.....) 1. เคย ระบุว่าเป็นสิ่งของของใคร.....
 (.....) 2. ไม่เคย

ข้อ 12 ระหว่างที่ท่านเข้ารับการฝึกอบรมนั้น ครอบครัวของท่านเคยโอบกอดหรือจับต้องตัวท่านบ้างหรือไม่

- (.....) 1. เคย ระบุว่า เป็นใคร.....
 (.....) 2. ไม่เคย

ข้อ 13 หลังจากที่ท่านเข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมฯ (บ้านกรุดนา) ท่านคิดว่าครอบครัวของท่านยังเป็นห่วงเป็นใยท่านอย่างไร

- (.....) 1. ยังคงเป็นห่วงเป็นใยอย่างยิ่ง
 (.....) 2. เห็นห่างมากยิ่งขึ้น

ข้อ 14 กรณีมีปัญหาเกิดขึ้นภายในสถานฝึกอบรมฯ(บ้านกรุดนา) ท่านจะปรึกษาปัญหานั้นกับครอบครัวหรือไม่

- (.....) 1. ปรึกษา
 (.....) 2. ไม่ปรึกษาแต่จะปรึกษากับ.....

ข้อ 15 ท่านเคยเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในสถานฝึกอบรมฯ(บ้านกรุดนา)ให้ครอบครัวฟังบ้างหรือไม่

- (.....) 1. เล่าให้ฟัง เกี่ยวกับเรื่อง.....
 (.....) 2. ไม่เล่าให้ฟัง

ข้อ 16 ท่านมีความสนิทสนมกับเพื่อนที่ถูกฝึกอบรมที่สถานฝึกอบรมด้วยกันขนาดใด

- (.....) 1. สนิทสนมกันมาก
 (.....) 2. สนิทสนมพอสมควร
 (.....) 3. คบกันเพียงผิวเผิน
 (.....) 4. คบกันห่างๆ

ข้อ 17 ขณะนี้ท่านเป็นสมาชิกอยู่ในกลุ่มใดหรือไม่ (หากเป็นสมาชิกหลายกลุ่ม ให้ระบุเฉพาะกลุ่มที่สนิทสนมมากที่สุด)

- (.....) 1. เป็น มีชื่อกลุ่มว่า.....(หากไม่มีชื่อกลุ่มให้ทำเครื่องหมาย...)
 (.....) 2. ไม่เป็น

ข้อ 18 กรณีเป็นสมาชิกของกลุ่ม ในกลุ่มของท่านมีสมาชิกภายในกลุ่มรวมท่านด้วยเป็นจำนวนเท่าใด (หากไม่เป็นสมาชิกของกลุ่มใดเลยให้ข้ามข้อนี้ไป)

- (.....) 1. จำนวน 2-3 คน
 (.....) 2. จำนวน 4-5 คน
 (.....) 3. จำนวน 6-7 คน
 (.....) 4. จำนวน 8-9 คน
 (.....) 5. มากกว่า 10 คน ขึ้นไป

ข้อ 19 กลุ่มของท่านมีลักษณะพิเศษ เช่น การสัก รูปดอกไม้เหมือนกันทั้งกลุ่ม ฯ หรือไม่ อย่างไร (หากไม่เป็นสมาชิกของกลุ่มใดเลยให้ข้ามข้อนี้ไป)

- (.....) 1. มี คือ 1.....
 2.....
 3.....
 (.....) 2. ไม่มี

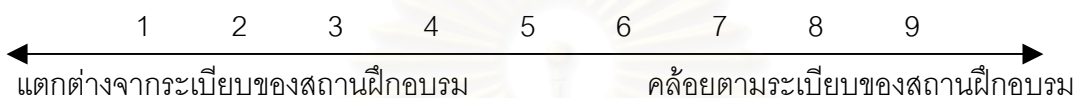
ข้อ 20 กลุ่มของท่านมีพฤติกรรมที่แตกต่างจากคนอื่นหรือไม่ อย่างไร (หากไม่เป็นสมาชิกของกลุ่มใดเลยให้ข้ามข้อนี้ไป)

- (.....) 1. มี คือ 1.....
 2.....
 3.....
 (.....) 2. ไม่มี

ข้อ 21 กรณีที่มีพฤติกรรมที่แตกต่างออกไป ท่านปฏิบัติตามพฤติกรรมนั้นอย่างไร (หากไม่เป็นสมาชิกของกลุ่มใดเลยหรือกลุ่มของท่านไม่มีพฤติกรรมที่แตกต่างจากคนอื่นให้ข้ามข้อนี้ไป)

- (.....) 1. ปฏิบัติตลอด โดยไม่เคยฝ่าฝืนเลย
- (.....) 2. ปฏิบัติเวลาอยู่ในกลุ่ม
- (.....) 3. ไม่ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญจะปฏิบัติหรือไม่ก็ได้
- (.....) 4. ไม่ปฏิบัติเลย

ข้อ 22 ให้ท่านเปรียบเทียบพฤติกรรมของกลุ่มกับระเบียบของสถานฝึกอบรมฯ ว่า พฤติกรรมนั้น อยู่ประมาณระดับใดกับระเบียบของสถานฝึกอบรมฯ (โดยให้วงกลมรอบตัวเลข)

ข้อ 23 ให้ท่านแสดงความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตามระเบียบหรือสภาพที่อยู่ภายในสถานฝึกฯ (บ้านกรุณา) ตั้งแต่ท่านเข้ารับการฝึกอบรม

	เหมาะสมอย่างยิ่ง	เหมาะสม	ควรปรับปรุง	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
1) การตื่นนอนเป็นเวลา				
2) การทำความสะอาดห้องพัก				
3) การแบ่งกันเป็นเวรในการทำงาน				
4) สภาพภายในห้องพักที่อยู่				
5) การจัดให้เรียนหรือวิชาชีพ				
6) ความเอาใจใส่ดูแลของผู้คุม				
7) การปล่อยให้มีความว่างทำกิจกรรม เช่น เล่นกีฬา ดูทีวี				
8) ประเภทกิจกรรมที่ได้รับอนุญาตให้ทำได้				
9) คุณภาพของอาหารที่บริโภค				
10) การแต่งกายในชีวิตประจำวัน				

ท่านมีความคิดเห็นต่อสภาพสถานฝึกอบรมฯ(บ้านกรุณา)อย่างไร ระบุ

.....

.....

ข้อ 24 ให้ท่านแสดงความคิดเห็นต่อความเป็นอยู่ของท่านที่เคยอยู่ก่อนที่จะได้รับการฝึกอบรม

	เหมาะสม อย่างยิ่ง	เหมาะสม	ควรปรับ ปรุง	ควรปรับปรุง อย่างยิ่ง
1) การตื่นนอนตามใจตนเอง				
2) การทำความสะอาดที่พัก				
3) การช่วยกันทำงานภายใน บ้าน				
4) สภาพบ้านที่พักอาศัยอยู่				
5) การเรียน หรือวิชาชีพที่ได้รับ จากครอบครัว				
6) ความเอาใจใส่ของครอบครัว				
7) เวลาว่างที่ให้แก่ท่านทำอะไร เช่น เล่นกีฬา ดูทีวี				
8) ประเภทกิจกรรมที่ได้รับ อนุญาตให้ทำได้				
9) คุณภาพของอาหารที่บริโภค				
10) การแต่งกายในชีวิตประจำวัน				

ท่านมีความคิดเห็นต่อสภาพสังคมที่ท่านอยู่อย่างไร ระบุ

.....

.....

.....

ข้อ 25 ให้ท่านเลือกการกระทำที่ท่านเคยปฏิบัติในสถานฝึกอบรมในครั้งนี

(.....)เคย	(.....)ไม่เคย	1. สูบบุหรี่
(.....)เคย	(.....)ไม่เคย	2. ชกต่อยกับคนอื่น
(.....)เคย	(.....)ไม่เคย	3. ทะเลาะวิวาทระหว่างกลุ่ม
(.....)เคย	(.....)ไม่เคย	4. เอาอาหารอื่นไปรับประทานกันบนหอพัก
(.....)เคย	(.....)ไม่เคย	5. สักตามตัว
(.....)เคย	(.....)ไม่เคย	6. เล่นการพนัน

- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 7. ลักลอบนำของต้องห้ามเข้ามาในสถานฝึก
- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 8. พยายามหลบหนี หรือ วางแผนหลบหนี
- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 9. เข้า – ออกหอพักช่วงเวลาที่ห้าม
- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 10. ร่วมชุมนุมประท้วงเรียกร้อง
- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 11. ดมทินเนอร์ หรือ กาว
- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 12. ลักลอบเสพยาบ้า
- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 13. ลักลอบเสพเฮโรอีน
- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 14. ร่วมเพศกับพวกเพศเดียวกัน
- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 15. ขโมยของเพื่อน
- (.....)เคย (.....)ไม่เคย 16. หลบหนี

ข้อ 26 ท่านเคยได้รับโทษใดบ้าง (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

- (.....) เขียน .....ครั้ง จากการกระทำ.....
- (.....) ตัดผลประโยชน์หรือควรสะดวกที่ได้รับ
โดยถูกไม่ให้.....จากการกระทำ.....
- (.....) ทำงานหนัก ให้ทำ.....จากกากระทำ.....
- (.....) ภาคทัณฑ์ จากการกระทำ.....
- (.....) ชังเดี่ยว .....วัน จากการกระทำ.....

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ

ข้อ 1 ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับของสถานฝึกและอบรมชาย(บ้านกรุณา) อย่างไร ระบุ

.....
 .....
 .....

ข้อ 2 ท่านมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงระเบียบข้อบังคับของสถานฝึกและอบรมชาย(บ้านกรุณา) อย่างไร ระบุ

.....
 .....
 .....

ภาคผนวก ค

ตารางแสดงค่าวิกฤติของไคสแควร์ (Chi-Square)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Table 4. Table of Critical Values of Chi Square

df	Probability under H_0 that $\chi^2 \geq$ chi square														
	.99	.98	.95	.90	.80	.70	.60	.50	.40	.30	.20	.10	.05	.02	.01
1	.00010	.00003	.0030	.016	.064	.15	.40	1.07	1.64	2.71	3.84	5.41	6.64	10.83	
2	.02	.04	.10	.21	.45	.71	1.39	2.41	3.22	4.60	5.99	7.82	9.21	13.82	
3	.12	.18	.35	.58	1.00	1.42	2.37	3.86	4.64	6.25	7.82	9.84	11.34	16.27	
4	.30	.43	.71	1.00	1.85	2.20	3.36	4.88	5.99	7.78	9.49	11.67	13.28	18.46	
5	.65	.76	1.14	1.61	2.34	3.00	4.35	6.00	7.29	9.24	11.07	13.39	15.09	20.52	
6	.87	1.13	1.64	2.20	3.07	3.83	5.35	7.23	8.56	10.64	12.59	15.03	16.81	22.46	
7	1.24	1.56	2.17	2.83	3.82	4.67	6.35	8.38	9.80	12.02	14.07	16.62	18.48	24.32	
8	1.65	2.03	2.73	3.49	4.59	5.53	7.34	9.52	11.03	13.36	15.51	18.17	20.09	26.12	
9	2.09	2.53	3.32	4.17	5.38	6.39	8.34	10.66	12.24	14.68	16.92	19.68	21.67	27.68	
10	2.56	3.00	3.94	4.86	6.18	7.27	9.34	11.78	13.44	15.99	18.31	21.16	23.21	29.59	
11	3.05	3.61	4.58	5.58	6.99	8.16	10.34	12.90	14.63	17.28	19.68	22.32	24.72	31.20	
12	3.57	4.18	5.23	6.30	7.81	9.03	11.34	14.01	15.81	18.56	21.03	24.05	26.22	32.91	
13	4.11	4.79	5.89	7.04	8.63	9.93	12.34	15.12	16.98	19.81	22.36	25.47	27.09	34.53	
14	4.66	5.37	6.57	7.70	9.47	10.82	13.34	16.22	18.16	21.06	23.68	26.87	28.14	36.12	
15	5.23	5.98	7.26	8.55	10.31	11.72	14.34	17.32	19.31	22.31	25.00	28.26	30.58	37.70	
16	5.81	6.61	7.90	9.31	11.16	12.62	15.34	18.42	20.48	23.54	26.30	29.63	32.00	39.29	
17	6.41	7.26	8.07	10.08	12.00	13.53	16.34	19.51	21.62	24.77	27.59	31.00	33.41	40.78	
18	7.02	7.91	9.39	10.86	12.86	14.44	17.34	20.60	22.70	25.99	28.87	32.35	34.80	42.31	
19	7.63	8.57	10.12	11.65	13.72	15.35	18.34	21.69	23.90	27.20	30.14	33.60	36.19	43.82	
20	8.26	9.24	10.85	12.44	14.58	16.27	19.34	22.78	25.04	28.41	31.41	35.02	37.57	45.32	
21	8.90	9.92	11.59	13.24	15.44	17.18	20.34	23.80	26.17	29.62	32.67	36.34	38.93	46.80	
22	9.54	10.60	12.34	14.04	16.31	18.10	21.34	24.94	27.30	30.81	33.92	37.66	40.29	48.27	
23	10.20	11.26	13.09	14.85	17.19	19.02	22.34	26.02	28.43	32.01	35.17	38.97	41.64	49.73	
24	10.86	11.99	13.85	15.66	18.06	19.94	23.34	27.10	29.55	33.20	36.42	40.27	42.98	51.18	
25	11.52	12.70	14.61	16.47	18.94	20.87	24.34	28.17	30.68	34.38	37.65	41.67	44.31	52.62	
26	12.20	13.41	15.38	17.29	19.82	21.79	25.34	29.25	31.80	35.56	38.88	42.86	45.54	54.05	
27	12.88	14.12	16.15	18.11	20.70	22.72	26.34	30.32	32.91	36.78	40.11	44.14	46.96	55.48	
28	13.56	14.85	16.93	18.94	21.59	23.65	27.34	31.30	34.03	37.92	41.34	45.42	48.28	56.89	
29	14.25	15.57	17.71	19.77	22.48	24.58	28.34	32.40	35.14	39.09	42.56	46.69	49.59	58.20	
30	14.95	16.31	18.49	20.60	23.36	25.51	29.34	33.53	36.25	40.28	43.77	47.96	50.89	59.70	

Table 4 is abridged from Table IV of Fisher and Yates: *Statistical Tables for Biological, Agricultural, and Medical Research*, published by Oliver and Boyd Ltd., Edinburgh, by permission of the authors and publishers. For larger values of df , the expression $\sqrt{2\chi^2} - \sqrt{2df} - 1$ defines z and probabilities may be read off from Table 1.

ผนวก ง

หนังสือโต้ตอบระหว่างหน่วยงาน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ทม 0304/ มี ๒๖

คณะรัฐมนตรี
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

30 มกราคม 2545

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตาม
ระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ด้วย พันตำรวจตรี ปริญา เหลืองอุทัย นิสิตปริญญาโท สาขาสังคมวิทยา
(อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสนใจศึกษา เรื่อง
ปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กและเยาวชน จึงมีความประสงค์ขอความอนุเคราะห์ในการเข้าเก็บข้อมูลในเรื่องดังกล่าว โดยใช้
แบบสอบถาม จำนวน 220 ราย และแบบสัมภาษณ์ จำนวน 10 ราย โดยจะทำการเก็บข้อมูล ณ สถาน
พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดนนทบุรี ตั้งแต่วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2545 ถึงวันที่ 12 กุมภาพันธ์
2545 และ ณ สถานฝึกและอบรมชาย (บ้านกรุดา) ตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2545 ถึงวันที่ 28
กุมภาพันธ์ 2545 ทั้งนี้ เพื่อที่จะได้นำข้อมูลดังกล่าวไปวิเคราะห์ และใช้ประโยชน์ในการศึกษาวิจัยต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ให้ พันตำรวจตรี ปริญา
เหลืองอุทัย และคณะ เข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว และขอขอบคุณมา ณ
โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. งามพิศ สัตย์สงวน)

หัวหน้าภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

โทร. 0-2218-7299

ที่ ยธ 0214/4๖๔

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง
อาคารกระทรวงยุติธรรม ถนนแจ้งวัฒนะ
อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120

๔ กุมภาพันธ์ 2545

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน หัวหน้าภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา

อ้างถึง หนังสือคณะกรรมการ ที่ ทม 0304/พิเศษ ตั้งวันที่ 30 มกราคม 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แจ้งความประสงค์ขออนุญาต
ให้พันตำรวจตรีปริญญา เหลืองอุทัย นิสิตปริญญาโท สาขาสังคมวิทยา (อาชีววิทยาและงานยุติธรรม)
เข้าเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาวิจัย ณ สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรูณา)
ตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2545 ถึงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2545 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พิจารณาแล้วอนุญาตให้พันตำรวจตรีปริญญา
เหลืองอุทัย เข้าเก็บข้อมูลได้ตามกำหนดวัน และสถานที่ ดังกล่าวตามขอ

จึงเรียนมาเพื่อทราบ ทั้งนี้ ได้แจ้งให้สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่
(บ้านกรูณา) ทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายพิชัย รัตนพัตถก)

ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

พันตำรวจตรีปริญญา เหลืองอุทัย

นิสิตปริญญาโท

๔ ก.พ. ๒๕๔๕

กองอำนาจการ

ฝ่ายบริหารงานทั่วไป

โทร. 0 2502 8004 - 5

โทรสาร 0 2502 8005

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

พันตำรวจตรี ปริญา เหลืองอุทัย เกิดวันที่ 5 กันยายน 2508 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี รัฐศาสตรบัณฑิต (รป.บ.(ตร.)) จากโรงเรียน นายร้อยตำรวจ (รุ่น 41) ปีการศึกษา 2531 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรสังคมวิทยามหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ.2542 ปัจจุบันรับราชการตำรวจ ตำแหน่ง สารวัตรงาน 6 กองกำกับการอำนวยการ กองบังคับการตำรวจนครบาล 4 กองบัญชาการตำรวจนครบาล สำนักงาน งานตำรวจแห่งชาติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย